

Giới thiệu Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân

Bạn đang đọc truyện Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân

Tác giả: NganDo456

Thể loại: truyện tình yêu, học đường, hài hước, lãng mạn, truyện dài.

Tình trạng: Đang sáng tác.

Nội dung: Về cuộc sống xung quanh của một cô nữ sinh mạnh nhất trường, bên cạnh một đàn anh hoàn hảo, tuyệt vời về mọi mặt, và một cậu bạn thân 10 năm hiền lành, nhút nhát, luôn như hình với bóng.

Cùng đọc truyện và ủng hộ tác phẩm này nha. Song song đó thì Cô Bé Ngốc, Đùng Hận Anh Nữa!! sẽ là tác phẩm đầy hứa hẹn kết nối cảm xúc giữa bạn và nhân vật, nhớ trải nghiệm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thương Bà Chăn Và Tiểu Bảo

- "Tiểu Bảo!! Mau qua đây giặt đồ phụ tui!! Một núi đồ luôn nè!!!"

- "Nhưng tivi đang chiếu bộ phim mà tui thích, đợi phim hết rồi tui qua phụ bà nha!"

- "Không được!! Mẹ nói nếu đến 12 giờ tui chưa giặt xong là bà cho tui thêm việc nhà đấy!! Đi qua đây!!!"

- "Nhưng...nhưng...phim"

- "Tiểu Bảo!! Ông còn nhưng nhị nữa là đừng trách sao tui độc ác!!!"

- "Biết rồi, biết rồi, tui qua liền!"

Thiên Bảo tắt đi bộ phim đang coi dở mà lòng đau như cắt. Biết làm sao được, thân phận làm nô lệ, cậu chỉ biết ngậm ngùi mà tuân theo mệnh lệnh thôi.

Ngoài mặt là quan hệ chủ tớ, nhưng thật ra họ là đôi bạn thân đấy, họ thân nhau tính đến bây giờ là đã 10 năm rồi.

....

Vậy tại sao Thiên Bảo lại là nô lệ kiêm bạn thân? Nguồn gốc của tình bạn này là gì?

10 năm trước, tại một con hẻm vắng vẻ, có một đám con trai ỷ đông hiếp yếp, đánh đập một cậu nhóc kia.

- "Haha, cho mày chừa, cho mày chừa!!!"

- "Đau quá! Tớ có làm gì các cậu đâu? Sao lại đánh tớ?"

- "Ai kêu bản mặt mày đẹp trai hơn tui tao, làm tui tao ngứa mắt nên muốn đánh đó!"

- "Sao lại có cái lý do vô lý đến thế chứ?"

- "Có trách hãy trách tại sao má mày sinh ra mày đẹp trai quá!"

Đám con trai càng đánh mạnh hơn.

- "Đau quá...đau quá...đừng mà..."

Thiên Bảo lấy hai tay che đầu, khóc bù lu bù loa.

Khổ một nỗi, cậu không biết đánh nhau, với lại chỉ có một mình, làm sao chọi hết cả đám con trai này chứ.

- "Dừng tay!"

Một giọng nói vang lên, đám con trai giật mình, tại nó chợt nhớ đến cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong phim, nhanh chóng dừng tay lại, lo sợ nhìn vị anh hùng kia.

Khung gian bỗng nhiên trở nên yên lặng...

- "Hahahahahaha"

- "Sợ quá tui bây ơi!"

Vâng, người trước mặt là một cô bé rất xinh xắn, cột tóc hai chùm, còn mặc đầm búp bê Barbie nữa chứ.

- "Haha em định làm anh hùng cứu công chúa đó hả?"

- "Tôi không cho phép các người ý đồ hiếp yếu!"

Cô bé nghiêm mặt.

- "Vậy thử đánh yêu anh mấy cái đi!"

- "Đánh thì đánh!"

- "Dừng đánh! Mình chịu được mà!"

Thiên Bảo lên tiếng, nhưng cô bạn lại không chịu nghe lời cậu nói, vẫn tiếp tục đánh.

Thiên Bảo vì quá sợ sệt nên nhắm nghiền mắt lại, cậu không dám xem cảnh cô bạn vì bảo vệ mình mà bị đánh. Được một lúc thì lương tâm của cậu nói rằng phải đứng lên bảo vệ cô bạn kia, như vậy mới đáng mặt đàn ông.

Thiên Bảo đứng phắt dậy, quyết tâm cao hơn ngọn cỏ.

- "Mình sẽ bảo vệ bạn..."

Oh my good, trước mặt là khung cảnh cả đám con trai nằm lê lết dưới mặt đất. Cô bạn đã hạ gục hết bọn chúng.

- "Bạn giỏi quá! Cảm ơn bạn vì đã cứu mình một bàn thua trông thấy!"

- "Có gì đâu, bạn tên gì?"

- "Mình tên là Huỳnh Thiên Bảo, còn bạn?"

- "Ok, Huỳnh Thiên Bảo từ giờ sẽ là nô lệ của Nguyễn Hoài Thương này!"

- "Hả? Nô lệ? Ý bạn là sao?"

- "Mình đã cứu bạn, nên từ giờ bạn phải nghe lời mình!"

- "Không, mình chỉ nghe lời ba mẹ thôi!"

- "Ồ hay, bạn dám cãi lời ân nhân hả? Có muốn mình cho bạn một trận không?"

Thiên Bảo sợ xanh mặt, sao ân nhân này hơi khác so với những gì trong phim miêu tả nhỉ?

- "Đã là người tốt thì phải tốt cho trót chứ! Sao bạn lại..."

- "Nói nhiều! Một là làm nô lệ, hai là bị đánh, bạn chọn cái nào?"

Thiên Bảo cong giò chạy thật nhanh, chẳng dám ngoái đầu lại nhìn. Vài ngày sau đó, nhà cậu có hàng xóm mới chuyển đến.

- "Trái đất thiệt tròn nhỉ?"

Cô bạn tươi cười.

- "Tròn thiệt..."

- "Đừng quên bạn sẽ bắt đầu cuộc sống nô lệ nhé!"

Từ giây phút đó, Thiên Bảo tội nghiệp luôn phải tuân theo mệnh lệnh của cô chủ Hoài Thương, cô chủ sai gì thì phải làm theo.

- "Tiểu Bảo, đi mua hai bịch bánh trắng trộn cho mình!"

- "Ừ nhưng bạn lộn rồi, mình là Thiên Bảo mà"

- "Ai chẳng biết, tại tôi qua mình xem một bộ phim có nhân vật kia tên là Tiểu Bảo, giống tên bạn. Vội lại bạn yếu đuối, nên tên đó rất hợp với bạn!"

Có đưa ngẫm nghĩ một chút, rồi hăng hái nói:

- "Vậy tên bạn sẽ là Thương bà chán nhé?"

- "Cái gì?!"

- "Tại bạn rất hung dữ và luôn ăn hiếp tớ, nên tên đó rất phù hợp với bạn đấy!"

Cốc!

Có đưa ăn một cốc lên đầu, mà vẫn không hiểu tại sao mình bị cốc, chỉ nói đúng sự thật thôi mà.

Và hai cái biệt danh đáng yêu đó gắn liền với đôi bạn cho đến tận bây giờ.

Hoài Thương luôn gọi Thiên Bảo là Tiểu Bảo, nhưng Thiên Bảo lại không được gọi, mỗi khi gọi là bị ăn cốc. Đúng là không công bằng

Coi là nô lệ, nhưng thật ra Thương xem Bảo là một người bạn thân, Bảo cũng vậy, họ đi đâu cũng có nhau, có chuyện gì cũng tâm sự cho nhau nghe.

Suốt 10 năm cho đến tận bây giờ, họ là một đôi bạn tri kỷ, không thể nào tách rời.

....

- "Này, bà nói tui phụ bà, có nghĩa là hai ta cùng nhau giặt đồ. Sao giờ bà ngồi chơi game tính bơ thế kia?"

- "Ông không biết gì hết! Nãy tui giặt đồ rồi, giờ tới lượt ông làm, hai ta đều có làm, hiểu chưa?"

- "Ồ..."

Thiên Bảo gật gù đồng ý, nhưng làm sao cậu không hiểu được tính nết của con bạn thân, hình như nó còn chưa đụng vô thao đồ nữa kia.

- "Nói tui giặt hết đồ dùm bà luôn đi, còn bày đặt nói phụ phụ, đúng là Thương bà chán..."

Cậu lằm bằm trong miệng, nhưng chẳng hiểu sao cái con lười biếng đang chơi game mà vẫn dỏng tai lên nghe thấy.

- "Muốn chết hả Tiểu Bảo?!"

- "Á, tui đâu có nói gì đâu!!"

Cốc!

Tai chó hay sao mà thính thế, hix.

- "Hoài Thương, một cái tên rất hiền, rất dịu dàng, mà sao bà không giống với cái tên chút nào!"

Thiên Bảo lại lằm bằm

Cốc!

Thương bà chán cho Tiểu Bảo ăn hai cốc liên tiếp lên đầu, đau thấu trời đất, đúng là con bạn thân có đôi tai chó bạo lực mà.

Mà nói đúng hơn, phải là Hoài Thương có thằng bạn thân cực kỳ hiền lành và nhu mì! Không trách ai được.

Hai người trái ngược tính cách nhau, tạo thành đôi bạn thân ngược nghịch, lúc nào cũng có chuyện gây lộn, nhưng lại vui vui là vui!

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Một Ngày Của Thương

Hôm nay là một ngày rất hên đối với Hoài Thương, sáng thì trượt quả chuối, trưa thì bị chó rượt chạy muốn sút quần.

Một cảm giác thật...

Bỏ đi, cô quyết định lên giường đánh một giấc đến tối. Đang lịm dim mắt ngủ thì cô cảm nhận được có gì đó mới rớt xuống tóc mình.

Bèn sờ tóc, rồi lấy tay ra xem. Cắt...cắt thăn lăn...

"CÁI NGÀY QUÁI GÌ THẾ NÀY?!!"

"Có chuyện gì vậy chị hai?"

Nghe tiếng la, Hoài Nam ló đầu vào phòng, ngây thơ hỏi.

Qào, đang muốn giặt cá chém thớt, lại có thằng em trai ở đây. Hoài Thương nở một nụ cười vô cùng nham hiểm.

"Đau quá!!! Chị điên à???"

Cô chị nhảy xổ vào cắn tay đứa em trai không thương tiếc.

"Đau!!! Buông em ra!!!!"

Khó khăn lắm mới thoát khỏi hàm răng kia, Hoài Nam vụt chạy, còn không quên tặng cho một câu:

"Đồ bà chằn mắc bệnh dại!!"

"Chị mà bắt được mày là mày toi đời đấy!"

Hoài Nam chạy hớt mạng xuống nhà bếp.

"Con làm gì chạy rầm rầm vậy?Ồn ào quá!"

"Chị hai đang nổi điên..."

Cậu nhóc thờ hờn hờn.

"Con lại chọc chị con hả?"

"Con đâu có chọc! Tự nhiên chị hai la lên rồi xông vào cắn người, như mấy con chó dại vậy!"

Bỗng, trên không trung có một quyển sách rơi xuống.

"Ui da!!"

Và quyển sách đó được nhắm mục tiêu là rớt ngay đầu Hoài Nam.

"Chị hai!!"

"Từ giờ đến tối tao sẽ không tha cho mày đâu nhãi con"

Hoài Thương phui tay rồi quay về phòng. Chị hai toàn giận cá chém thớt lên đứa em trai tội nghiệp không hà, thật là oan ức, quá oan ức!

Hoài Nam suy nghĩ một hồi, đoạn, cậu nhóc nói với chất giọng như người trưởng thành:

"Cứ đà này từ giờ đến tối con sống không yên đâu"

"Giờ con tính sao?"

"Bây giờ chỉ có một người sẽ giúp con giải quyết được chuyện này..."

Ông bà Nguyễn nhanh chóng hiểu ý con trai, liền gật đầu tán thành.

....

10 phút sau, Huỳnh Thiên Bảo có mặt tại nhà họ Nguyễn.

- "Mạng sống của em giao phó cho anh, anh nhất định phải làm chị hai hết giận, nếu không là em sống không yên đâu!"

Hoài Nam trông cậy cả vào Thiên Bảo.

- "Em cứ yên tâm, anh sẽ lo vụ này"

Giọng cậu chắc nịch.

...

Kết

Có đứa nhẹ nhàng mở cửa phòng, bắt đầu nhiệm vụ cao cả.

- "Hoài Thương..."

- "Ông?"

- "Tui qua chơi với bà nè"

Cậu lại ngồi cạnh cô.

- "Tui đang tức tối trong người, cho cắn ông một cái có được không?"

Vâng, con bạn thân của cậu quả là một con người bình thường, cực kỳ bình thường. Thiên Bảo nuốt nước bọt cái ực.

- "Ủ, tui sẽ là bao cát cho bà trút giận, cắn nhéo gì thì cứ làm, chừng nào bà hết giận thì..."

Chưa kịp nói hết câu, có đứa lấy ngay tay đứa kia, cắn cho chực phát.

- "Ui đau đau!! Nhẹ thôi!!"

5 phút sau, thành quả của Thương, hai cánh tay của Bảo tràn ngập dấu răng.

Vậy mà nói chỉ cắn có một cái thôi, cậu khóc không ra nước mắt luôn, hix.

Hoài Thương gỡ gỡ đầu, quay sang nói:

- "Ông gội đầu cho tui như mọi lần đi, hồi nãy cút thần lẫn dính vào khó chịu chết đi được!"

Cúտ thần lẫn... cúտ thần lẫn...

Thiên Bảo cố nén cười.

Bóp

- "Cảm ông cười!"

...

Hoài Thương nằm ngay ngắn trên chiếc ghế gội đầu, Thiên Bảo nhẹ nhàng làm ướt tóc cô trước.

Sau đó cậu lấy một lượng dầu gội Sunsilk, gội sơ sơ lần một, sau đó gội thêm lần thứ hai. Vì tóc dơ nên phải gội hai lần mới sạch. Cậu dùng ngón tay massage da đầu nhẹ nhàng theo chuyển động tròn trong hai phút. Sau mỗi 20 giây, cậu thêm chút nước lên đầu cô và tiếp tục xoa bóp nhẹ nhàng.

- "Đã quá đi, ông gội đầu không khác mấy bà cô trong tiệm tóc chút nào, rất thoải mái, tui rất thích!"

Có đứa khen riu rít, làm đứa kia cũng nở mũi.

- "Bà quá khen"

Phiêu phiêu một hồi, có đứa hỏi:

- "Vậy có ai đã thử tài nghệ của ông chưa? Họ có khen không?"

- "Ngoài bà ra thì chưa"

- "Ông không gọi đầu cho ai khác hả?"

- "Ừ, tui chỉ gọi đầu cho mỗi mình bà thôi"

- "Ồ..."

Bỗng nhiên tim Hoài Thương cảm thấy ầm ầm.

- "Với lại, người ta có nhờ tui cũng không chịu làm, quê chết được, bà là ngoại lệ đấy!"

Cậu vừa nói vừa bắn nước vào mặt cái con đang nằm hưởng thụ.

- "Tiểu Bảo! Tui mà ngồi dậy là ông chết chắc!"

- "Haha"

Ngưng một chút, cậu nói tiếp:

- "Mà nè, bà nhớ cũng đừng cho đứa con trai nào khác ngoài tui gọi đầu cho bà"

- "Hả? Tại sao?"

- "Bà cứ nhớ vậy đi"

Có đứa nhe răng cười, có đứa thì không hiểu gì hết. Ông tiệm tóc gọi đầu thì sao, ba gọi đầu thì sao, bạn trai gọi đầu thì sao?

Ồi giờ, đôi lúc Hoài Thương cũng chẳng hiểu nổi Tiểu Bảo muốn cái gì nữa.

...

Ta nói tới đó Hoài Thương trở lại bình thường như mọi ngày. Lúc ăn cơm còn lia lịa gấp thức ăn cho Hoài Nam nữa chứ. Đợi con gái lớn đi vào phòng thì cả gia đình mới bu lại nhiều chuyện.

- "Anh Bảo có ích thật, chị hai không đánh con nữa rồi, mai phải bao anh ăn cái gì mới được!"

Hoài Nam khoái chí.

- "Đúng là chỉ có thằng nhóc đó mới trị được con Thương nhà mình"

Ông Nguyễn tâm đắc.

- "Hai đứa thân nhau được 10 năm chứ ít ỏi gì, còn không hiểu tường tận về nhau sao"

Bà Nguyễn mỉm cười.

- "Em nói đúng"

Bà Nguyễn suy nghĩ một chút, vẫn vợ nói:

- "Tình bạn của tui nó rất trong sáng, rất đẹp. Em mong tui nó sẽ giữ mãi tình bạn này!"

- "Ý em là sao?"

- "Em bị nhiễm phim đó mà, thôi trẻ rồi, đi ngủ thôi!"

Thế là cả gia đình bay lên giường, đánh một giấc thật ngon đến sáng mai...

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trên Cả Tình Bạn

Trường cấp ba Hùng Vương là nơi mà Hoài Thương và Thiên Bảo theo học.

Cả ngôi trường Hùng Vương, không ai không biết đến đích danh đôi bạn thân này, họ rất nổi tiếng.

Lý do nổi tiếng ư? Cũng khá là buồn cười.

Nguyễn Hoài Thương, mới nhập học không được bao lâu thì hẹn đánh nhau với mấy anh chị máu mặt trong trường và chiến thắng.

Sau đó, mấy anh chị liền sai đám đàn em giúp họ báo thù. Kết quả, thằng nào con nấy đều bị cô đập cho một trận te tua.

Đại nậu Karate, thân hình nhỏ nhưng có võ, trăm trận trăm thắng, cô liền được bầu làm thủ lĩnh đám học sinh năm nhất, và được phong cho danh hiệu nữ sinh mạnh nhất trường Hùng Vương.

Đánh nhau số một, học hành cũng số một, tính tình hung dữ, có máu chó điên, hay cắn người,...

Đó chính là các lý do khiến học sinh trong trường đều nể phục và khiếp sợ trước Nguyễn Hoài Thương, chẳng ai dám đụng vô cô nàng hổ báo này.

Số người xin làm đàn em, đệ tử, bạn trai nhiều vô số kể, nhưng cô nhất quyết không đồng ý, nói là đã có một người bên cạnh rồi.

Người bên cạnh nữ sinh mạnh nhất trường không phải là một cao thủ đánh nhau thì chắc cũng là một tay chơi khét tiếng, chắc chắn vậy.

Nhưng khi cả trường biết được sự thật thì muốn bật ngửa ngay tại chỗ.

Hóa ra cái người đặc biệt đó lại là...là Huỳnh Thiên Bảo, một thằng con trai cực kỳ hiền lành, nhút nhát, ngốc nghếch, học hành lẫn thể thao đều dở tệ, cũng chẳng biết đánh đám gì.

Chỉ được có khuôn mặt đẹp trai nhưng cậu ta lại che kín mít đi bằng nón áo khoác. Trên tất cả, đây là một thằng con trai cực kỳ tệ, không có chút gì đặc biệt và nổi trội.

Vậy mà nữ sinh mạnh nhất trường chỉ đi chung với cậu ta, hai người cứ như hình với bóng, không bao giờ tách rời. Ai ai cũng thắc mắc nhưng nào đâu dám hỏi.

Và từ đó tiếng tăm Thiên Bảo cũng trở nên vang rộng khắp trường.

Hoài Thương được biết đến nhờ sức mạnh và tài năng. Thiên Bảo được biết đến nhờ Hoài Thương và tệ-toàn-tập.

Kết thúc sự tích nổi tiếng của đôi bạn thân!

....

Trường Hùng Vương vào giờ ra chơi.

- "Hoài Thương, bà có muốn ăn gì không tui mua?"

Thiên Bảo hỏi.

- "À, ông mua dùm tui một ly mì, nhớ bỏ tương ớt nhiều nha!"

Hoài Thương đưa mười ngàn cho cậu.

- "Ừ, ngồi đây đợi tui"

- "Ê Bảo đợi chút!"

Một đám con trai ríu rít.

- "Tien thể mua dùm tui này một ổ bánh mì, một ly súp..."

- "Tiểu Bảo đi xuống đi, đừng quan tâm tui nó!"

Hoài Thương chen vào.

- "Đại tỷ, tui em muốn nhờ mua đồ dùm thôi mà?"

- "Không cho! Có tay có chân tự đi xuống mà mua!"

- "Vậy sao tỷ không tự xuống mua?"

- "Tớ khác, mấy cậu khác, có vấn đề gì à?"

- "Tỷ không công bằng chút nào!"

- "Ồ, không công bằng chỗ nào thế?"

Hoài Thương nở ra một nụ cười cực kỳ ngọt ngào. Tụi nó hơi lúng túng được nguy hiểm, nhanh chóng lùi ra sau.

- "Đau quá đi tỷ!! Đau đau!!"

- "Không có vấn đề gì hết!! Ui da!!"

Đám con trai nhanh chóng bỏ chạy.

- "Ây da, cậu phải cho Thiên Bảo kết bạn chứ!"

Khả Ngân vừa chải tóc vừa nói.

- "Tiểu Bảo chỉ được mua đồ cho tớ thôi!"

- "Ủầy, cậu chèn ép cậu ấy quá!"

- "Chỉ mình tớ mới có thể ra lệnh cho cậu ấy! Điều này không thể chối cãi!"

Hoài Thương hất tóc.

- "Tính sở hữu của cậu cao thiệt"

Ngân cười cười.

....

Một lát sau, trên tay Thiên Bảo cầm theo hai ly mì nóng hổi vừa thổi vừa ăn.

- "Của bà nè!"

- "Thank you, ông cũng ăn mì à?"

- "Ừ, tiện thể ăn luôn!"

- "Nàng ăn gì thì chàng ăn đó, thật là lãng mạn quá đi thôi!"

Đám học sinh trong lớp đồng thanh nói.

- "Sao các cậu trở nên kỳ lạ quá nhỉ?"

- "Tụi em có điều thắc mắc lâu ngày, tỷ có thể giải đáp không?"

Một thằng mạnh dạn.

- "Cứ nói, bọn cô nương sẽ giải đáp tất tần tật!"

- "Vậy tỷ và Thiên Bảo...là mối quan hệ gì vậy? Không phải bạn bè bình thường đúng không?"

Cả lớp im lặng lắng nghe, Hoài Thương nhìn Thiên Bảo, mỉm cười:

- "Tụi tớ có một mối quan hệ trên cả tình bạn..."

Cả lớp lại có dịp nháo nhào:

- "Người yêu của nhau chứ gì?"

- "Họ là một cặp đấy!"

- "...nhưng không phải tình yêu!"

Cô dứt nốt câu.

- "Oài, chán ồm thế!"

- "Làm tụi này cứ tưởng..."

Cả lớp thở dài, định quay ra làm việc riêng thì một thằng hỏi tiếp:

- "Em còn một câu muốn hỏi nữa, tỳ sẽ giải đáp nhé?"

- "Cứ tự nhiên!"

Cả lớp lại im lặng lắng nghe.

- "Ba má tỳ đặt cho tỳ một cái tên thật dịu dàng và hiền lành biết bao, vậy mà tại sao tỳ không giống với cái tên chút nào vậy ạ?"

Một câu hỏi cực kỳ ngây thơ, một cục gôm được bay với tốc độ ánh sáng.

- "Qoa, chuyên nghiệp thiệt, ngay giữa trán luôn!"

Cả lớp vỗ tay khen ngợi.

- "Sao bà không trả lời câu hỏi đó? Tui cũng thắc mắc lâu lắm rồi, muốn biết ghê!"

Thiên Bảo tự thò đầu vào miệng cộp.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, hỏi này cậu ta mua đồ dùm mình mà..."

Hoài Thương cố gắng nhẫn nhịn.

- "Tiểu Bảo à, tự để ngực lên tay mà suy nghĩ thì sẽ tốt hơn đó!"

- "Tay á?"

Cô hít thở sâu vào, không thèm quan tâm cái thằng phản quốc kia nữa.

Một lúc sau, có đứa lại kêu tiếp:

- "Hoài Thương..."

- "Cái gì nữa?"

- "Tui nghĩ phải là... để tay lên ngực suy nghĩ chứ sao lại để ngực lên tay được?"

Bốp

- "Ui da, quả này hơi bị thốn đó!"

- "Hahaha ngu thì chết!"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nam Sinh Mới

Mặt trời lấp ló sau những bụi cây phía đông. Những tia nắng vàng nhẹ nhàng xuyên qua các kẽ lá, khẽ đánh thức vụn vụn khỏi giấc ngủ say. Cây lá rì rào thức dậy chào bình minh. Những giọt sương long lanh phản chiếu ánh mặt trời, như hạt ngọc sáng lấp lánh.

Ở một ngôi nhà nọ khá nhộn nhịp.

- "Tiểu Bảo!!! Dậy mau lên!!!"

Âm lượng Hoài Thương vắn hết cỡ vào sáng sớm.

- "Dậy! Dậy! Dậy!"

Thiên Bảo vẫn chưa chịu nhúc nhích.

- "Tui trèo lên giường đó nha!"

Nói rồi cô phi thẳng lên giường.

- "A!!!"

Cậu lật đặt ngồi dậy, cách xa cô ra năm mét.

- "Bà...sao bà lại vào phòng tui...còn trèo lên giường..."

Cậu đỏ mặt tía tai, bối rối nói.

- "Thì mẹ ông kêu tui lên đánh thức ông dậy!"

- "Dù mẹ tui kêu nhưng...nhưng tui cũng là con trai...còn bà là con gái...bà đừng có..."

- "Hả? Nhưng ông cũng giống con gái mà, có sao đâu!"

Có đứa tinh bơ nói, còn đứa kia mặt đen như đất nôi cháy.

- "Này! Tui là con trai..."

- "Ông đi làm vệ sinh cá nhân mau lên!! Sắp trễ rồi!!!"

Cô coi lời nói cậu như gió thổi thoáng bay, cậu thờ dài, chán nản bước vô nhà tắm.

....

10 phút sau, Thiên Bảo khoác lên người bộ đồng phục gọn gàng, Hoài Thương chỉnh trang cả vạt cho cậu.

- "Sao ông cứ đội nón áo khoác quai thế?"

- "Tại tui đội quen rồi, cởi ra không quen!"

- "Chắc, tiếc quá!"

Cô tặc lưỡi.

- "Sao tiếc?"

- "Vì gương mặt ông nhìn được thế kia mà bị che kín mít đi, tiếc quá chứ sao?"

Ừay, con bạn thân cậu tính tình thẳng thắn, nghĩ gì thì nói đó, cậu quen rồi. Chỉ là, trong lòng vẫn thấy hơi hồi hộp.

- "Sao mặt ông đỏ vậy?"

- "Không có gì..."

- "Chào cô chú tụi cháu đi học!"

- "Bye hai đứa"

Ông Huỳnh cười.

- "Đi học vui, mà Thương đừng có ăn hiếp Bảo nhà cô quá nha!"

Bà Huỳnh trêu.

- "Cô cứ chọc con quai, con hiền thấy mồ, đúng không Tiểu Bảo?"

Cô nhéo cậu một phát.

- "Đúng rồi, Thương hiền lành lắm cơ..."

....

Trường Hùng Vương gần nhà, nên mỗi ngày Thương và Bảo đều đi bộ đến trường.

Đôi bạn thân đang ung dung chuyện trò thì nhìn thấy một trận ẩu đả giữa đường, không ai dám ra ngăn cản.

- "Cái tên tóc vàng kia đang đánh người! Tui phải cho hắn một bài học!"

Cô lao thẳng đến đâm vào mặt tên tóc vàng một phát thật mạnh, làm hắn khụy xuống tại chỗ luôn.

- "Bất nạt người khác là cực kỳ tệ hại, tôi thấy khinh những kẻ như cậu chuyên đi bất nạt người khác!"

- "Thương à..."

Thiên Bảo khều khều cô.

- "Im lặng đi Tiểu Bảo! Đừng làm phiền tui đang chiến đấu vì chính nghĩa!"

- "Hình như bà đánh lộn người rồi, nhìn kia..."

Cô ngẩn tò te ngược nhìn theo ngón tay cậu, thấy một đám con trai đang phui phui áo đứng dậy, rồi tụi nó chửi tên tóc vàng:

- "Hôm nay tụi tao tha cho mày đó! Đi thôi anh em!"

Tụi nó bỏ đi.

- "Một đám con trai và một mình tên này, ừ! Vậy là..."

- "Điều gì khiến cô nghĩ là bọn chúng đang bị bất nạt vậy hả!?"

Tên tóc vàng ôm cái mũi máu đứng dậy.

- "Wa! Không thể nào! Máu tóc vàng của cậu khiến tôi nghĩ cậu là người xấu!"

- "Lý do kiểu gì vậy!?"

Rò rỉ rò rỉ

- "Hahaha...máu mũi cậu chảy rò rỉ rò rỉ kia..."

- "Nhờ ơn đức của ai hả? Cô đâm tôi mà không vì bất kỳ lý do gì sao!? Tôi nhất định phải giết cô!!!"

- "Tớ thay mặt cô gái hung dữ này xin lỗi cậu, cậu ấy có chút nhầm lẫn rồi!"

Thiên Bảo nhanh chóng cứu vãn tình hình.

- "Có mình cậu là hiểu lý lẽ!"

- "Chắc, tôi chỉ vì chính nghĩa thôi mà..."

Hoài Thương gãi đầu.

- "Băng cá nhân nè, cậu dán vào đi"

- "Cảm ơn cậu, sáng sớm đã gặp xui xẻo, đồ con gái bạo lực!"

Hắn lườm cô, rồi bỏ đi mất.

- "Cười cái gì vậy Tiểu Bảo? Mắc cười lắm hả?"

- "Không...không có gì..."

Mỏ Thiên Bảo méo méo, cậu ráng nhin cười.

- "Khôn hồn thì tắt cái miệng cười đi nha, nếu không thì cái lỗ mũi của ông cũng sẽ giống tên đó đấy!"

- "Dạ vâng thưa chị!"

....

Ở lớp 10A, ông thầy chủ nhiệm đầu hồi ra khỏi lớp, cả lớp lại có dịp nháo nhào. Hoài Thương cùng đám con gái trong lớp ngồi tâm sự về chuyện bạn trai bạn gái.

- "Lan nè, bạn trai cậu học khác trường phải không? Cậu nhận ra mình yêu anh ấy từ khi nào?"

- "Lúc đầu bọn tớ chỉ là bạn bình thường thôi, rồi...mọi chuyện thay đổi khi bọn tớ vào trung học. Không gặp nhau thường xuyên làm tớ buồn lắm. Thế là tớ biết mình đã yêu anh ấy, rồi anh ấy nói anh ấy cũng cảm thấy như vậy..."

- "Kyahh!!"

Tụi con gái cùng nhau la lên.

- "Còn Khả Ngân này, cậu đá thằng bạn trai thứ mấy trong tháng rồi?"

Khả Ngân ngán ngẩm nói:

- "Thứ 5, thằng lần này nói nhiều quá nên tớ cho out luôn!"

- "Đúng là xinh đẹp nên có cái giá của xinh đẹp ha"

- "Mấy cậu thì sướng rồi, còn tớ thì không có bạn trai nào đây này..."

Hoài Thương ủ rũ.

- "Ngoài cái tính khí nóng nảy của cậu ra thì trông cậu cũng rất xinh mà, không có ai tò tính sao?"

- "Người tò tính thì nhiều lắm, nhưng cứ qua ngày hôm sau là tụi nó lặng mắt tằm, chẳng hiểu tại sao nữa!"

- "Hay tại cậu sử dụng bạo lực, nên tụi nó mới sợ hãi chạy mất dép?"

- "Không có, lúc gặp tụi nó tớ dễ thương như một chú mèo con vậy, đâu có chuyện gì đâu!"

- "Vậy thì lạ thật!"

- "O, nhưng mà Hoài Thương này, còn Thiên Bảo thì sao? Thân thiết với nhau 10 năm rồi, bắt đầu yêu nhau cũng được mà!"

Khả Ngân nói.

- "Tụi tớ chỉ là bạn bè thôi, vì dù sao đó cũng là Tiểu Bảo, cậu ta vừa hiền lành vừa nhút nhát, lại còn hay mè nheo. Chẳng có hình tượng của một bạn trai lý tưởng gì hết!"

- "Hất xì!"

- "Khăn giấy nè Tiểu Bảo!"

Cô đi lại bàn của Thiên Bảo.

- "Hơ...hình như có ai nói xấu tui thì phải?"

- "Làm gì có chứ! Hê hê!"

Có đưa làm như mình ngây thơ không biết gì.

Tụi con gái xầm xì to nhỏ:

- "Đúng là Thiên Bảo không bao giờ đủ tiêu chuẩn để làm bạn trai!"

- "Nhưng nếu Thiên Bảo không tệ-toàn-tập thì cậu ta cũng rất được mà, khuôn mặt sau lớp nón áo khoác rất đẹp trai!"

- "Có một ưu điểm còn nhiều là khuyết điểm không hà!"

- "Các cậu thử đoán xem cậu ta có thích Hoài Thương không?"

- "Tớ nghĩ là không, chắc cậu ta chỉ xem Thương như một cô bạn thân thôi!"

- "Tớ lại nghĩ là có, nhìn ánh mắt dịu dàng của cậu ta dành cho Thương kia, có khi yêu đơn phương suốt nhiều năm không chừng!"

...

"Cả lớp trật tự!"

Thầy đầu hói trở lại.

"Hôm nay lớp ta có một nam sinh mới chuyển tới, vào đi em!"

Wow, đây là một anh chàng cực hot, với một gương mặt cực kỳ ăn ảnh, thân hình cao ráo, mái tóc nhuộm vàng óng ả, làm đám con gái trong lớp đổ rần rần.

"Sao mũi em phải dán băng cá nhân thế? Em bị thương à?"

Thầy hỏi hỏi.

"Tại vì em đã có một buổi sáng đâm máu thừa thầy!"

Cả lớp chả hiểu gì sất, còn Hoài Thương nuốt nước bọt cái ực. Cô lấy cuốn sách che mặt lại, hy vọng hấn ta sẽ không nhìn thấy.

"Xin chào các bạn, tớ tên là Nguyễn Ngọc Tuấn, từ giờ hy vọng chúng ta sẽ trở thành bạn bè tốt của nhau!"

....

Giờ ra chơi.

Ngáng chân

Hoài Thương ngã quỵ con xuống đất.

"Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

A, hấn ta vẫn còn rất giận.

"Mũi của cậu...ồn chứ?"

"Nhìn tôi có giống ỏn không?! Nó đã bị gãy!! Và tôi lại gặp phải chuyện như vậy vào sáng sớm nữa chứ!!"

"Ây da, Khả Ngân à, đi mua đồ ăn đi!"

Cô quay sang nhỏ.

"Đừng có bơ tôi!"

Ngọc Tuấn nhìn thấy Thiên Bảo, liền quay ngoắt 180 độ:

"Oh! Cậu bạn hiền lành lúc sáng!"

"Tớ cũng không ngờ tụi mình lại chung lớp, bất ngờ thiệt!"

Thiên Bảo cười.

"Như cậu đã biết tớ tên là Nguyễn Ngọc Tuấn, còn cậu là?"

"Huỳnh Thiên Bảo"

"Tớ rất có cảm tình với cậu, tụi mình làm bạn nha!"

"No way!"

Hoài Thương xách cổ Thiên Bảo xê ra.

"Tiểu Bảo là bạn thân của tôi, tôi không cho cậu ấy chơi với cậu! Mơ đi!"

"Cái gì nữa đây con nhỏ bạo lực?! À mà..."

Hấn ngưng lại.

"À mà gì?"

- "Cô có tên không?"

- "Chẳng lẽ không có? Tôi tên là Nguyễn Hoài Thương!"

- "Hoài Thương? Phụt... cái tên..."

- "Cái tên sao không giống tính tình gì hết vậy, câu này nghe riết ngán rồi, cậu không cần nói nữa đâu ha, cảm ơn nhiều!"

Ngọc Tuấn cười cười.

- "Oh! Cậu tên gì thế?"

Mắt hấn sáng rực nhìn Khả Ngân.

- "Trần Khả Ngân"

- "Cậu rất xinh, cho tớ theo đuổi cậu nhé?"

Nhỏ nhìn hấn từ trên xuống dưới.

- "Không, cậu hoàn toàn không phải mẫu người lý tưởng của tớ!"

Nhỏ tặc lưỡi, rồi hất tóc quay đi.

- "Nè Hoài Thương..."

- "Gì nữa?"

- "Đây mới chính là con gái nè, ai như cô!"

- "Thế tôi là cái giống loài gì trên Trái Đất vậy hả tên kia?!!"

- "Khả Ngân ơi đợi tớ với!"

Ngọc Tuấn tung tăng đuổi theo.

Đôi bạn thân nhìn nhau, ngán ngẩm lắc đầu. Học sinh mới đúng là 1 thằng nhoi như con vôi, lúc nắng lúc mưa, chẳng biết đường đâu mà lần!

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cảm Xúc Đây Là Gì?

Một buổi tối yên bình, Hoài Thương bước vào phòng Hoài Nam mà không gõ cửa, làm thẳng nhóc giật cả mình, rồi nó lúng túng che cái điện thoại lại.

Hừ, đang làm chuyện mờ ám hả nhóc con?

- "Có chuyện gì vậy chị?"

Cô vớ tay lấy cái hộp bút màu trên bàn, lịch sự xin phép:

- "Cho tao mượn nhé?"

- "Tất nhiên rồi chị hai!"

Khi Hoài Thương quay đi, Hoài Nam liền thở phào, tiếp tục lấy điện thoại ra bấm. Thờ cơ chín mùi, cô lao nhanh đến dượt, làm nó bất ngờ đến không kịp trở tay.

Xem nào, nó đang nhắn tin. Nhưng nội dung tin nhắn thì... trời đất ơi! Cô nhìn mà muốn bật ngửa ngay tại chỗ. Cái gì mà "chồng đang làm gì vậy?", "chồng đang nhớ vợ", "vợ cũng nhớ chồng"...

Đây là những lời của một thằng nhóc 12 tuổi sao?

- "Trả em đi chị hai!!"

Hoài Nam nhảy đơng đơng.

- "Nói mau, mày nhắn tin với ai?"

- "Bạn em thôi mà!! Trả đây!!"

- "Bạn gái hả?"

- "Tụi em chỉ giỡn thôi!! Trả em đi!!"

- "Không ai giỡn như vậy với con gái hết, mày còn không khai thật là tao mách mẹ!"

- "Chị hai!!"

- "Mẹ..."

Mẹ mà biết là no đòn mất, Hoài Nam đành đầu hàng.

- "Đề em nói, đề em nói!"

....

Đúng vậy, là bạn gái nó. Nó và cô bé tương tư nhau lâu rồi, mà không ai dám lên tiếng.

Cho đến một ngày, bắt gặp cô bé đi chung với một cậu bé khác, máu ghen nó nổi lên. Ngày hôm sau, nó quyết định tra hỏi cô bé cho bằng được, hỏi, hỏi mãi, cuối cùng cũng chịu nhận mình thích cậu rồi. Sau đó, hai đứa quyết định quen nhau luôn.

Tình cảm con nít, dễ thương nhí, nhưng có điều.

- "Mắc cái chứng gì xưng vợ vợ chồng chồng? Tụi bây có biết tụi bây mấy tuổi không?"

- "Ày da, xưng vậy mới lãng mạn..."

Cô cốc đầu nó.

- "Lãng mạn cái đầu mày! Gớm bỏ bà!"

- "Chị...đừng mách mẹ nhé?"

Hoài Thương gạt đầu, rồi khẽ suy tư một chút. Hoài Nam có bạn gái, làm ăn cũng khá chứ. Khoan đã, nó có bạn gái, vậy nghĩa là?

- "Trời ơi!!! Thế quái nào mày lại có bồ trước tao???"

- "Chị làm gì hét lên thế? Điếc tai quá!"

Cô chưa có người yêu, cũng chưa có một mảnh tình nào vắt vai. Vậy mà thằng nhóc lại có bồ trước cô. Một đứa 15 tuổi đi thua một đứa 10 tuổi, còn là em mình. Có nổi nhục nào hơn nổi nhục này không?

Cô đá đít nó, rồi vùng vằng ra khỏi phòng.

- "Khi không có anh Bảo, mình toàn làm bao cát cho chị trút giận!"

- "Tình tình như bà chần thế này, ể là phải!"

Bóp

Đôi dép lảo phi thẳng vào mặt Hoài Nam.

....

Nằm trong phòng, Hoài Thương cảm thấy cực kỳ cực kỳ hỗn loạn.

Mấy con bạn, cả thằng em trai, ai ai cũng có người yêu. Khả Ngân dù mới đá thằng bồ, nhưng trước đó nó cũng đã cặp với rất nhiều người. Ai ai cũng có nhiều mối tình, còn cô thì sao?

- "Trời ơi!!"

Chỉ còn Tiểu Bảo chưa có người yêu, nhưng có khi cậu ta có trước cô cũng nên, nhìn ngây thơ xem chừng của gái giỏi lắm.

Không được, cô không thể thua tại nó được, cô nhất định phải kiếm một người bạn trai, nhất định phải kiếm, tình thế khẩn cấp lắm rồi.

Một quyết tâm được sáng lập, Hoài Thương phóng nhanh sang nhà bên cạnh, gõ cửa cóc cóc.

- "Có chuyện gì vậy Thương?"

Thiên Bảo mở cửa, ngạc nhiên hỏi.

- "Tiểu Bảo!"

- "Ừ?"

Nửa đêm nửa hôm, không biết cô định nói chuyện gì, làm cậu hơi tò mò nha.

- "Từ bây giờ! Hai chúng ta..."

- "Sao?"

- "Ai kiếm được người yêu trước là người đó thắng!"

Hả?

- "Tui nhất định sẽ thắng ông! Ông cứ chờ đó đi!"

Hoài Thương quyết tâm cao hơn ngọn cỏ, bước đi trong vinh quang, để lại Thiên Bảo mặt ngu ra một đồng.

....

....

Chuyện kể rằng ngày hôm sau, Nguyễn Hoài Thương chủ động đến làm quen một thằng con trai trong khối, tất nhiên thằng đó phải có ngoại hình ưa nhìn, cô mới chọn.

Lúc đầu hắn ta còn hơi ái ngại cô là nữ sinh mạnh nhất trường. Nhưng qua cách nói chuyện, hành xử. Hắn nhận ra cô rất dễ thương, đáng yêu, không giống như những lời đồn đại tí nào.

- "Này, cậu quen tớ, cậu có chắc qua ngày hôm sau sẽ không tránh xa tớ không?"

Cô hỏi, làm hắn bật cười.

- "Cậu hỏi gì kỳ thế? Tại sao phải tránh xa?"

- "Thì tớ mạng tiếng hung dữ, có khi cậu sợ mà bỏ chạy cũng nên..."

- "Không có đâu! Cậu tuyệt vời như thế này, tớ...quá thật đồ trước cậu rồi, tớ còn sợ cậu bỏ tớ trước nữa kìa!"

Hoài Thương cười, một nụ cười tươi như bông hoa nở rộ, làm hắn cũng phải ngẩn ngơ ra một lúc.

....

Ở trong lớp, cô nàng đại ca đi rêu rao khắp nơi.

- "Tớ có bạn trai rồi nha!!"

- "Nguyễn Hoài Thương đây có bạn trai rồi nha!!"

- "Chúc mừng tý!"

- "Chúc tỷ trăm năm hạnh phúc!"

- "Tôi cá cô và thằng đó sau 2 ngày sẽ chia tay!"

Hoài Thương ký đầu Ngọc Tuấn cái cốp.

- "Này!"

Tên tóc vàng ôm đầu rú lên.

- "Cái miệng ăn mắm ăn muối! Nói cho mà biết, chúng tôi sẽ quen nhau lâu thật lâu!"

- "Cô cũng nói thuận miệng thôi, ai mà biết được!"

Tâm trạng đang tốt nên không muốn kiếm chuyện nữa, cô bỏ phé tên hấn qua một bên, tung tăng đi đến bàn Thiên Bảo.

- "Tiểu Bảo ơi, tui có bạn trai rồi này!"

- "Ừ!"

Hơ, trả lời gì cụt ngủn, hình như đang giận thì phải. À mà đúng thôi, cậu ta cảm thấy ghen tỵ với cô vì cô chiến thắng chứ gì, cô biết tông nhé.

- "Người thắng thì bao người thua 3 bịch bánh tráng trộn, ok?"

Thiên Bảo chán, úp mặt xuống bàn luôn, cô cũng không ghẹo nữa.

....

Ngày hôm sau, bắt gặp bạn trai đang đi trên đường, Hoài Thương liền vui vẻ gọi:

- "Xin chào, cậu đi đâu thế?"

Thấy cô gọi, hấn ta giật mình, lật đật bỏ chạy.

- "Này!! Sao cậu lại chạy?!"

Cô đuổi theo, nhưng hấn chạy mất tiêu.

Chẳng lẽ, lại đến nữa sao? Ngọt ngào ngày hôm đó, nhưng lại biến mất qua ngày hôm sau.

Không phải, nhất định không phải.

....

Khi vào trường, cô tìm đến tận phòng học hấn, tươi tắn hỏi:

- "Ra về cùng đi chơi nhé?"

- "Tớ không muốn có bất kỳ quan hệ nào với cậu nữa!"

- "Cậu...cậu nói gì?"

Hoài Thương cố kìm nén cảm xúc.

- "Chúng ta chia tay đi!"

- "Cậu đã nói sẽ không bỏ tôi mà? Sao bây giờ lại thay lòng đổi dạ rồi? Tại sao vậy? Tại sao?"

- "Tại cậu rất đáng sợ, tớ không muốn dính dáng đến loại người như cậu nữa! Xin lỗi!"

Hấn ta chạy đi, cô đứng đó, bần thần hồi lâu, mắt mũi tự dưng cay xè hết.

....

Sân sau trường, là một nơi tuyệt vời, có cây cối, chim chóc, không khí trong lành, thoáng mát. Hoài Thương rất thích nơi này, cô hay đến đây nằm ngủ, hôm nay cũng vậy.

Đoạn, tiếng lá cây xột xoạt làm cô tỉnh giấc, xoay qua thì thấy Thiên Bảo đang đi đến.

- "Lần này là chuyện gì làm bà buồn?"

Đoán hay ta.

- "Sao ông biết tui buồn?"

Cậu ngồi xuống cạnh cô, dịu dàng nói:

- "Mỗi khi tâm trạng bà không vui, bà luôn đến sân sau trường. Bà rất thích đến đây bởi vì nó yên tĩnh, thoáng mát, dễ chịu, khiến cho bà cảm thấy thoải mái!"

Không hổ danh bác bạn thân 10 năm, câu nào câu nấy đều trúng phóc. Hoài Thương phì cười, ngược lên nhìn trời nhìn mây, nói:

- "Mọi người đều ghét tui, mọi người đều tránh xa tui..."

- "..."

- "Chắc tui nên thay đổi tính tình thôi..."

- "Xét cho cùng, lý do buồn là vì bà không tìm được bạn trai?"

Cô đành rụt rè gật đầu.

- "Hoài Thương, chẳng ai đi so đo với nhau chuyện có người yêu trước cả!"

- "Nhưng..."

- "Bà thử nghĩ xem, nếu bà với thằng đó quen nhau, thì bà được cái gì? Được cái mác có người yêu, được cái mác thắng cuộc, nhưng bà có thích thằng đó không? Bà có cảm thấy hạnh phúc không?"

- "..."

- "Tình yêu là câu trả lời, và bà biết chắc điều đó. Tình yêu là đóa hoa, bà phải để nó mọc lên, chứ không phải lợi dụng nó!"

Thiên Bảo nói đúng, cô đang lợi dụng tình yêu, chỉ để đạt được mục đích.

- "Vì thế đừng đem chuyện đó ra so đo nữa, được cái này thì mất cái khác, bà hiểu chưa?"

- "Tui hiểu rồi..."

- "Bà cũng đừng thay đổi tính tình nhé?"

Mặt cậu bỗng đỏ ửng.

- "Ồ? Tại sao?"

- "Bởi vì, đó là điểm quyến rũ nhất của bà..."

- "Hả?"

- "Tui thích tính cách mạnh mẽ của bà lắm, đừng thay đổi nó..."

Khung gian, bỗng trở nên im lặng.

Bóp

- "Tiểu Bảo ngọc! Hôm nay toàn nói những câu sến súa!"

- "..."

- "Được rồi, tui sẽ ghi nhớ những lời ông dặn, cảm ơn ông vì đã giúp tui sáng mắt ra!"

Sân sau trường hôm đó, rộn ràng, nhộn nhịp tiếng nói cười vui vẻ.

....

....

Vào một ngày nọ, điều bất ngờ đã xảy ra. Đó là một ngày mà Hoài Thương vừa đi vừa đọc truyện, rồi lại suy nghĩ vẩn vơ.

- "Câu chuyện lãng mạn quá..."

- "Minh tự hỏi, liệu mình có được tình yêu như vậy chứ?"

- "Chắc không rồi, bởi vì mình đã thích ai đó..."

Bỗng, một bóng lưng lao đến trước mặt cô, xem tý nữa là đè lên người cô rồi. Trong lúc cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì người đó tay ôm trái banh, lưng quay lại.

- "Xin lỗi nha, bạn anh đá hăng quá, em không sao chứ?"

Hoá ra trong lúc cô mãi mê suy nghĩ, thì trước mặt có một trái banh bay tới. Và người đó kịp thời lao đến đỡ trái banh, cứu cô một bàn thua trông thấy.

- "Mà em đừng có vừa đi vừa đọc sách nữa, nguy hiểm lắm!"

Người đó cười, quay đi, và tiếp tục cuộc chơi.

Người đó cao lăm, da ngăm ngăm, gương mặt lại hài hoà, cùng đôi mắt sáng, và nụ cười rất duyên. Mồ hôi người đó chảy, và cơ thể người đó như có mùi của ánh nắng.

Đây là lần đầu tiên cô biết được, cảm giác được che chở, cảm giác được bảo vệ là như thế nào.

Nguyễn Hoài Thương, một cô nàng không hề biết tình yêu là gì, và cũng chưa hề yêu ai. Nhưng giờ đây, nhìn theo bóng dáng kia chạy nhảy trên sân cỏ, trái tim cô, bỗng đập nhanh lên trông thấy.

Ai đó hãy nói cho cô biết đi, thật ra cảm xúc này là gì? Khiến cho toàn thân, cứ mềm nhũn ra thế này?

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đàn Anh Hoàn Hảo

Thần Cupid thì đang đi la cà, cô thì đang mơ mộng lum la, người ta thì đang lao đến đỡ banh. Thần Cupid bắn mũi tên cái ĐỪNG, cô nghe hai tai lủng lủng, nghĩ là trúng tiếng sét ái tình, mà thiệt trúng tùm lum.

Hoá ra Nguyễn Hoài Thương đây cũng có ngày này, ngày này ư? Tối về nhà, cũng không sao quên được bóng dáng ấy, hình ảnh ấy, giây phút ấy...

Quả thật, trái tim nói điều nó muốn. Chẳng có một quy tắc cụ thể. Khi bạn gặp một người nào đó và bỗng dưng bạn thích họ, chỉ thế thôi.

....

Ngày hôm sau, vào giờ ra chơi, thủ lĩnh đám học sinh năm nhất tìm đến sân thể dục. Lấy cớ gặp lại người ta để cảm ơn về chuyện hôm trước, nhưng thật ra là để hỏi thăm tên, hỏi thăm lớp người ta, nếu được thì trao đổi luôn cả số điện thoại nữa.

Nhưng mà, trong một đám con trai đang say sưa đá banh kia, không nhìn thấy bóng dáng cô muốn tìm. Đầu mất rồi? Hôm nay không đi học sao? Hay là đi chơi chỗ khác rồi nhỉ?

- "Hello nữ sinh mạnh nhất trường!"

- "Muốn chơi đá banh với tụi này không?"

Hai thằng choai choai lớp bên cạnh đi đến rù rê.

- "Tớ không chơi đâu!"

Cô quăng tụi nó ra khỏi tầm mắt, tiếp tục tìm tìm kiếm kiếm.

- "Ây da, chơi đi tỷ, vui lắm!"

- "Lâu rồi không được so tài với tỷ, em buồn lắm, chơi nha!"

Đã bảo không chơi mà cứ rù rê miết, còn chắn hết tầm nhìn của cô nữa, bực bội dễ sợ!

Cô nàng liền tung chưởng như chớp, làm tụi nó bất ngờ chẳng kịp né tránh, đau điếng người.

- "Đau! Nhìn tỷ không có điểm nào giống con gái hết!"

- "Một chút cũng không! Sao tỳ không đi làm con trai đi!"

Thấy ta đây hiền quá rồi làm tới hả? Tức điên mà, thế không xử đẹp tui nó nữa thì tên cô không phải là Nguyễn Hoài Thương.

- "Đậu xan..."

- "Nhìn cô ấy giống con gái mà."

Ờ? Ừ? Ờ?

- "Tóc bím, dáng xinh, đôi chân thon dài, còn đọc truyện tranh dành cho thiếu nữ. Một cô nàng dịu dàng và ngọt ngào như vậy, không giống con gái ở điểm nào?"

Hai thằng kia nghe xong thì sốc lắm, định kịch liệt phản đối thì tui bạn tới kêu, nên đi luôn, may ời là may.

Và tình hình bây giờ là...

- "Họ kỳ thật, dám nói em như thế."

Hix, thật ra tui nó nói đúng hết á, nhưng ngu gì làm mất hình tượng trước người thương. Nên đành phải diễn, phải dịu dàng như con mèo bông, dịu dàng như con mèo bông.

- "Tui nó hay trêu ghẹo người khác lắm, em cũng không để ý đâu, anh đừng lo nha..."

Người ấy gật đầu, đoạn, tiếng trống trường vang lên.

- "Hẹn gặp lại em."

Khoan đã! Lại định bỏ đi nữa sao? Không được!

Nữ sinh mạnh nhất trường nghiêng người nắm lấy cánh tay mạnh mẽ kia.

Sau một hồi nín thở, mới dám mở miệng.

- "Anh...có thể cho em biết tên không?"

Tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

- "Anh là Nguyễn Thế Lâm, học lớp 11A."

Tên hay quá, nó đẹp và mạnh mẽ như con người anh vậy. Cô cũng nên giới thiệu bản thân mình chứ nhỉ.

- "Còn em là..."

- "Nguyễn Hoài Thương, lớp 10F."

- "Hà? Làm sao anh biết?"

Chết rồi, có khi nào anh biết danh tiếng lẫy lừng của cô không?

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh phì cười.

- "Trên bảng tên của em, có đầy đủ!"

Ồ ha, bảng tên chần chừ một đồng kìa, tại hồi hộp quá nên chẳng còn nhớ được gì hết.

Rồi cô chào anh, hẹn gặp lại sau, bởi vì cũng đã biết được những thứ mình muốn biết rồi, hihi vui quá.

Hoài Thương tung tăng, tung tăng chạy đến tù đồ. Đang tìm tòi lấy sách thì bỗng nhiên có một tờ giấy rớt ra.

"Tôi muốn thách đấu với cô! Hẹn gặp ở công viên lúc 9h..."

Nguyễn Ngọc Tuấn."

Hơ hơ, ai quan tâm chứ? Cô nàng xé tờ giấy cái xoạt, lại tung tăng chạy đi.

- "A! Khả Ngân ời! Tớ có chuyện muốn hỏi!"

....

Giờ ra về, tại một bụi cây trong trường, có hai con chuột nhắt rình rình trộm trộm.

- "Học sinh năm hai, 2 năm liền học ở lớp chọn, Nguyễn Thế Lâm. Thành tích học tập hàng top, học sinh xuất sắc, hạnh kiểm tốt, ngôi sao thể thao, tính tình âm áp, là thành viên trong hội học sinh. Một mẫu người đáng tin cậy, không có điểm yếu. Về cơ bản, đối với bọn con gái thì anh ta cực kỳ nổi bật."

- "Cậu biết nhiều thật đấy Khả Ngân, tuyệt thật..."

Mắt Hoài Thương tràn ngập ngôi sao lung linh.

- "Đương nhiên, tớ thuộc hội con gái bà tám trong trường mà, có chuyện gì mà tớ không biết."

- "Ách, không phải là cậu để ý đến anh ấy đấy chứ?"

- "Không đời nào, có quá nhiều người nhặng xị bên cạnh anh ta, và dù sao anh ta cũng không phải là mẫu người của tớ."

Phù, an toàn rồi.

- "Nhưng mà này, với danh hiệu nữ sinh mạnh nhất trường Hùng Vương, thủ lĩnh đám học sinh năm nhất như cậu..."

- "Huh?"

- "Thì có hơi rắc rối nếu tiếp xúc với một người hoàn hảo như anh ta không? Sự khác biệt giống như giữa ruồi muỗi với con người vậy!"

Nhỏ đầu độc, đầu độc.

- "Vi là bạn nên tớ sẽ cho cậu lời khuyên. Cậu không nghĩ rằng anh ta nằm ngoài tầm với của cậu sao? Tất cả những gì cậu có thể làm chỉ là ngồi đó và mơ ước anh ta là bạn trai của cậu thôi!"

- "Cảm ơn lời khuyên của cậu, Khả Ngân cute lovely! Tớ sẽ cố gắng hết sức mình! Sẽ ổn thôi!"

Tay cô làm thành nắm đấm, tràn đầy quyết tâm.

- "Khả Ngân ngưỡng mộ cậu, Hoài Thương. Cậu nhanh chóng quyết định và hoàn toàn bỏ đi những gì tớ khuyên bảo."

Nhỏ gãi đầu.

- "Có thể nói anh Lâm là phiên bản ngược lại của Tiểu Bảo nhà tớ, tớ mong Tiểu Bảo sẽ được như anh ấy, dù chỉ một chút thôi cũng được..."

- "Tiểu Bảo cũng có điểm thu hút riêng mà..."

Nhỏ bĩu môi, lí nhí phủ định.

- "Cậu nói gì cơ?"

- "Không gì."

Hừm, muốn chinh phục anh ấy, cô cũng phải tập chăm chút ngoại hình thôi.

- "Dù sao thì Khả Ngân à! Tớ muốn đuổi lông mi!"

- "Đuổi lông mi?"

- "Tớ muốn được giống như Lady Gaga!"

Cô gờ hai tay lên.

- "Cậu đang rù rồ đi cùng đúng không?"

- "Đúng vậy, đi thôi!"

Bàn chuyện con gái với nhau, thật tuyệt!

....

9h tối, tại công viên.

Khung cảnh yên ắng đến lạ thường, lâu lâu nghe tiếng của những con quạ kêu quác quác, còn có thêm những tiếng gió thổi vi vu, vi vu nữa.

- "Nguyễn Hoài Thương..."

- "Tôi sẽ giết cô!"

....

Ngày hôm sau, người mà Ngọc Tuấn sẽ giết, đang đánh mascara!

- "Cậu xong chưa vậy? Tới lượt tớ."

Khả Ngân xoè tay.

- "Rồi! Bây giờ kế hoạch tuyệt vời của mình sẽ được tiến hành! Mình sẽ đi lang thang ở lớp anh ấy!"

- "Phải gọi là kế hoạch mặt dày mới đúng."

RẦM!

Cánh cửa lớp mở toang, Ngọc Tuấn hàm hực bước vào, lúi xềnh xệch Hoài Thương đi ra ngoài.

- "Cậu muốn cái gì?"

Cô hất tay.

- "Hôm qua cô đã cho tôi leo cây đấy! Đừng có mà bơ tôi nữa!"

- "Hôm qua tôi và Khả Ngân đã đi mua một lọ mascara rất đẹp. Nhìn này, lông mi của tôi đã dài và dày hơn. Cậu có nghĩ tôi giống Lady Gaga không?"

Hoài Thương chớp chớp mắt, làm hấn ta ngửa hết cả người, nhưng vẫn nhẫn nhịn.

- "Nhìn mặt tôi có giống quan tâm không?"

- "Có."

Cái con nhỏ này thiệt tình.

- "Tôi đã tìm hiểu về cô, hóa ra cô là một nhò đầu gấu có tiếng trong trường này, cả những khu gần đây nữa. Ôi trời, thật nực cười khi một đứa con gái như cô lại có thể dữ dội đến vậy!"

Miệng hấn ta như cái bô, khiến mọi người đều nhìn cô chăm chăm kìa.

- "Câm ngay, cậu nói to quá rồi đó!"

- "Nguyễn Hoài Thương, thách đấu với nhau đi! Xem ai sẽ là người mạnh hơn!"

- "Cách nghĩ của cậu thật vớ vẩn!"

Phải kiếm chuyện chọc cho nhò này tức điên lên mới được.

- "Chắc chắn bởi vì tính khí hung dữ của cô, nên đám con trai quen cô đều sợ hãi bỏ chạy qua ngày hôm sau!"

Nhìn, nhìn hết nổi rồi, cái tên tóc vàng chết tiệt này là cái quái gì mà dám nói như thế chứ? Lòng tự trọng của cô bị xúc phạm đấy.

Hoài Thương nắm áo Ngọc Tuấn, cho hấn ăn đấm liên tiếp.

- "Cậu là cái tên bát ngáo nhất trên đời!! Tôi nguyên rủa cậu!!"

- "Đi chết đi!!"

Cô nàng cứ đánh mà không để ý đến xung quanh, cho đến khi nghe thấy nhiều tiếng xì xào, bèn ngược lên, thì thấy một bóng dáng quen thuộc, cô mới đỡ người.

- "Đánh nhau à? Họ hô báo và lưu manh quá, thật đáng sợ phải không Thế Lâm?"

Anh Thế Lâm? Tại sao lại ở đây? Lại ở trong cái tình huống này?

- "Đứa con gái thì càng mạnh hơn, nghe nói là đại tỷ gì đó, không thể tin được nhỉ?"

- "Nhìn mà phát sợ!"

Anh ấy...đang nhìn cô...một cách ngạc nhiên, một cách sững sờ...

Cô biết ngay mà...anh ấy sẽ nghĩ cô là một đứa con gái lưu manh, luôn tham gia vào các trận đấu ở trường, không một chút dịu dàng, còn giả tạo, còn hai mặt...

Ai lại có thể thích loại con gái như cô chứ? Chắc chắn anh ấy đang kinh sợ cô lắm...

Đúng như lời Khả Ngân nói, cô và anh ấy, quả thật rất khác nhau, không cùng chung một tầng lớp...

Nhưng...xin đừng nhìn cô bằng ánh mắt đó nữa...nhục nhẽ lắm...

Cô thật sự muốn khóc, muốn rời khỏi đây...

- "Vậy sao?"

Thế Lâm mỉm cười.

- "Tôi lại thích kiểu con gái như vậy đây, rất mạnh mẽ, rất cá tính."

Không...không nghe nhầm chứ?

- "Vĩnh biệt thế giới đi!"

Ngọc Tuấn bật dậy, bị Hoài Thương đá cho một cú cao ỏi là cao ngay thẳng mặt, ngã tại chỗ luôn.

- "Qoa! Tuyệt quá!"

- "Đánh hay lắm!"

Xung quanh là một đám học sinh tò mò, bu lại như kiến, tiếng vỗ tay vang lên.

Nhưng giờ đây trong mắt cô chỉ để ý đến một người, người ấy đứng đó, giơ ngón tay cái lên, và cuối cùng...khoé môi khẽ cong, tạo thành một nụ cười nhẹ nhàng, một nụ cười không có sự chê bai, một nụ cười khích lệ.

Chưa bao giờ cô cảm thấy vui sướng, hạnh phúc như vậy.

Cô tên là Nguyễn Hoài Thương, cuộc sống của cô sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay.

Bởi vì cô đã tìm được người mình yêu!

....

Mặt khác, Thiên Bảo đang ngồi chồm hổm trước cái thân hình đang nằm chèo queo dưới đất của Ngọc Tuấn.

- "Lại gãy nữa rồi hả?"

- "..."

- "Mùi của cậu ý."

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bài Kiểm Tra Đánh Giá Năng Lực

Nguyễn Thế Lâm, anh chính là người duy nhất đó.

- "Em kia!!"

Nữ sinh mạnh nhất trường đang vừa đi vừa suy nghĩ vu vơ về đàn anh khổng trên, nên không để ý gì tới xung quanh.

"Em học sinh kia!! Tôi đang kêu em đấy!!!"

"Ồ ào chết được..."

Cô nàng định quay xuống chửi nhưng ngay lập tức im bặt. Vì trước mặt là bà cô Trang, giáo viên thể dục, nổi tiếng khát khe và hung dữ. Tiêu cô rồi.

"Tóc tai gì thế kia!? Em có biết nội quy trường cấm học sinh nhuộm tóc không!?"

Chắc, cô đã nhuộm mái tóc thành màu nâu hạt dẻ vào kỳ nghỉ hè vừa rồi. Trông rất tự nhiên mà lại.

"Ồ thật vậy sao? Em đâu có biết chuyện này, xin lỗi cô..."

Ngây thơ như bò đeo nơ.

"Em tên gì? Ở lớp nào?"

"Nguyễn Hoài Thương, lớp 10F ạ..."

Thật ra, lý do cô nàng bị chuyển đến lớp 10F không phải là vì vấn đề học lực, mà là vì hạnh kiểm và mức độ quậy phá quá.

"Ồ, hoá ra đây là cô nữ sinh nổi tiếng mà mọi người vẫn đồn đại."

Bà Trang nhìn cô bằng nửa con mắt.

"Hừm, mới năm nhất mà đã vậy thì tương lai cũng chẳng ra gì đâu. Nếu có thời gian để chăm chút tóc tai, quậy phá như vậy thì thay vào đó ở nhà làm bài tập thì tốt hơn đấy. Những kẻ ngu ngốc như em cũng chỉ là tè đội sổ lớp thôi, và chẳng có cơ hội lên lớp nổi đâu!"

Cái?! Cái gì cơ?!

"Cô, Hoài Thương đã nằm trong top 10 người đứng đầu trong kỳ thi giữa học kỳ vừa rồi đấy ạ."

Ờ?

"Liên quan gì đến em, đi ra chỗ khác!"

Thiên Bảo nhanh chóng bước đến.

"Thưa cô, chính em mới là người cần đến sự giúp đỡ của cô! Tóc em đen óng ánh vậy thôi chứ em đứng hạng 386 đấy! Chuyện này làm em lo lắng chết được! Em nên làm sao đây?"

Bà Trang nghe cậu khổ sở kể lể thì hơi ngạc nhiên, nhất thời không biết xử xối sao nữa, rồi tiếng chuông vào lớp reng lên.

"Chào cô tụi em đi trước."

Chuồn thôi.

"Tôi vẫn chưa nói xong mà?! Đứng lại!!"

"Sao ạ?"

Thấy giáo viên thể dục tức giận quát tháo, thì Tiểu Bảo của Thương quay xuống hỏi, một cách rất từ tốn. Nhưng chẳng hiểu sao, bà cô thay đổi sắc mặt liền.

"Còn gì nữa ạ?"

"À không, hai em đi cẩn thận."

Woa! Thật bất ngờ!

"Rốt cuộc ông làm cách nào mà khiến bà đổi ý nhanh thế?"

Ánh mắt cô sáng rực, xem ra Tiểu Bảo nhà cô cũng được việc quá chứ.

"Bí mật."

- "Ừ ôi!! Hôm nay ông cũng bày đặt bí mật với tui hả?"

Thiên Bảo cười cười, sau đó cậu không nói gì thêm nữa trong suốt quãng đường đi tới lớp. Cho đến khi lấy hết can đảm, cậu mới lên tiếng:

- "Bà và cái anh..."

- "Các cậu ngồi vào chỗ nhanh lên! Có một bài kiểm tra đánh giá năng lực đột xuất!"

Tiếng nhỏ lớp trưởng từ bục giảng vọng ra. Lại chuyện gì nữa đây?

....

- "Này Khả Ngân, kỳ thi đánh giá năng lực là gì vậy? Sao tớ chưa nghe qua?"

- "À, cái đó dành cho những lớp thấp và đặc biệt như lớp tụi mình. Nếu vượt qua thì có thể sẽ được chuyển lên lớp cao hơn. Mà đừng có ngạc nhiên nhé, nó là thứ sẽ khiến cậu phải nổi điên đấy."

Nhỏ nhăn mặt.

Cạch!

- "Ồn ào quá! Cái lớp hay cái chợ hả? Nhanh về chỗ ngồi đi!"

Một ông chú mặt dữ, tóc tai vuốt vuốt bước vào, chẳng biết là ai nữa, nhưng cứ ra vẻ như mình là nhân vật quan trọng lắm không bằng.

- "Xin được tự giới thiệu với các em, tôi tên Dũng, một người đàn ông đẹp trai, phong độ!"

Rồi xong, xác định luôn.

- "Tôi là người khiến cho các quý cô phải sững sốt! Hãy sững sốt đi! Chỉ vì tôi quá đẹp trai! Họ luôn luôn, luôn luôn yêu mến tôi! Họ gần như phải ngất xỉu khi nhìn thấy tôi!"

Lắm chuyện! Lắm chuyện!! Quá lắm chuyện!!!

- "Hôm nay, chúng ta có bài kiểm tra đánh giá năng lực. Tôi sẽ đặt tình huống cho mỗi người, và các em hãy nói cho tôi biết các em sẽ làm gì trong trường hợp đó. Hy vọng các em sẽ có câu trả lời thật chính xác."

Sao cơ? Cô chỉ có một cơ hội duy nhất thôi à? Phải cố gắng hết sức mới được. Mục tiêu của cô bây giờ là phải vào được lớp cao hơn đã.

Rồi thì, một ngày nào đó, sẽ là lớp chọn, giống như Thế Lâm. Cô sẽ được ngang hàng với anh ấy.

Đi chung một con đường đến khu dành cho lớp chọn.

"Chào buổi sáng, Hoài Thương."

"Kya, buổi sáng tốt lành!"

Gặp mặt nhau thường xuyên hơn.

"Nếu em có bài nào không hiểu, cứ hỏi anh, anh sẽ giảng cho em."

"Kya, tuyệt quá!"

Giúp đỡ nhau nhiều hơn.

"Tối phiên em trực nhật hả? Để anh giúp em xách nước nhé?"

"Kya, cảm ơn anh!"

Và rồi yêu nhau...

"Hoài Thương, anh yêu em."

"Em cũng yêu anh, Thế Lâm."

Được thôi! Cô sẽ hoàn thành xuất sắc bài kiểm tra này cho xem!

- "Được rồi, số thứ tự số 30, Nguyễn Hoài Thương!"

- "Có em!"

Thủ lĩnh đám học sinh năm nhất giờ tay lên chào cò.

- "Tình huống... ời không! Những đứa trẻ bị đám người xấu dụ dỗ đi chơi xa! Em sẽ làm gì?"

Dễ như ăn cháo.

- "Em sẽ bóp nghẹt cổ bọn họ ạ. Cho họ không thở được luôn."

- "Sai!"

- "Ế!? Còn cách nào khác sao ạ?"

Hoài Thương chớp chớp đôi mắt nai ngây thơ hỏi.

- "Câu trả lời phải là chạy đi báo cảnh sát!"

Ông Dũng bắt đầu cảm thấy nóng trong người, tiếp tục:

- "Hừ! Tiếp theo, số thứ tự số 28, Nguyễn Ngọc Tuấn!"

Tên tóc vàng vừa giờ tay vừa ngáp dài ngáp ngắn.

- "Tình huống! Ở trên xe buýt, một thằng đàn ông không đứng lên nhường ghế cho cụ già và em nhỏ. Em sẽ làm gì?"

Không gian im lặng trong chốc lát.

- "Tất nhiên sẽ làm một cú đá gót rồi!"

Ngọc Tuấn đứng lên nhảy cà tung cà tung.

- "Đúng thế! Trong tình huống đó rất có tác dụng! Một cú đá gót là quá chuẩn, nhì?"

Hoài Thương hòa theo, sung sướng nhảy cà tung theo, ngón tay cái để hình chữ like.

- "Tội cảnh cáo hai em đấy! Ngồi xuống ngay lập tức!"

Ông Dũng hít một hơi thật sâu và dài để lấy tinh thần, lại tiếp tục:

- "Tiếp theo, số thứ tự số 15, Trần Khả Ngân!"

- "Vâng ạ."

Nhỏ nhàn nhạt.

- "Tình huống! Có năm chàng trai ngo lời với em gần như cùng một lúc, và họ còn có những hành động đụng chạm vào em. Em sẽ làm gì?"

- "Đi chơi với tất cả bọn họ."

- "Sai!"

- "Tiếp theo, số thứ tự số 4, Huỳnh Thiên Bảo!"

- "Ồ đây."

Tệ-toàn-tập nhón nhơ.

- "Tình huống! Người thanh niên hàng xóm rất thích em. Em sẽ làm gì?"

- "Khoả thân ạ."

Không gian trở nên im lặng, có ông nội tự đập đầu mình vào băng đen.

- "Thật không thể ngờ được, cả lũ bọn này còn ngu hơn cả ta nghĩ. Đây đúng là một cái lớp bỏ đi mà."

Gì... gì chứ?

- "Ông! Ông không được phép nói như thế!"

Nữ sinh mạnh nhất trường bật dậy vì chính nghĩa.

- "Hoài Thương."

Nhỏ lớp trường lên tiếng nhắc khéo, cô cũng hiểu rằng, mình phải kìm chế.

- "Vì vậy, thưa mọt sò tơ đẹp trai, xin ngài hãy rút lại lời nói vừa rồi đi ạ."

Giờ già tạo đến rồi.

- "Đúng là rác rưởi mà."

Cái lão già xấu như chung vô diệm này thật phiền toái. Nhưng từ giờ cô phải bỏ đi mà sống, vì mục đích cao cả là được chuyển sang khu lớp chọn. Cô sẽ nhin, sẽ nhin nhin.

Nhưng Nguyễn Ngọc Tuấn thì chịu hết nổi, hấn tức tối nói với cô:

- "Cô không thấy lão ta nói vậy là quá đáng sao!? Đừng có vứt bỏ lòng tự trọng của mình như thế chứ!"

- "Nếu cư xử không đúng mực thì tôi sẽ không được ở bên anh Thế Lâm!"

- "Vì lý do ấy mà cô để lão già ấy dất mũi à!?"

Hấn chỉ thẳng mặt ông mà hỏi. Lão già? Phũ phàng quá.

- "Nhưng tôi muốn được ở bên anh ấy!"

- "Đồ ngốc! Cô đâu cần phải đến khu đó chứ!"

- "Cậu nhầm rồi!"

Cô hét, khiến hấn ngạc nhiên.

- "Anh ấy không hề cảm thấy sợ hãi tôi. Đây là lần đầu tiên có một người con trai nói về tôi và bảo vệ tôi như vậy."

"Xin lỗi nha, bạn anh đá hăng quá, em không sao chứ?"

"Mà em đừng có vừa đi vừa đọc sách nữa, nguy hiểm lắm!"

"Tóc bím, dáng xinh, đôi chân thon dài, còn đọc truyện tranh dành cho thiếu nữ. Một cô nàng dịu dàng và ngọt ngào như vậy, không giống con gái ở diệm nào?"

"Tôi lại thích kiểu con gái như vậy đấy, rất mạnh mẽ, rất cá tính."

- "Mọi người... tất cả mọi người... luôn luôn xa lánh tôi..."

"Nguyễn Hoài Thương kia! Mau chạy thôi!"

"Hừm, mới năm nhất mà đã vậy thì tương lai cũng chẳng ra gì đâu. Nếu có thời gian để chăm chút tóc tai, quậy phá như vậy thì thay vào đó ở nhà làm bài tập thì tốt hơn đấy. Những kẻ ngu ngốc như em cũng chỉ là tề đội sổ lớp thôi, và chẳng có cơ hội lên lớp nổi đâu!"

"Tại cậu rất đáng sợ, tớ không muốn dính dáng đến loại người như cậu nữa! Xin lỗi!"

Tất cả mọi người, đều nhìn cô bằng nửa con mắt, trừ Thế Lâm ra.

- "Hahahahaha..."

Tiếng cười châm biếm của ông Dũng.

- "Haha... ý em là... em thích Nguyễn Thế Lâm sao? Làm thế nào một con nhỏ hung dữ, quậy phá như em có thể đến gần một học sinh hàng top như Thế Lâm được chứ? Mơ mộng giữa ban ngày à?"

- "Này..."

Khả Ngân bắt bình cho cô bạn mình.

- "Ngân! Dừng!"

- "Đúng là một đứa ngu ngốc hahaha..."

Bốp!

Ông ngã tại chỗ trước cú đấm nốc ao của tên tóc vàng.

- "Im đi! Tôi sẽ cho ông thêm một cú nếu ông dám gọi cô ấy ngốc thêm một lần nào nữa!"

- "Ngọc Tuấn!"

- "Cái gì!?"

Chỗ người ta đang đánh thuê mà.

Rồi nữ sinh mạnh nhất trường giơ bàn tay lên, đập vào lòng bàn tay hắn một cái (high five). Trên đôi môi nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười tuyệt đẹp, tươi tắn như đoá hoa nở rộ dưới ánh mặt trời.

- "Cảm ơn cậu."

Cô không biết rằng, trái tim của hắn, đã lỡ mất một nhịp rồi.

- "Tất cả chúng bây đều là một lũ côn đồ! Bọn bây có não không thể!?"

Ông Dũng ôm mặt đứng dậy.

- "Im đi...để thích một ai đó..."

Giọng cô nàng trở nên lạnh tanh, nồng nặc mùi thuốc súng.

- "...thì cần quái gì não cơ chứ!"

Rầm!

Ông bị cô quăng mạnh ra khỏi cửa sổ.

Cô biết, cô có thể là một con ngốc, nhưng như thế cũng chẳng sao cả. Kệ nó đi.

Cô sẽ không bỏ cuộc, chắc chắn rằng, người mà cô muốn ở bên, người mà cô nhất quyết sẽ theo đuổi...

Chính là người này...

- "Chào buổi sáng, Hoài Thương."

- "Chào anh, Thế Lâm!"

Người trong cuộc thì thấy rất chi là ngọt ngào và lãng mạn. Nhưng người ngoài cuộc thì không hề nghĩ vậy, họ thấy rất chi là kinh sợ, bởi vì...

Trước cái thân tàn ma dại kia (ông Dũng) nằm lê lét máu dưới đất, cộng thêm những mảnh vỡ cửa sổ như thế này...

Sao bọn họ có thể hồn nhiên chào hỏi nhau được nhỉ...?

....

Ngày hôm nay mang lại thật nhiều rắc rối, mang theo cả một trái tim rung rinh vì nụ cười tỏa nắng của ai kia nữa.

Tình yêu là một vị thần trẻ con. Hễ khi đã yêu thì dù là bậc thánh cũng biến thành một đứa trẻ con không hơn không kém.

Một tình yêu mới chớm nở!

....

Tối đó, phía sâu trong con hẻm vắng vẻ, dưới một cột đèn mờ mờ. Có một chàng trai cao ráo, chặn đường một ông chú kia.

- "Mi...mi muốn gì chứ? Tránh ra..."

Chàng trai đó nhanh chóng tiến tới, vung một cú đấm về phía ông, mang theo lực lượng mạnh mẽ và sát khí mãnh liệt.

Bốp!

Trúng đòn khiến đầu óc ông choáng váng, sắp té thì hai tay người đó giữ chặt vai ông, chân phải nâng lên thúc mạnh vào bụng ông.

Bụp!

-"Đây là cái giá ông phải trả khi dám xúc phạm lòng tự trọng của cô ấy."

Người đó nhếch miệng, rồi quay đi, một cách bí ẩn.

-"Bị đánh tới ba lần...chỉ trong một ngày..."

-"Số mình đúng là...nhọ như chó!"

Ông chú nằm sõng soài dưới mặt đường, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hoàng Tử Sơn Móng Tay

Vào giờ ra chơi hôm nay, nữ sinh mạnh nhất trường quyết định sẽ qua lớp hoàng tử và rủ anh ấy cùng đi ăn trưa.

Còn Tiểu Bảo nhà cô thì đi cùng với Ngọc Tuấn vậy. Để cậu ta thân thiết với một bạn nam cũng tốt, đừng quá phụ thuộc vào cô.

Hey, đừng nghĩ rằng cô mê trai bỏ bạn nhé. Không hề, nô lệ kiêm bạn thân Tiểu Bảo vẫn rất quan trọng đối với cô.

Hai tiết học kéo dài cả thế kỷ cũng đã qua, giờ ra chơi đến rồi. Cô nàng rời phòng học nhanh nhất có thể.

Đến lớp 11A thì choáng ngợp bởi một rừng học sinh đi ra đi vào. Ngó nghiêng không thấy anh nên đành phải nhờ sự trợ giúp của một anh chàng đang đứng gần đó.

-"Cho em hỏi anh Thế Lâm có ở đây không?"

-"Em tới trễ rồi, lần sau phải nhanh tay nhanh chân lên!"

Mặt Hoài Thương ngệt ra, chẳng hiểu anh ta đang nói cái gì nữa.

-"A! Chắc em là người mới nên không biết, em nhìn qua bên kia đi!"

Ngước nhìn theo ngón tay anh thì trời đất ơi, một đám đông các nữ sinh đang bao vây người trong mộng cô. Bọn họ cười cười nói nói, tặng anh những món quà nhỏ xinh tự làm, có nhỏ còn đưa thư tỏ tình nữa.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

-"Ngạc nhiên đúng không? Con gái theo đuổi thằng Lâm nhiều tới mức đêm không xuể luôn. Mỗi ngày nó đều đặt show lắm, cho nên nếu em muốn tìm nó thì phải đến sớm. Còn không thì chen vào đám con gái kia, nhưng coi chừng bị đè xẹp lép như con tép nhé!"

Một nam sinh với vẻ ngoài khỏe khoắn, ga lăng, tài giỏi như Nguyễn Thế Lâm, được nhiều người hâm mộ, yêu thích cũng phải thôi, và cô cũng nằm trong số đó.

Nhưng chỉ không ngờ số lượng lại kinh khủng đến vậy. Đặc biệt bọn họ còn rất xinh đẹp, vòng nào ra vòng nấy. Có khi ảnh động lòng không chừng.

Nhắc tới đây, tự nhìn nhận bản thân. Ngoài cái danh hiệu nữ sinh mạnh nhất trường ra, thì cô là một đứa con gái với nhan sắc bình thường, không hơn không kém.

Hoá ra, khoảng cách giữa anh và cô bây giờ như xa xăm bất tận. Ở giữa có một sợi dây ngăn cách, không cho chúng cô chạm vào nhau.

Biết làm gì bây giờ? Đi tìm Tiểu Bảo thôi.

-"Hoài Thương!"

Cô nàng giật mình, theo phản xạ quay người lại.

- "Xin lỗi, tôi có hẹn với đàn em khối dưới này rồi, tạm biệt!"

Nói rồi không đợi Nguyễn Hoài Thương kịp phản ứng, anh nắm lấy tay cô thật chặt, rồi kéo cô bỏ chạy trước biết bao nhiêu cặp mắt ngạc nhiên của đám nữ sinh trường.

....

Anh kéo cô đến sân sau trường, cái tay vẫn không chịu buông ra.

Bây giờ mới có dịp để ý, đôi tay anh to lớn, dày và ấm áp lắm, bao trọn bàn tay bé nhỏ mịn màng của cô.

- "Rất xin lỗi em vì sự tự ý này. Em biết đấy, bọn họ cứ bám riết lấy anh. Cho nên hôm nay anh muốn được yên tĩnh một chút, em không phiền chứ?"

- "Không phiền đâu ạ."

Thế Lâm cười, rồi chúng cô bước đến băng ghế đá gần đó ngồi xuống.

- "À mà em có việc gì đó cần làm ở khu khối 11 sao? Tại anh thấy em đứng đó."

Hoài Thương chần chừ, có nên nói hay không đây?

Anh không gấp, chỉ im lặng chờ đợi câu trả lời của cô.

- "Vì em muốn được gặp anh vào giờ ra chơi..."

Cô lí nhí.

- "Có vẻ anh kéo em theo là điều đúng đắn nhỉ? Hai ta đều có lợi."

Xấu hổ quá đi mất.

- "Em có muốn xây lâu đài cát không?"

Người trong mộng chỉ tay vào một bãi cát nhỏ gần đó.

....

- "Đi biển xây lâu đài cát là việc anh muốn làm. Anh dự định sẽ ra biển chơi vào kỳ nghỉ hè này!"

Thế Lâm vừa phản khởi nói vừa lấy tay nhào nhào đắp đắp cái cục gì đó không rõ hình dáng.

Không thể ngờ được cô và anh cũng có ngày vui vẻ chơi trò trẻ con với nhau như thế. Ngỡ như giấc mơ ý, hạnh phúc vô cùng.

- "Mít tơ Thế Lâm à, trông nó không có vẻ gì là giống một cái lâu đài cả!"

Hoàn toàn không giống.

- "Lâu quá không làm nên lụt nghề rồi, đành phải làm chén com vậy. Em thấy sao? Trông nó rất ngon đúng không?"

Tính tình hoàng tử y chang con nít!

- "Anh chơi đi, em không muốn cát dính vào ngón tay."

- "Ngón tay à? Nhưng nếu em để chúng quá dài thì...woa! Nhiều hoa văn rục rờ quá vậy!"

Bất ngờ Lâm cầm bàn tay Thương giờ lên, chăm chăm chú chú vào bộ móng tay cô mới sơn hôm qua.

- "Em tự làm hết sao? Mất bao lâu thế?"

- "Em...em nghĩ...cũng nhanh thôi, vì nó rất dễ..."

- "Khéo tay thật! Anh muốn xem em làm quá! Á xin lỗi! Trông anh giống như đang quấy rối em à?!"

Nắm tay được nắm tay quài, trái tim cô đập loạn nhịp hết lên rồi này.

- "Chà, anh có thể hiểu tại sao em lại không muốn làm dở móng tay. Vậy chúng ta nghỉ chơi cát ha?"

Trong đầu chợt nảy ra một ý tưởng.

- "Móng tay, em có thể làm cho anh không? Em có mang theo đồ nghề, sẽ rất nhanh thôi!"

.....

Giờ ra chơi còn dài nên không sợ trễ giờ. Có nàng nữ sinh nọ, đang cặm cúi sơn sơn cho chàng nam sinh kia.

- "Con trai sơn móng tay có được không đó? Lỡ như người ta hiểu nhầm giới tính anh thì khổ."

- "Đây gọi là nghệ thuật trang trí móng tay. Cũng có vài người đàn ông từng làm vậy. Nhưng em chưa từng thấy ai trang trí với nhiều màu sắc thế này...ok xong rồi."

- "Woa...không thể tin được! Wow, tuyệt quá! Chúng ta trông giống nhau rồi này!"

Nhìn vào thành quả của Hoài Thương, đôi mắt anh sáng lấp lánh như hai hòn viên bi.

- "Nó không mất nhiều thời gian như của em. Vì là ở trường nên không có đủ dụng cụ để làm."

- "Không sao, thế này là đẹp rồi! Tuyệt quá! Bàn tay của em là thần!"

Hoàng tử sơn móng tay, và làm quá lên. Mền hết oi, dễ thương quá đi mất!

Hai gò má ửng hồng vì cười dưới ánh nắng vàng dịu nhẹ, khiến cô đàn em khối dưới trông xinh xắn vô cùng.

- "Quên mất, để em cho anh vài chai thuốc tẩy móng."

- "Tẩy liền à?!"

Thế Lâm ngạc nhiên, đẹp thế kia mà xóa thì uổng quá.

- "Anh về nhà rồi tẩy sau cũng được. Vì mỗi ngày đều đi học nhưng với móng tay thế này, không phải các thầy cô sẽ nhanh chóng tìm anh sao?"

Người trong mộng gật gù.

- "Bà Trang giáo viên thể dục và thầy giám thị thật sự rất khó chịu đấy! Họ thường cảm râm thế này này: Tóc tai gì thế kia? Đi học hay đi chơi? Có chuyện gì với cặp mắt đầy bất mãn đó thế?"

- "Thật không? Khó thế à?"

- "Em đã phải chịu đựng như thế đấy! Nổi tiếng quá cũng khổ!"

Anh bật cười sáng khoái.

Nói chuyện với người mình thích thật sự rất thoải mái, hai người rất hợp tính nhau, anh cũng rất hài hước nữa. Nên cái miệng nữ sinh mạnh nhất trường cứ luyên thuyên không ngừng nghỉ thôi.

- "Em có một cậu bạn thân. Chẳng hiểu sao, lúc nào cậu ta cũng nói với em là..."

"Bà đừng có cười! Khi cười nhìn bà càng đáng sợ hơn đó! Tắt ngay nụ cười đó lại!"

- "Kỳ lạ nhỉ? Và em đã nhớ từng chữ một?"

- "Vâng, sau đó em đã đánh cậu ta mấy cái thật đau. Cho chừa cái tật vô duyên thôi!"

Tiểu Bảo đáng ghét.

- "Anh có thể dịch lại ý cậu ta muốn nói không?"

Đại tỷ đám học sinh năm nhất gật đầu.

- "Ôi không, cô ấy trông thật đáng yêu khi cười. Mình không muốn ai khác thấy điều đó."

Giọng Thế Lâm trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng hẳn.

- "Mình chỉ muốn một mình mình...được nhìn thấy."

Gì thế này? Chẳng lẽ hỏi này khi cô cười, anh đã để ý sao?

"Đỏ mặt rồi kìa!"

Hoàng tử khoái chí trên.

"Em không có đỏ mặt! Anh đừng có nói những điều vô lý thế!"

"Không có vô lý đâu. Ngay cả tên em, Nguyễn Hoài Thương..."

Tên sao? Mọi người đều nói cái tên này không hợp với cô. Cô biết...

"...là một cái tên rất hay, rất đẹp, rất hợp với con người em."

Thình thịch, thình thịch.

Bỗng tiếng chuông báo hiệu bắt đầu tiết học vang lên. Thật tiếc, khoảng thời gian ngọt ngào này đến nỗi, cô cứ ước ao cho thời gian ngưng đọng lại.

"Được rồi, anh đã rất vui. Vậy, gặp lại em sau nhé."

Anh xoa đầu cô, quay người đi.

Thật sự, cảm thấy hụt hẫng, không muốn người ta bỏ đi như vậy.

"Em cũng rất vui! Em...muốn gặp anh nhiều hơn! Nếu anh không phiền thì chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên không?"

Nguyễn Thế Lâm xoa người lại, mỉm cười.

"Tất nhiên rồi."

Rồi anh ấy hôn nhẹ, lên đầu ngón tay.

Cảm giác giống như, nó kết nối những ngón tay của cả hai vậy.

Mặt cô cảm thấy nóng quá.

Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp, mọi thứ diễn ra thật nhẹ nhàng mà ngọt ngào.

Sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay đâu.

****

Dạo này bỏ bê Tiểu Bảo quá, trong lòng cảm thấy thiếu thiếu. Đành một buổi tối nọ, đem đồ ăn qua chuộc lỗi.

Cậu giống cô, rất thích ăn bánh tráng.

Hồi còn trẻ trâu, cả hai luôn tranh giành với nhau chỉ vì một bịch bánh tráng trộn. Có lần nọ, cậu dám nuốt miếng khô bò cô để dành không dám ăn. Kết quả ngày hôm đó, có đưa đầu sung một cục ối.

Hehe, bắt nạt Tiểu Bảo là thú vui tao nhã của Thương bà chân.

"Chào buổi tối cô chú!"

Thấy bạn thân của con trai ghé chơi, ông bà Huỳnh tươi cười tiếp đón.

"Tìm Bảo đúng không? Nó đang ở trên phòng đấy!"

Cô nàng xem nhà hàng xóm cứ như nhà của mình vậy, mọi thứ đều rất vui vẻ và dễ dàng.

Phòng cậu bạn thân rất ngăn nắp và sạch sẽ, trên kệ sách là những quyển truyện và sách linh tinh, vài bộ cờ, máy chơi game. Bí mật nha, hồi nhỏ cậu có chơi búp bê Barbie cùng cô, và hình như còn rất thích.

Đó chính là lý do tại sao Thương không xem Bảo là một thằng con trai đích thực.

Cửa không đóng, bước vào phòng thì thấy cậu đang ngồi trên bàn đọc truyện tranh.

"Hello, tui có đem bánh tráng nè!"

Cậu vẫn im re đọc truyện, chẳng buồn quan tâm.

"Tui là người vô hình à? Này."

Cô tiến tới, cậu liền xoay người sang hướng khác.

"Này này."

Lặp lại lần nữa.

"Sao ông dám làm lơ với tui hả?!! Này này này!!!"

Máu dồn lên não và leo hết lên đỉnh đầu rồi, Nguyễn Hoài Thương là một người không hề có đức tính kiên trì và nhẫn nại nha.

"Ông luôn như thế!! Khi bức bối thì làm lơ tất cả mọi người!! Sao ông không chịu sửa cái thói đó đi hả?! Nếu có gì muốn nói thì đại đi!!"

Cô quát, Huỳnh Thiên Bảo giật thót, run run cả người.

"Bà...bỏ bê tui mà?"

Ê?

"Không quan tâm...tôi tui mà? Vậy bà còn ở đây làm gì?"

Máu giận tạm thời dồn xuống.

Tiểu Bảo ngốc nghếch này thật tình, cũng bày đặt giận dỗi, ghen tị đồ. Nhìn cái mặt mếu mếu máo máo đó kia, không dễ là không được a...

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sự Dịu Dàng Ở Nơi Anh

"Khoan đã, đừng có mếu, đừng có mếu..."

"Tui không bỏ rơi ông nữa đâu, hứa luôn..."

Ai đó ra sức dỗ dành, nhưng ai kia chẳng khá khảm hơn là bao.

"Tiểu Bảo ngoan, thôi mà, cười với Thương một cái nhé?"

"Say cheese..."

Mặt cậu đỏ bừng và vẫn không thém nói chuyện với cô, tiếp tục ngồi lật lật từng trang truyện.

Hôm bữa lên mạng, tình cờ đọc được bài viết nói về tâm lý con gái khi giận dỗi, cũng y chang vậy nè.

Cô đưa tay gỡ cái mũ của chiếc áo khoác cậu xuống, rồi xoa xoa cái mái tóc xoắn tự nhiên như lông mèo của cậu.

"Tui vẫn quý ông nhất, nên đừng làm vẻ mặt đó nữa, nhìn như tui đang bắt nạt ông ý."

Huỳnh Thiên Bảo ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, và một nụ cười luôn hé, thế giới vẫn quay.

Không bao giờ Tiểu Bảo giận Thương bà chán nhiều hơn 20 phút đâu.

Cô biết, từ nãy đến giờ cậu chỉ làm nũng thôi.

Sau đó, cả hai cùng xoi hết bịch bánh trắng trộn, cười cười nói nói, vui ời là vui.

.....

Ngày hôm sau.

Lẽ ra hôm nay là một ngày bình thường như mọi ngày. Trừ việc mới sáng sớm bước vào trường thì cái tấm bảng thông báo bụi chà bá đập vào mặt.

Khoá huấn luyện

Chuyến đi cắm trại của trường Hùng Vương.

Ngày 10/8-11/8: Hai ngày, một đêm.

Nhà trường hy vọng sẽ có một mối quan hệ gắn bó sâu sắc, thân thiết giữa các khối lớp lớn nhỏ.

(Chi tiết các hình thức giải trí)

_Câu cá

_Phục vụ cà ri

_Đốt lửa trại

_Thử thách lòng can đảm

*Lớp tham gia:

_Khối lớp 10

_Khối lớp 11

*Lớp phụ trách các công việc thường ngày:

_Lớp 10F

- "Cái của nợ gì thế này!?"

Nữ sinh mạnh nhất trường cùng tên tóc vàng đồng loạt đứng trước bảng tin la lên.

- "Chào buổi sáng Hoài Thương, Ngọc Tuấn! Đừng quá phấn khích thế chứ!"

Tiếng Khả Ngân từ trong lớp vọng ra.

- "Cái tấm biển thông báo này là sao đây? Cậu nói rõ hơn cho tớ được không?"

- "Thì bởi vì chúng ta học lớp 10F, với lại, thầy đầu hói nói việc này cũng giống như buổi học ngoại khoá bình thường thôi."

- "Bình thường cái con heo! Chúng ta không thể để bị đối xử như thế được!"

Nguyễn Ngọc Tuấn lên tiếng phản bác.

- "Đúng thế! Quá nhẫn tâm như cây trâm!"

Chuyến đi cắm trại này chính là cơ hội để tiếp cận anh Thế Lâm nhiều nhiều hơn, không muốn bị sai vặt đâu.

- "Này tóc vàng! Chúng ta cần phải làm điều gì đó mới được!"

- "Được, nhưng đừng gọi tôi là tóc..."

Chợt nhận ra cô đang nắm cánh tay mình, hấn vừa xấu hổ vừa bối rối, nhanh chóng hất tay ra.

- "Làm gì thế hả? Tôi là húi à?"

- "Ngày mai các em hãy mặc đồng phục thể dục để dễ dàng vận động nhé! Đặc biệt là cái lớp phụ trách các công việc thường ngày!"

Thầy phó hiệu trưởng bước đến thông báo, kèm theo một ánh nhìn đầy an ủi.

Nhưng ai quan tâm chứ? Ôn giời vị cứu tinh đây rồi!

- "Thưa thầy, cái công việc lật vạt này đối với lớp em..."

Chả thèm đợi đại tỷ đám học sinh năm nhất nói hết câu, thầy ấy phũ phàng quay lưng đi.

- "Khả Ngân không muốn làm mấy việc đó đâu. Liệu mít sò tơ phó hiệu trưởng có thể giúp chúng em thực hiện ước nguyện được không? Em thích những người đàn ông bảnh bao, phong độ như thầy lắm."

Oa! Hot girl lớp 10F giờ tuyệt chiêu mỹ nhân kế kia! Lại còn ngượng ngừng chạm vào thầy ấy nữa!

- "Thường thì chúng tôi sẽ thuê người làm mấy việc đó..."

Vâng, thầy ấy lấy miếng khăn giấy ra và phúi phúi chỗ bả vai như sợ vi khuẩn Listeria ý. Cái thể loại trai cứng gì đây?

- "Nhưng, nhà trường cần tiết kiệm ngân sách sau việc tu sửa lại cái cửa kính của lớp 10F."

- "Im đi...để thích một ai đó..."

Giọng cô nàng trở nên lạnh tanh, nồng nặc mùi thuốc súng.

- "...thì cần quái gì não cơ chứ!"

Rầm!

Ông bị cô quăng mạnh ra khỏi cửa sổ trước những con mắt sừng sốt của tập thể lớp 10F.

Giật cả mình, tại sao các bạn trong lớp đều nhìn cô bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống vậy? Cô đã làm gì sai?

- "Mấy giờ thì buổi cắm trại bắt đầu ạ? Được rồi! Chúng ta hãy cố gắng hết mình nhé! Đây đúng là một việc tốt để có thể chung tay giúp ích cho trường! Phấn khởi quá đi!"

- "Đại tỷ hoàn toàn dối phe rồi! Bây giờ đại tỷ sẽ làm theo tất cả những gì thầy ấy sai bảo!"

****

Ngày cắm trại cũng đã đến.

Phụ trách việc câu cá ngoài suối: Huỳnh Thiên Bảo,...

Phụ trách việc nấu cà ri: Trần Khả Ngân,...

Chuẩn bị cho đêm đốt lửa trại: Nguyễn Hoài Thương,...

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Anh Là Hoa Đã Có Chủ?

P/S: Tên Nguyễn Ngọc Tuấn đã được đổi thành Vũ Minh Tuấn, và Wattpad là nơi mình đăng truyện và chỉnh sửa truyện hoàn chỉnh.

Đại tỷ hồi hộp lắm, dự định thổ lộ vào lúc đốt lửa trại tối nay. Nhưng nếu người trong mộng bạn bịu hoặc không muốn đi thì biết làm sao? Sẽ buồn lắm đó, hiếm khi có dịp đi cắm trại mà. Phong cảnh núi rừng thiên nhiên xanh tươi và mơ mộng như thế này, là thời điểm rất thích hợp để tỏ tình.

Nhưng trái ngược với suy nghĩ của Thương thì Lâm gật đầu, tươi cười đồng ý lời mời.

Niềm hào hứng trời dậy, cô tẩy móng tay cho anh xong, rồi chào anh, tiếp tục trở lại với công việc lật vạt. Tranh thủ thời gian để tối nay rành rang mà đi thổ lộ chứ nè.

....

Xong xuôi, cũng chưa tới giờ hẹn. Dòng suối nơi Tiểu Bảo ngọc đang câu cá ở tuốt đằng xa xa kia, nên Thương bà chần ghé qua chỗ Khả Ngân cho gần, xem cô bạn đang làm gì.

Đổi lập với sự tươi tắn của nữ sinh mạnh nhất trường thì hot girl lớp 10F trông cực kỳ lảm bẻng, nhò lấy tay quơ quơ cái tờ giấy hướng dẫn cách nấu cà ri, hỏi liên tiếp.

"Đúng lúc quá, sao giờ? Khả Ngân phải làm gì nữa đây? Nhìn này, cậu hiểu gì không? Chứ tó là không hiểu rồi đó."

Hoài Thương phì cười, xắn tay áo lên, cả hai mỗi người một việc, chặt gà miếng vừa ăn, ướp với hành, tỏi, ớt, xả, cà ri bột, bột nêm, đường và mắm đã xay nhuyễn cho ngấm.

Cho gà lên chảo cho săn lại rồi thêm nước vào đun, khi nước sôi thì cho thêm nước dừa vào đun cùng. Khoai lang, khoai tây, cà rốt thái miếng vừa ăn, rán đến khi vàng rộm và chín đều thì vớt ra cho thấm dầu.

"Hai em đang chuẩn bị bữa tối cho trường à? Món gì thế?"

Thế Lâm ung dung bước đến, kèm theo nụ cười rạng rỡ trên môi.

Hoàng tử đến đón cô nhé, buổi tỏ tình lãng mạn sắp bắt đầu rồi.

Chỉ tiếc một điều là không được nhìn thấy anh trong bộ trang phục thường ngày. Vì để phòng ngừa trường hợp bị lạc khi đi cắm trại, nên nhà trường bắt mọi học sinh đều phải mặc đồng phục thể dục.

Hơi tiếc thôi, nhưng dù sao, người đẹp mặc gì cũng đẹp!

"Em đang phụ bạn nấu cà ri! Anh đợi em một chút nhé?"

"Tất nhiên, em cứ từ từ đi, anh đứng đây nhìn tụi em nấu."

Hot girl lớp 10F bỗng nhiên trở thành người thừa thãi trong bộ phim tình cảm học đường trước mặt.

"Anh tên Thế Lâm, còn em?"

Nhỏ nhìn nhìn anh, đề phòng trả lời.

"Khả Ngân, nhưng đừng tỏ ra quá thân thiện hay bắt chuyện với em. Những chàng trai nổi tiếng hoàn hảo và không có điểm yếu như anh Thế Lâm đây, cực kỳ nguy hiểm!"

Mèn đét oi.

"Haha bạn em vui tính thật..."

Ngân ơi là Ngân, làm mất hình tượng Thương rồi còn gì!

....

Một lúc sau, đàn anh khối trên nhìn chằm chằm vào nồi cà ri đang sôi sùng sục kia, thái độ khác lạ, lấy tay khều khều vai cô, bảo cô lại đây, lại đây nào.

"Sao vậy ạ?"

"Im lặng nào..."

Người trong mộng đưa ngón tay trở lên làm khẩu hình miệng, suýt một tiếng. Đại tỷ tò mò lắm, có chuyện gì bí mật chăng?

"Anh xin em...đừng cho cà rốt vào nhé, xin em đấy!"

Úi, mặt mũi anh ấy đỏ như gấc chín luôn, không lẽ nào lại...

"Anh không thích ăn cà rốt sao? Nó rất ngon mà?"

"Đó là vì...chúng quá ngọt! Mùi vị thì như bùi ấy! Mâu gì mà cam cam!"

Hoàng tử lại y như con nít rồi, Thương không nhịn nổi, bật cười thành tiếng.

"Thế Lâm, anh dễ thương quá!"

Trong lòng ai đó lại xao xuyến trước miệng cười tươi như những bông hoa hàm tiếu rung rinh trước gió của ai kia. Nhưng lần này ngựa tay, anh búng trán cô đàn em khối dưới một cái, khiến cô giật nảy cả mình.

Anh ấy giận sao? Khen con trai dễ thương là bất lịch sự ư? Cô vô ý quá, vì luôn nói câu này với Tiểu Bảo, nên riết thành thói quen và khó mà sửa chữa được.

Nguyễn Hoài Thương cố nuốt tiếng cười bối rối, vội vàng xin lỗi rồi rút, run như cây sậy.

Nguyễn Thế Lâm nhìn bộ dạng kia, tùm tùm cười.

"Trông em ngộ nghĩnh thế này, làm anh nghĩ em cũng dễ thương lắm đó."

Muốn xỉu tại chỗ luôn, cái đồ giết người không cần vũ khí!

....

Cứ tưởng mọi chuyện diễn ra êm xuôi theo đúng lịch trình, thì bà Trang bước tới, khó chịu nhìn cô.

"Tính bài chuẩn à? Công việc còn chưa xong đây!"

Bà ta xem nữ sinh mạnh nhất trường như cái gai trong mắt, lúc nào cũng gay gắt, hơi một tí là càu nhàu.

"Em đã làm xong việc chuẩn bị cho đêm đốt lửa trại. Cho nên bây giờ em có thể đi chơi mọi nơi và làm mọi thứ em thích, có vấn đề gì không cô?"

Bà Trang chau mày, vội ngó nghiêng xung quanh.

"Bãi đất đầy rác rưởi kia, lều dựng cắm trại dơ kia, chỗ chén bát chưa rửa kia,..."

Trời ơi, cái gì mà chồng chất như núi thế?

"Thưa cô."

Thế Lâm chậm rãi bước tới, đẩy nhẹ Hoài Thương qua một bên, điềm tĩnh đứng trước mặt bà cô, nhẹ giọng nói.

"Đã là một giáo viên thì không nên cư xử như vậy với học sinh. Cô ý quyền ý thế, được nước làm tới sao?"

Oh my goodness!! Hoàng tử dám chống đối với bà cô nổi tiếng hung dữ mà không có một chút sợ sệt nào!! Ăn gan hùm chẳng?!

Chửi cho sướng miệng, chờ đến khi về mặt bà Trang bắt đầu hầm hầm lửa giận, Lâm chuyển ngay sang tuyệt chiêu mỹ nam kế.

"Khuôn mặt khi giận dữ của cô rất đẹp, nhưng em nghĩ khi cô cười thì sẽ đẹp hơn bội phần đấy, thưa quý cô dạy thể dục quyền rũ ạ."

Về ngoài đẹp trai, ánh mắt chết người, giọng nói dịu dàng, những lời nịnh hót, chính là vũ khí đốn tim các máy bay bà già!

"Hoài Thương có thể đi được chưa cô?"

"Tất nhiên, xin mời..."

Anh tuyệt thật, không phải dạng vừa đâu!

....

Sau đó, cả hai cùng nhau đi dạo trên khuôn viên cắm trại.

Phong cảnh nơi đây đẹp đẽ, thơ mộng. Bầu không khí ồn ào và náo nhiệt xuyên suốt các lối đi. Đám học sinh tinh nghịch bày ra nhiều trò chơi cổ quái. Các thầy cô già trẻ thì tùm năm tùm ba ngồi đàn ca hát góp vui. Những ánh đèn rực rỡ đủ màu phồn hoa đô hội tỏa sáng lung linh, sáng rực cả một góc trời.

Hai người dừng chân trước một băng ghế đá nằm gần hai bóng cây lớn, xanh rì đứng đưa trước gió. Lâm bảo Thương ngồi ở đây đợi, anh đi kiểm đồ cho cô ăn.

Đã chuẩn bị đủ tinh thần rồi, khi anh quay lại, chắc chắn cô sẽ tỏ tình với anh.

"Thế Lâm 11A giống như sói ca ngôn tình ngoài đời thực nhỉ? Thân hình và mặt mũi đều chuẩn không cần chỉnh, hơn nữa, cậu ta đối xử với mọi người đều dịu dàng và ga lăng như nhau. Nhưng hình như là hoa đã có chủ rồi phải không?"

"Ừm, tao nghe nói là bạn gái của Thế Lâm rất xinh đẹp."

"Thức tỉnh đi mấy má, người ta hoàn hảo như vậy, lẽ nào chưa có bạn gái?"

....

Có một người, quay lưng bỏ đi, chỉ muốn đi thật nhanh, thật xa, những lời nói đó của đám con gái, cứ vang vọng mãi trong đầu.

"Cậu ta đối xử với mọi người đều dịu dàng và ga lăng như nhau."

"Bạn gái của Thế Lâm rất xinh đẹp."

Hóa ra là vậy, Thương hiểu rồi, hiểu rất rõ. Lý do anh luôn đối xử tốt với cô, không bao giờ từ chối cô, là bởi vì...cô cũng giống như bao người khác thôi.

Ngủ gật thật, cứ hoang tưởng rằng mình là công chúa, là người đặc biệt và duy nhất trong mắt người ta không bằng.

Có lẽ tốt hơn hết, cô nên chấm dứt tình cảm này thôi. Chắc vẫn còn chưa quá muộn đâu, nếu bây giờ cô rút lui trước khi thật sự yêu anh ấy quá nhiều...

"Hoài Thương!"

Chẳng thèm suy nghĩ, Thế Lâm đã gấp rút đuổi theo, nắm chặt lấy cánh tay cô, ngăn không cho cô chạy nữa.

"Em sao vậy? Chẳng nói chẳng rằng chạy đi đâu thế? Đi một mình giữa đêm tối nguy hiểm lắm! Nếu muốn thì chúng ta cùng đi!"

Cô đứng đó, không nói một lời, chỉ im lặng quan sát dáng vẻ lo lắng cực độ của anh.

Một lúc sau, cô cúi đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào, thoáng chớp khoé mi đọng lại một giọt nước mắt trong suốt.

"Nếu anh cứ tốt bụng và quan tâm tới mọi người như vậy...thì cô bạn gái cực kỳ xinh đẹp của anh sẽ rất đáng thương đấy..."

"Hả? Bạn gái cực kỳ xinh đẹp là sao?"

Cái kiểu giả vờ ngây thơ không biết gì thật khiến người ta bực mình mà!

"Không phải bạn gái của anh rất xinh ư?! Sao anh cứ..."

Trong lúc nóng giận quá, Thương ngẩng mạnh đầu lên, đầu cô va vào người anh, làm anh bật ngửa, ngã nhào xuống một cái vực gần đó, hay nói đúng hơn là cả hai cùng nhau rơi xuống.

....

Trong giấc mơ, nghe thấy ai đó kêu réo mãi, cô mới lơ mơ mở mắt thức dậy, thì thấy cảnh vật tối đen, chỉ có bóng đêm trống rỗng xung quanh.

"Đây là đâu?"

"Chúng ta bị rơi xuống chỗ này."

Thế Lâm kể lại chuyện hồi nãy, cô va vào người anh, cả hai đều bị ngã xuống vực, cũng may là vực không sâu, nhờ có bãi cỏ và đất mềm đỡ nên không bị thương.

"Dù sao thì, đó cũng là một cách ghen rất thú vị, suýt chút nữa thì giết anh luôn rồi."

Anh cười tỉnh bơ, còn cô thì muối mặt đến nỗi chỉ muốn chui xuống lỗ cống để trốn.

Một cơn gió đêm thoảng qua, mang theo cái rét lạnh lẽo thấu xương gió núi, Lâm nhanh chóng cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người Thương.

"Đứng dậy đi, tụi mình cùng quay về nơi cắm trại."

Áo của anh rộng lắm, thoang thoang mùi thơm hoa oải hương. Mặc nó, cảm nhận cứ như thể cả người anh đang ôm trọn lấy cô vậy.

Đã như vậy thì, thì làm sao...có thể từ bỏ được đây?

"Nếu anh là hoa đã có chủ, thì em sẽ là cao thủ giết chủ cướp hoa."

Không khí cứ ngượng ngùng phát ghét, đoạn, cả hai nghe thấy tiếng bước chân chạy rầm rập trên mặt đất, ngó qua thì thấy tên tóc vàng chung lớp.

Trước cảnh tượng lãng mạn kia, Vũ Minh Tuấn hơi bần thần, tự nhiên trong lòng cảm thấy buồn buồn không rõ lý do.

Thôi xong, chẳng lẽ giống như lời cậu bạn hiền lành nói, tuổi già của hán tới rồi?

"Hai người đang làm gì ở đây thế?"

"Chuyện khó nói lắm, còn cậu?"

- "Tôi... ừm! Nói cho mà biết! Tôi đi dạo thôi! Chứ không phải vì thấy cô chạy một mạch mà lo lảng đuổi theo đâu!"

Lòng nghĩ gì biểu hiện hết ra mặt rồi, đôi lúc hắn ta cũng được quá chứ.

- "Mà em có biết đường ra khỏi đây không?"

Lâm hỏi Tuấn.

- "Tất nhiên, em là cao thủ nhớ đường đấy!"

Ôn giời, vị cứu tinh đây rồi!

Hắn ngó ngà ngó nghiêng một hồi.

- "Cơ mà... sao bây giờ em chả nhớ được gì hết vậy cà?"

- "Này tóc vàng! Cậu có ích quá đấy! Thật sự rất có ích!"

....

Cả ba quyết định đi thẳng theo con đường lớn, nhưng đang đi thì Hoài Thương chịu không nổi, ngồi sụp xuống đất.

Vấn đề này khá là tế nhị, nhưng do hồi nãy chạy nhanh quá, làm cô lại bị đau nữa rồi, đang đến ngày ấy mà, híc híc.

- "Em có sao không? Bị đau chỗ nào à?"

Thế Lâm rất lo lắng cô, nhưng cái chuyện này mà kể ra, nó có hơi...

- "Cô ta đang đến kỳ! Ngày thứ hai là tệ nhất đấy!"

Xem ai đang đồng dục nói kia! Ai mượn? Ai mượn? Cậu im không ai nói cậu câm đâu! Tôi nhất định sẽ băm nát cậu ra thành trăm mảnh! Tôi nhất định sẽ băm nát cậu ra thành trăm mảnh, Minh Tuấn!

Khi hết đau cái đã.

....

Và tình hình bây giờ là hoàng tử đang công nữ sinh mạnh nhất trường trên vai, còn tên tóc vàng thì đi đằng trước tìm đường.

Buồn ngủ chết đi được, cặp mắt Hoài Thương mở không lên, trong lúc mơ mơ màng màng, khẽ nghe thấy giọng nói ấm áp truyền vào tai.

- "Em không tin cũng không sao."

- "Nhưng anh không có bạn gái."

- "Vì thế, em đừng khóc."

Đừng đánh thức cô dậy, nếu đây chỉ là một giấc mơ. Bởi vì cô rất hạnh phúc, hạnh phúc lắm luôn!

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Dạy Tiểu Bảo Học

Tối hôm đó, nếu đi theo con đường mòn thì chỉ mất khoảng 10 phút để về chỗ cắm trại, nhưng hai ông tướng kia chọn đi theo con đường lớn, rốt cuộc đi lòng vòng tới 30 phút mới lết được về.

Tội cho hai chàng trai đó, chứ cô đây được công, nên chẳng còn biết trời trăng mây nước gì nữa, cứ úp mặt vào lưng người trong mộng mà ngủ thiếp đi, sượng thấy mồ luôn ý.

Chuyến đi cắm trại hai ngày một đêm cũng trôi qua suôn sẻ. Mặc dù chuyện tỏ tình chẳng đi đến đâu, nhưng không sao, thua keo này ta bày keo khác,

cô vẫn còn rất nhiều cơ hội mà.

Quay về với chuyện học hành, gần thi học kỳ nên bài vở chồng chất như núi Thái Sơn.

Hôm nay lớp 10F có bài kiểm tra đột xuất. Nhìn sơ qua câu hỏi được ghi trên bảng đen mà mắt cô sáng rực.

Để như ăn cháo ý, học hành là thứ Hoài Thương rất tự tin sau đánh nhau nha.

Nhưng ngặt một nỗi, bạn cùng bàn của cô, Tiểu Bảo, bỏ trống nhiều chỗ trên tờ giấy trắng và còn trông rất bình thản.

Bắt đầu rồi, một trong những tài năng của tề toàn tập.

Có đưa nhích nhẹ cánh tay ra, thì thầm kêu đưa kia viết theo đi, viết theo đi. Đưa kia nào dám cãi, mở dề đến miệng mèo nào dám chối từ, liền cầm cúi chép lia chép lịa.

Thật là vi diệu, nữ sinh mạnh nhất trường không chỉ là một học sinh giỏi, mà còn là một tấm gương người tốt việc tốt, luôn giúp đỡ bạn bè trong học tập. Rất đáng tự hào.

- "Hai em kia."

Tiếng thầy đầu hói chủ nhiệm chậm rãi vang lên, khiến đôi học sinh-một người thì lười chây thây, một người thì làm tấm gương xấu cho bạn giết cả mình.

- "Huỳnh Thiên Bảo, tại sao em lại chép bài của bạn?"

Mọi sự chú ý trong lớp đều đổ dồn về phía tề toàn tập.

- "Thưa thầy, chép bài thực ra không được gọi là chép bài. Trong môn Văn nó gọi là tham khảo, trong môn Toán nó gọi là phép loại suy, trong môn Anh nó gọi là copy, trong môn Địa nó gọi là di cư, trong môn Sinh nó gọi là sao thông tin, trong môn Lý nó gọi là hệ tham chiếu, trong môn Hoá nó gọi là đồng phân, trong môn Chính trị nó gọi là tìm cái chung để hạn chế cái khác biệt, trong môn Sử nó gọi là thống nhất văn hoá ạ!"

Trước sự phân tích rất ư là lô gíc của cậu, thầy đầu hói và cả lớp như muốn bật ngửa ngay tại chỗ.

- "Em quá lăm chuyệ! Nghe này, học, học nữa, học mãi. Học tập là hạt giống của kiến thức, kiến thức là hạt giống của hạnh phúc. Học bất cứ môn nào cũng giống như theo đuổi người trong mộng, chúng ta cần phải tích cực kiên trì và cố gắng. Em hiểu chưa?"

Mặt cậu ngầy ngầy ngô ngô ra, cô thấy thế, tươi tắn phát biểu ý kiến.

- "Vậy thầy thử một lúc theo đuổi cả tám người xem. Chứ em và Tiểu Bảo đều là những người chung tình, không thể nào một lúc bắt cả tám tay được đâu!"

- "Nguyễn Hoài Thương!!"

Mấy cái đưa này, dẻo mồm dẻo miệng là hay nhất.

Tiện mắt nhìn hai học sinh nổi tiếng này, bất chợt trong đầu ông thầy loé lên một ý tưởng.

....

Thầy giao phó trách nhiệm, tức là cô có một tuần để dạy cậu học cho đến ngày kiểm tra học kỳ sắp tới, cô cần phải có sự kiên nhẫn để nhồi nhét kiến thức vào đầu tên ngốc này, nhớ đừng bỏ cuộc giữa chừng và chúc cô cùng tên lười biếng này thành công.

7 giờ tối, tại nhà họ Huỳnh.

- "Tui không muốn học gia sư...tui muốn xem truyện...tui muốn tự do..."

Có đưa mè nheo nhõng nhẽo như con mèo, có đưa chống nạnh như bà cụ non.

- "Ông vẫn còn nói thể được ả?"

- "Mẹ tui rất đồng tình về chuyện này, và mạng sống của tui đang bị đe dọa cho tới khi biết được kết quả thi. Ngày tháng thoải mái của tui ơi...mẹ không hề cảm thấy thương cảm cho con trai chút nào..."

Hoài Thương nhìn cậu bằng ánh mắt nuông chiều, nhẹ giọng nói.

- "Sẽ ổn thôi Tiểu Bảo, vẫn có câu..."

Ể? Hôm nay cô ăn nhầm cái gì mà dịu dàng quá kia. Đôi mắt cậu long lanh ngấn lệ nhìn cô.

- "Cha mẹ vẫn yêu thương đứa con ngốc nghếch nhất."

- "Tui không cảm thấy an ủi vì thế đâu!"

Sai lầm, sai lầm

- "Ngay cả khi bà lừa tui như một đứa ngốc!"

- "Hừm? Nhưng bình thường ông vốn là một đứa ngốc mà."

....

Ngồi ngay ngắn xung quanh chiếc bàn gỗ màu nâu trong phòng tập, Thương hỏi.

- "Ông có muốn đặt bài kiểm tra không?"

- "Tất nhiên!"

Bảo đưa tay lên chào cò, nghiêm một tiếng.

- "Vậy bốn cô nương sẽ giúp ông, điểm số của tui chưa bao giờ dưới trung bình đấy muahaha!"

Thương bà chần, cool quá đi.

- "Được rồi, lấy sách vở ra nào. Ông muốn hỏi gì thì nhanh lên!"

- "Vâng ạ! Cho tui hỏi..."

Ồ kìa, hí ha hí hửng, nhanh nhẩu cho đã rồi tự nhiên im thin thít, hâm chăng?

- "Một nhà không cần cả hai người đều học giỏi đâu, đúng không?"

Có đứa đưa tay gõ cái cốc vào đầu đứa kia một cái đau điếng, bắt đầu đưa bài tập cho nó giải.

Đang học mà nói ba láp ba xàm gì đâu không.

....

Vài ngày sau, một buổi tối mát mẻ như mọi ngày, cả hai vẫn đang trong chế độ gia sư.

- "Cảm ơn bà nhé, Hoài Thương, tui thấy hình như bản thân thông minh lên một chút rồi!"

- "Thế thì tốt, đừng quên ngày mai đãi tui ăn trưa..."

Ồi dào, còn mệt hơn kẻ đi thi nữa. Cô gục đầu xuống bàn, nghỉ xả hơi một tí.

Học cả ngày trong trường, về nhà còn phải nói huyền thuyên, nên đâm ra đuối hết sức.

Nhưng có điều, không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, chứ thật ra cậu học hành cũng đâu đến nỗi tệ.

Tiểu Bảo ý, khi giảng bài thì lơ lơ ngơ ngơ vậy thôi, khi làm bài thì làm rất tốt, chỉ có cách trình bày không đầy đủ, còn các đáp án đều chính xác.

Học thuộc bài cũng rất nhanh, mới vài phút đã thuộc lòng cả đoạn thơ rồi.

Ái chà, nếu bỏ cái tật lười biếng đi thì tuyệt vời biết mấy.

Thiên Bảo thấy con bạn thân ngủ rồi, bèn học trên mạng nhân lúc cô ngủ tặng cho cô hai cái véo má.

Kế hoạch xấu xa được tiến hành, bất chợt Hoài Thương mở to hai mắt, làm kẻ xấu toát cả mồ hôi hột, khăn trương quơ tay múa chân.

- "Bạn thân yêu, gặp ác mộng hả? Đừng lo, có tui ở đây bảo vệ bà."

Cô im lặng một lúc, rồi chậm chậm nói.

- "Nãy giờ bốn cô nương chỉ nhắm mắt lại suy nghĩ một số chuyện, không có ngủ."

Cũng có nghĩa, ông tiêu đời rồi!

Thương đâm đá loạn xạ Bảo giống như một con thú nhồi bông, đã tay rồi, mới nằm chèm bẹp xuống mặt đất bật cười ha hả.

Nhân tiện ngả đầu về phía cậu, thì thấy cậu cũng đã nằm xuống từ lúc nào.

Mái tóc xoắn như lông mèo rũ xuống, du dương đôi mắt đen dịu dàng nhìn cô, khoé môi cậu khẽ cong lên, vẽ thành một nụ cười nhẹ nhàng như hoa trà mi hé nụ.

- "Nếu tui nói...tui không thích bà ở bên cạnh anh ta, không thích bà mãi suy nghĩ về anh ta..."

Người đối diện hơi ngạc nhiên, Thiên Bảo tiếp tục.

- "Nếu tui đạt điểm tối đa trong kỳ thi này, bà có thể...đừng thích anh ta nữa, được không?"

Cô liền dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào vai cậu.

- "Tui nghe nhầm chẳng? Người hầu Tiểu Bảo đang ra lệnh cho cô chủ đây à?"

- "Tui nói thật."

Trước ánh mắt nghiêm túc của cậu, Hoài Thương bật người ngồi dậy.

- "Tui biết ông có tính hay ghen tuông, nhưng đến mức quản thúc cả việc tui ở bên cạnh ai và thích ai thì hơi quá rồi. Xin lỗi, tui không phải là con rối của ông."

Chợt thấy gương mặt thoáng buồn của cậu, lòng cô có chút xót xa.

- "Nhưng dù sao, thấy ông có ý chí để đạt điểm cao như vậy, tui rất vui, đừng đập tắt nó nhé."

Sau đó, cô rời khỏi phòng, đi xuống chào cô chú Huỳnh một tiếng, rồi quay về nhà.

....

Đôi bạn thân cô có một chút mâu thuẫn vì lời nói của đối phương, chứ không phải cãi nhau nhé.

Nói là nói thế thôi, chứ trong thâm tâm nó khó chịu sao ấy, bởi cả hai chưa từng nghiêm trọng quá vấn đề lên mà.

Bây giờ đang là giờ ra chơi, suy nghĩ về chuyện đó mãi, nên cả người Thương đồ ỉn ra.

- "Em ỉn chứ?"

Thế Lâm vỗ nhẹ đầu cô, như là đang âu yếm, chiều chuộng cô em gái bé nhỏ đang có tâm sự.

Hoàng tử vẫn luôn như thế, luôn ấm áp như những tia nắng ban mai, luôn mang lại cho người khác một cảm giác dễ chịu, bình an khi ở bên. Chớp mắt mọi buồn phiền đều tan biến.

Cô hít một hơi sâu, đoạn quay qua anh, dừng cảm thỏ lộ.

- "Anh có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không, hay để em đi qua một lần nữa?"

Người trong mộng phì cười, giọng gian gian.

- "Anh có thể xem đây là một lời tỏ tình không?"

Chứ còn gì nữa! Mặc cỡ lăm lăm luôn, mặc kệ kết quả là yes hay no, cô đành phải hỏi kỹ càng hơn.

- "Em thích anh lắm đấy, anh xem em có phải là người anh đang thích không?"

Thế Lâm cứ im im mà nguy hiểm sao ấy, cô rối lăm, lại tiếp tục gặng hỏi.

- "Anh, giờ anh có thích ai không?"

- "Có chứ."

Hoài Thương nín thở, trổng ngực phập phồng.

- "Là ai...vậy anh?"

- "Hỏi làm chi?"

- "Cho em xem mặt."

- "Em tự soi gương đi!"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi

Tự soi gương?

Nếu soi gương thì ra cái bản mặt chuchoe của cô rồi còn gì?

Chợt suy nghĩ đến trường hợp đó, nhưng bản thân vẫn không đủ tự tin, vẫn không chắc chắn, vẫn muốn xác minh thêm, một lần nữa.

- "Mẹ em bảo nói dối là hư, cho nên...anh biết đấy..."

Lòng dạ bằng khuôn lên cả, hồi hộp hồi hộp.

- "Anh hoàn hảo như thế, bên cạnh anh đếm mãi không hết người theo đuổi, còn em thì sao đây?"

- "Được anh thích, thừa thím hai."

Hoài Thương vui đến nỗi, không nói nên lời, trái tim bắt đầu loạn nhịp, nhảy múa loạn xạ trong lồng ngực.

Bầu không khí ngưng ngừng một hồi, người kia e hèm một tiếng.

- "Chúng ta đã hiểu rõ tình cảm của nhau rồi, chỉ ít em cũng nên quay mặt lại nhìn anh chứ?"

Tình hình bây giờ là anh đang đứng nhìn về phía cô, còn cô đang đứng quay lưng về phía anh. Khung cảnh có hơi ngổ ngàng một chút.

- "Chúng ta cứ đứng như vậy đi!"

- "Hả?"

Thế Lâm chớp chớp mắt, chẳng hiểu sự tình là chi.

- "Chỉ là bây giờ em vui quá, hơi mất bình tĩnh, không biết khi nhìn anh sẽ ra sao nữa, cho nên ta cứ giữ nguyên tư thế này...úi!"

Chưa nói dứt câu thì anh đã bước đến trước mặt đối diện với cô.

Híc híc, tại sao càng nói anh càng làm trái ngược lại vậy nè?

- "Anh cũng vậy. Khi nhìn em, anh cảm giác tim anh như loạn nhịp."

Lâm mỉm cười, cúi người xuống nhìn Thương bằng ánh mắt ôn hoà, trù mến.

Tình yêu, tuyệt vời thật nhỉ. Mới thăm thía câu, yêu là phải nói.

Yêu mà không nói, như đói mà không ăn, như thấy chán mà không được đáp, như thấy ăn cắp mà không dám hô, như thấy ô tô mà phải đi bộ.

Những hành động thân mật đến lạ lùng của Thương và Lâm cũng lọt vào tầm mắt của đám học sinh đứng gần đó. Ngày hôm sau, tin đồn nhanh chóng lan rộng khắp trường. Đi tới đâu cũng nghe thấy những lời bàn tán sôi nổi, rôm rả.

Bối lẽ, hai nhân vật chính trong câu chuyện đều là hai học sinh nổi bật ở trường Hùng Vương.

Một người là nữ sinh mạnh nhất trường, đại tỷ đám học sinh năm nhất. Một người là thành viên trong hội học sinh, vừa đẹp trai vừa tài giỏi. Vì thế, không khiến dân tình sốt xình xịch cũng không được.

- "Là con nhỏ tóc nâu đó đó."

- "Nghe nói nó cưa cẩm Thế Lâm của tụi mình."

Những lời nói chanh chua từ các đàn chị khối mười một và mười hai vang lên. Chỉ chi chỏ chỏ khi cô đi ngang qua.

Thật khó chịu, nhưng dù sao cũng không nên thất lễ.

- "Nó và Thế Lâm đang quen nhau sao?"

- "Hahaha không thể nào! Thế Lâm sẽ không có hứng thú gì với một con nhỏ như vậy đâu, đừng đùa nữa!"

- "Đúng vậy, nhan sắc quá đối tầm thường, chắc chỉ là bạn bè thôi."

Đáng ghét! Đáng ghét!! Rất đáng ghét!!!

- "Cô ấy là bạn gái của tôi."

Hoàng tử thân nhiên bước tới, nhìn bọn họ bằng vẻ mặt lạnh tanh, tay thì khoác lên vai cô.

- "Đối với tôi, cô ấy là người xinh đẹp nhất, thú vị nhất, và đáng yêu nhất mà tôi từng gặp. Còn lâu các cô mới được bằng với cô ấy."

Nói xong, anh nắm tay cô, đan chặt mười ngón tay của hai người lại với nhau, kéo cô bước ra khỏi chỗ này.

Vừa cảm động nè, vừa hạnh phúc nè. Bạn gái, đúng rồi, cô đã là bạn gái của anh rồi ý. Bàn tay cô, tự động nắm chặt lấy bàn tay anh hơn.

Hạnh phúc đối với cô, đôi khi đơn giản là được người mình thích nắm tay dạo khắp nơi. Và được che chở, bảo vệ như thế này.

Cả hai lại đi đến sân sau trường, lại chơi cái trò trẻ con ấy, xây lâu đài cát. Lần này thì Lâm không xây chén cơm nữa, Lâm xây hẳn một cái thau giặt đồ luôn.

- "Meow meow."

Tiếng gì ấy nhỉ?

Hai bạn trẻ ngây ngô ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy một con mèo màu nâu vàng lấm lốm, nhỏ nhỏ, tròn tròn, xinh xinh.

Con mèo ngấm ngĩa Nguyễn Thế Lâm một lúc lâu, đoạn nhảy xổ vào người anh, dụi dụi trên vai anh, nũng nịu nịu nịu.

Mèo cái chắc luôn! Không hết sức!

Nhưng mà, nhìn hoàng tử và cô mèo đang chơi đùa cùng nhau, trông thật dễ thương, lấp lánh quá đi mất.

Cũng có một chút ghen tị, mặt đại tỷ ừ ừ.

Đoạn, cô thấy trên đầu nặng xuống, là anh đặt tay ở trên đầu cô, giúp cô phủi đi những hạt cát còn vương trên tóc.

Hi hi, không có bị bỏ rơi đâu nha.

Bắt chợt, nàng mèo mi cái chọt vào môi anh, xong nhảy qua mi lên môi cô.

Cái...cái này gọi là...hôn gián tiếp còn gì?

Mèo con, làm tốt lắm, cảm ơn cưng rất nhiều!

Mãi chìm đắm trong sự phồn phờ và khoái chí, Nguyễn Hoài Thương quên mất một điều, bản thân bị dị ứng với mèo!!

Thế là buổi chiều tối hôm đó, đại tỷ bị hắt xì hơi liên tục.

Thằng em trai của cô vui tính lắm. Thấy chị gái bị sổ mũi, nó đeo khẩu trang kín mít vào, hai tay cầm hai chai xịt làm sạch không khí. Khi cô vừa nhảy mũi một cái, nó xịt như chưa bao giờ được xịt, khói cùng hơi nước bay tứ lung tung.

- "Này nhóc, mày đang làm cái hành động gì vậy? Tao là bệnh lây nhiễm à?"

- "Xin lỗi chị hai! Vì ngày mai em có hẹn với Thảo Nhiên, nên em không thể bị bệnh hoặc lây bệnh cho bạn gái em được!"

- "Mày...đây là cách mày đối xử với chị mày sao?! Đồ cái thằng vong ơn bội nghĩa...HẮT XỈ!!!"

- "Qoa tránh xa em ra! Tránh xa em ra!"

Nguyễn Hoài Nam vận khí luyện công, hươ tay múa chân loạn xạ xì ngầu, rồi lật đật chạy xuống phòng khách.

Hừm, đang bệnh nên không thèm chấp nhất với nó nữa. Bọn con nít, chỉ tổ làm cho cô điên tiết thêm.

Đột nhiên một suy nghĩ loé lên trong đầu, lập tức vui mừng không nịn được. Khi ba mẹ vừa về nhà, đứa con gái lớn phẩn khởi đi xuống chào đón.

- "Chào buổi tối ba mẹ! Con nói này, con đang bị con viêm mũi kéo dài hành hạ, nên chắc ngày mai con phải nghỉ học rồi!"

- "Sổ mũi hả? Vốn không phải bệnh nặng, uống thuốc là khỏi, con không cần phải nghỉ học đâu."

Thương nhanh chóng viện lý do lý trấu, làm quá mọi thứ lên. Ông bà Nguyễn nghe mà phát sợ, cũng đành gật gù đồng ý.

Ngày mai có bài kiểm tra một tiết, nhưng không sao, không phải là vấn đề quá to tát với cô. Hiếm khi mới có dịp ngủ nghỉ thảnh thơi ở nhà mà.

Nhưng ngặt một nỗi, chưa gì qua một đêm đã chấm dứt con sổ mũi. Chán ơi là chán, thế là ngày hôm sau, có đứa vẫn phải đến trường học tiết thứ ba.

Uể oải bước vào lớp, vẫy tay chào đám học sinh loi nhoi, ngó qua thì không thấy thằng bạn thân.

- "Ồ Hoài Thương, nghe nói em mới khỏi bệnh. Được rồi, quay về chỗ ngồi đi."

Tiết này là tiết của thầy chủ nhiệm.

- "Thầy ơi, Tiểu Bảo đâu rồi?"

- "Thiên Bảo? À...cậu ta..."

Thầy đầu hói ngập ngừng một chút.

- "Cậu ta bị đình chỉ, sẽ không đến trường một khoảng thời gian."

Mình Tuấn kể lại đầu đuôi sự việc, tiết đầu tiên, lúc làm bài kiểm tra. Bà cô dạy Văn nói học sinh bây giờ mang nhiều thứ không cần thiết, nên Thiên Bảo bị tóm. Cậu mang theo một cái phong bì màu nâu khá to. Lúc mà cô giáo mở phong bì ra, mặt cậu tái mét. Rồi cậu đi theo bà cô lên phòng giám thị. Đó là những gì Minh Tuấn biết.

Cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Chỉ mới không ở bên cạnh một chút, mà đã có chuyện rồi sao?

Tối đó, có cô nàng hùng hực lửa giận, phóng như phi tiêu sang nhà bên cạnh, gõ cửa cóc cóc.

Tiếng bước chân bên trong đích thị là của thằng bạn thân, Hoài Thương đứng ngoài cửa, nói vọng vào.

- "Mở cửa mau lên. Thầy nói ông sẽ không đến trường một thời gian, là bởi vụ kiểm tra đồ dùng hôm qua sao? Có thật là ông sẽ bị đình chỉ không?"

Hỏi một tràng dài, nhưng anh chàng ở trong nhà vẫn không lên tiếng.

- "Tiểu Bảo, bước ra đây nói chuyện rõ ràng nào."

- "..."

- "Huỳnh Thiên Bảo, trước khi tui nổi điên thì lết xác ông ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không Ai Có Thể Thay Thế Tiểu Bảo

Độc chiêu đe dọa vẫn phát huy tác dụng, có người rụt rè mở cửa, đưa tay, ngoan ngoãn mời cô chủ nhà bên vào nhà. Nhưng hổng may cho cu cậu, người kia đang giận ơi là giận, chả có tâm trạng để đùa giỡn, còn lườm cậu một cái lạnh cả người.

Ôi, khổ thế chứ nì.

- "Bài thi hồi sáng, cái phong bì đó là sao? Ông đã mang theo cái gì vậy?"

- "Phao cứu sinh, đáp án đề thi học kì."

- "What the?!"

Bảo xem chuyện này như chuyện thường tình thế thôi ấy, hại Thương sốt sáng cả người.

- "Tui đã rất cẩn thận lật phao ra xem, nhưng tại bà cô tinh mắt quá, tui bị bắt tại trận luôn, xui ơi là xui!"

- "Ông nói gì vậy? Đừng đùa chứ. Thi học kì đó, tại sao không học bài và làm bài hết sức mình? Và lại trước đó ông cũng thuộc bài vèo vèo mà?"

- "Học thuộc bài là một chuyện, nhớ được hay không thì lại là một chuyện khác. Đầu óc tui lơ mơ lắm, học gia sư cùng bà nhiều ngày đã cố gắng lắm rồi."

Thiên Bảo ngã người ra chiếc ghế sofa trong phòng khách với vẻ mặt thư giãn, nhàn hạ vô cùng.

- "Các giáo viên vẫn chưa quyết định phải xử phạt tui như thế nào, nên bây giờ tui chỉ phải ở nhà. Hiệu trưởng bận đi công tác sáng mai mới về, nên ngày mai tui mới phải lên trường để trình bày."

Hoài Thương ngồi đó, không nói gì thêm, chỉ chăm chăm nhìn cậu.

- "Bị đình chỉ cũng tuyệt lắm, tha hồ ngủ nghỉ ở nhà mà không cần phải viết đơn xin phép. Cú đêm tới sáng này, đọc truyện xuyên suốt này. Nhưng nếu tui bị cấm thi, hoặc nghiêm trọng hơn là bị đuổi học thì chịu thôi."

- "Ông đang nói... một cách nghiêm túc à?"

- "Nhìn mặt tui giống đang đùa lắm sao? Cực kỳ nghiêm túc ấy ch..."

Tệ toàn tập còn chưa kịp nói hết câu, đại tỷ đã bật dậy, thẳng tay lấy cái gối trên ghế đập vào đầu cậu mấy phát.

- "Ông còn tệ hơn tui nghĩ."

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, giọng cô trầm xuống.

- "Ông quả thật khiến người khác chán ngấy. Tui biết ông rất lười biếng nhưng tui không ngờ là ông thấp kém đến mức làm những chuyện như vậy. Rõ ràng là ông có thể học tốt, chỉ vì không biết cố gắng và phấn đấu thôi."

- "..."

- "Con người ông thật tệ nhạt, chẳng biết suy nghĩ gì cho tương lai. Lỡ như ông không chỉ bị đình chỉ, mà còn bị đuổi học thì sao?"

Nói đoạn, tiếng mở cửa làm dịu đi bầu không khí căng thẳng trong phòng khách. Là ông Huỳnh bà Huỳnh đi làm về nhà.

- "Thôi tui về."

- "Đề tui tiễn bà."

- "Không cần đâu, tạm biệt."

Có người không thèm ngoái lại nhìn người kia lấy một cái, vội vàng bỏ đi với khuôn mặt lạnh tanh như băng.

- "Cảm ơn, vì đã sang đây và lo lắng cho tui, chúc ngủ ngon."

Thật là khiến cô tức chết mà. Cứ thích ra vẻ làm như mình ngây thơ, lịch sự, cư xử hoà nhã lắm không bằng. Trong khi một đồng tội chính ỉnh kia kia.

Đang yên đang lành tự nhiên gặp chuyện. Tiểu Bảo đáng ghét, khó ưa. Có biết cô lo cho cậu lắm không? Sao cậu lại nhớn nhoe đến thế chứ?

Về nhà yên tĩnh, im lặng suy nghĩ một hồi. Dù thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không thể nào tin được.

"Tui đã rất cẩn thận lật phao ra xem, nhưng tại bà cô tinh mắt quá, tui bị bắt tại trận luôn, xui ơi là xui!"

"Nhưng nếu tui bị cấm thi, hoặc nghiêm trọng hơn là bị đuổi học thì chịu thôi."

Tiểu Bảo mà cô biết suốt mười năm, sẽ không bao giờ làm vậy. Dù tệ toàn tập thật, dù lười nhác thật, dù ngốc thật. Nhưng cậu vẫn không dám làm mấy chuyện đó đâu.

Chợt nhớ ra, những lúc như thế này, nhờ bạn thuộc hội con gái bà tám trong trường sẽ có thể giúp cô.

Ngày hôm sau, Hoài Thương đi học thật sớm, chạy xồng xộc vào lớp. Nhìn thấy người mà mình muốn thấy, còn chưa kịp mở miệng thì ngay lập tức Khả Ngân quay mặt qua chỗ khác, nhìn cảnh tượng cửa sổ, hắt vu vơ.

Gì vậy nè? Mới sáng sớm mà bị ăn bơ Mỹ là như thế nào?

"Hoài Thương, hôm nay tới phiên cậu trực nhật đấy."

Nhỏ lớp trường đứng trên bục giảng chỉ định. Cô tạm thời bỏ đề tài này sang một bên, cầm mấy cái khăn lau bảng đi nhúng nước. Xong xuôi rồi mới hỏi chuyện Khả Ngân sau.

"Hiệu trưởng bận đi công tác sáng mai mới về, nên ngày mai tui mới phải lên trường để trình bày."

Quên mất, hôm nay Tiểu Bảo đến trường mà nhỉ. Cô cần phải tìm hiểu sự việc càng sớm càng tốt. Lu bu một hồi, khi tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên lanh lảnh, cô lon ton chạy vội đến bàn học của nhỏ bạn.

"Đói bụng quá, tớ xuống căn tin mua gì ăn đây."

Hoài Thương chớp lấy tay nhỏ kéo lại, ngăn nhỏ chuẩn đi nữa.

"Hôm nay cậu cư xử lạ lắm, đang giấu tớ chuyện gì đúng không?"

Trần Khả Ngân giật bắn, cặp mắt lơ đãng nhìn sang chỗ khác. Khoé mắt cô giật giật, tự động hiểu ra vấn đề.

"Này...là chuyện liên quan đến Tiểu Bảo đúng không? Cậu ta đòi nào dám làm những chuyện như vậy! Rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

"..."

"Khả Ngân! Mau nói tớ nghe đi!"

"Không bao giờ...cậu ta làm vậy đâu..."

Có người thờ dài, có người ngạc nhiên.

"Sự việc đã được xếp đặt."

Cùng lúc này, tại một góc nhỏ trên sân trường, một nam sinh mặc chiếc áo khoác có mũ trùm đầu kín mít che khuất cả gương mặt, đứng đối diện với hai nam sinh kia.

"Bạn thân của đại tỷ đây mà. Nghe nói cậu bị đình chỉ, tại sao thế?"

"Không phải các cậu là những người biết rõ nhất sao?"

Trước ánh mắt khó hiểu của Thiên Bảo, bọn họ hơi chột dạ.

"Hoá ra cậu đã biết đó là do tui làm rồi à?"

Dù sao cũng chẳng mất gì, tui nó nở nụ cười nhếch mép, chép miệng nói.

"Cũng khá đấy, nhưng cho dù cậu biết được hay không cũng chả thay đổi được gì. Tụi này không ngu ngốc đến mức để lại chứng cứ đâu."

"Và hơn nữa, chả ai thêm tin lời của một thằng ngốc lúc nào cũng phải thi lại đâu. Tội nghiệp ghê."

"Tôi không quan tâm."

Thiên Bảo vẫn im lặng từ nãy đến giờ chợt lên tiếng. Câu trả lời tỉnh như Đinh Bộ Lĩnh của cậu khiến tụi nó chợt ngẩn tò te ra một lúc. Thằng này xem nhẹ việc học quá nhỉ?

"Tôi đã làm mọi thứ theo ý muốn của các cậu. Nhưng, tốt hơn hết là các cậu cứ tiếp tục giả nai như thế đi. Hãy chắc chắn rằng Hoài Thương sẽ không nghi ngờ gì cả."

"Biết rồi. Nhanh lên và biến ra khỏi cái trường này giùm."

Cô nữ sinh mạnh nhất trường đứng gần đó mà cả người cứng đờ, nắm tay siết lại thật chặt.

Nghe lời tường thuật của Khả Ngân, cô mới vỡ lẽ ra sự thật. Giờ ra chơi hôm qua, Thiên Bảo có nhìn thấy hai người họ từ phòng học lớp 10F hấp tấp chạy ra, nhưng cậu không để ý cho lắm. Cho đến khi phát hiện tấm phong bì chứa tài liệu trong cặp mình, cậu mới sực nhớ, và không khỏi nghi ngờ.

Đáp án thi học kì thường được bảo quản trong văn phòng hội học sinh. Và Khả Ngân đã điều tra được, hóa ra bọn họ có mối quan hệ mật thiết với

người nào đó ở văn phòng, vì thế họ có thể dễ dàng đi ra đi vô nơi này.

- "Tại sao mấy người làm vậy với cậu ấy?"

Tụi nó nhìn người vừa nói, nuốt nước bọt cái ực, chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội như nai nhỏ. Thôi xong rồi, mấy đồng chí ơi.

- "Còn không mau trả lời? Từ trước đến nay cả hai phía cũng không gây hấn gì. Là ai sai mấy người làm vậy?"

Bọn họ giật mình, nhanh chóng lên tiếng phủ định.

- "Không phải đâu Hoài Thương tý tỷ! Do tụi em ghen tỵ với Thiên Bảo quá!"

- "Ghen tỵ?"

- "Tại sao chỉ mỗi mình Thiên Bảo được ở bên cạnh tỵ, làm bạn thân của tỵ, được tỵ cưng chiều, còn những người khác thì không? Tụi em cũng muốn lắm chứ, nhưng tỵ nhất quyết không đồng ý."

Nữ sinh mạnh nhất trường ồ lên một tiếng, thả lỏng người ra.

- "Chuyện chi có vậy thôi... mà làm rùm beng lên à? Sao không nói sớm chứ? Được thôi, tôi chấp thuận."

- "Hoài Thương!?"

Cậu không tin nổi vào mắt mình, cô vừa nói gì, nói gì ấy?

"Trời ạ Thiên Bảo, tại sao cậu lại nói thế với Hoài Thương? Nếu nghi ngờ ai thì cậu phải nói ra để chứng minh mình vô tội chứ? Cậu khiến cô ấy hiểu lầm cậu rồi kìa."

"Tôi biết chứ, Khả Ngân. Nhưng tôi không có bằng chứng. Dù tôi có nói gì đi nữa thì các giáo viên cũng nghĩ đó là những lời bào chữa thôi. Thế cũng đâu có được gì. Với lại bị đình chỉ hay không tôi cũng không ngại. Tôi vốn lười chầy thây mà."

"Haiz thiệt tình, cậu hãy nên lo lắng một chút đi."

"Đừng nói cho Hoài Thương biết. Hắn cô ấy sẽ rất lo lắng và làm âm ỉ mọi thứ lên. Mấy ngày này là ngày ôn thi, tôi không muốn cô ấy phân tâm. Tự mình tôi giải quyết là được rồi."

- "Thậm chí nếu tôi trở thành bạn thân của hai người đi chăng nữa. Không quan trọng là ai ở bên cạnh tôi. Sẽ chẳng có gì thay đổi sự thật là tôi thích Tiểu Bảo cả."

Cả ba chàng trai đều há hốc mồm vì sốc như con ốc.

- "À nhầm, theo kiểu bạn bè thôi, chứ tôi thích anh Thế Lâm."

Hai chàng trai thở phào nhẹ nhõm.

- "Nhưng đối với tôi, vị trí của Tiểu Bảo không ai có thể thay thế được."

Diễn biến tình hình tiếp theo, thôi được rồi, tạm thời cô sẽ không tính sổ với hai người họ. Bởi, có chuyện khác còn quan trọng hơn nhiều.

- "Bốn cặp cẳng gà đâu rồi?! Còn không mau chạy lên phòng hiệu trưởng giải thích ngay và luôn cho tôi!! Nếu Tiểu Bảo bị đuổi học thì tôi sẽ giết mấy người đó biết không?!"

- "Nhưng..."

- "Nhưng con khi khô!! Im ngay và đi nhanh đi mấy thằng khựa!!!"

Bọn họ bị đại tỵ hét vào mặt mà sững sờ, hồn vía lên mây lên núi hết.

Xử xong hai thằng, đại tỵ tiếp tục quay qua nhìn thằng bạn thân, lúc này mặt hơi phồng.

- "Còn ông nữa!! Cái gì mà không muốn tui phân tâm chứ, tên đại ngốc ngốc!! Ông sẽ ra cái thể thống gì sau khi ông bị đuổi học hả?! Tài lanh tài lẹ!! Tui có nợ ông sao?! Về nhà chết với tui!!"

- "Xin...xin lỗi, tui biết tui sai rồi, mong bà bớt giận, năn nỉ, năn nỉ."

Gương mặt cô hình như hơi giãn ra rồi, thế nào mà ngó qua thì thấy hai thằng cha kia vẫn đứng lăm la lăm lét.

- "Gi đây?! Mắc cái chứng gì tại sao hai người vẫn đứng ở đây?! Tôi nói tiếng Việt Nam chứ có phải tiếng Campuchia đâu mà không hiểu!! Đã nói hai

người phải đi ngay lập tức cơ mà?!"

"Dạ vâng thưa đại tỷ! Chúng em đi ngay! Đoàn kết!"

Vẫn không thể nào tin tưởng được. Đề phòng trường hợp tụi nó chuồn mất, Nguyễn Hoài Thương hai tay túm cổ áo hai thằng, lôi đi xềnh xệch. Tức nước vỡ bờ đến thế là cùng.

"*Sẽ chẳng có gì thay đổi sự thật là tôi thích Tiểu Bảo cả.*"

"*Nhưng đối với tôi, vị trí của Tiểu Bảo không ai có thể thay thế được.*"

Ai đó trầm tư nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của ai kia, khoé môi không tự chủ, lại khẽ mỉm cười!

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vì Lâm Nghiện Thương Mất Rồi

Trong túi quần ai đó cộm lên một thứ gì đó, là một chiếc điện thoại đang hiển thị chế độ ghi âm. Trước khi đến trường để gặp những người kia, ai đó đã tính toán rất kỹ lưỡng. Nhưng bây giờ, có vẻ như nó là một thứ vô tri, vô giác rồi, nhỉ?

Thế là Huỳnh Thiên Bảo, người xem chút nữa là bị đuổi học nhờ những fan hâm mộ cuồng nhiệt của đại tỷ, bây giờ đã thoát nạn, và an toàn, bình thân mà hoàn thành bài thi học kì.

Giờ ra chơi, hot girl lớp 10F thúc nhẹ cùi chỏ vào người cô, giọng nói pha chút trêu chọc.

"Well well well, từ giờ cậu hãy chiều chuộng Thiên Bảo nhiều hơn nữa nhé."

"Hum, cậu có ý gì?"

"Ý là Thiên Bảo thậm chí đã chấp nhận bị đuổi học vì cậu, Hoài Thương? Dù hai cậu rất thân thiết nhưng tớ không nghĩ sự tốt bụng của một người lại có thể đi xa đến thế đâu."

Có đùa nửa úp nửa mở, có đùa trầm ngâm ngẫm nghĩ. Ừ thì, cũng đúng. Cậu ta đã dặn Khả Ngân đừng nói cho cô nghe, sợ cô sẽ lo lắng, sẽ sao nhãng việc học hành.

Quả thật, điều đó khiến cô cảm thấy bản thân cũng có chút đặc biệt hơn những người khác, nhưng..

"Kiểu tốt bụng đó chả ngẫu tí nào!!"

Bây đặt lo lắng cho người khác, trong khi thân mình còn lo chưa xong. Trên tất cả, Tiểu Bảo vẫn là một tên đại nốc! Không nhắc đến thì thôi, nhắc tới là phát bực à.

"Chào hai em"

"Anh Thế Lâm!"

Đôi mắt Hoài Thương trong veo ánh lên như hai vì sao, ngay lập tức ném chuyện liên quan đến thằng bạn thân sang một bên.

Khả Ngân thấy thế, chỉ biết ngao ngán thờ dài.

"Tớ không muốn làm kỳ đà cản mũi nữa đâu, cho nên, chào nhé."

Rồi cũng ngậm ngùi mà lui.

"Nghe nói bạn em xem chút nữa là bị đình chỉ, bây giờ mọi chuyện đều ổn cả chứ?"

"Vâng, cậu ta đã hoàn thành các bài thi một cách thuận lợi!"

"Vậy sao? Thật may quá, nếu bạn em gặp chuyện gì anh cũng lo lắm."

Hoàng tử không những quan tâm cho cô, mà còn quan tâm đến bạn của cô. Ôi, cảm động thế chứ nì, thích anh nhiều ời là nhiều.

"Giờ ra về, anh rảnh chứ?"

"Ra về thì anh cũng không làm gì, sao thế?"

"Hôm nay mẹ làm tăng ca, nên em phải rước thằng em trai đi học về. Em muốn rủ anh đi cùng ấy mà."

Ú ờa, tiện thể cho hai người họ gặp mặt nhau luôn, bởi có khi sau này là em vợ, anh rể của nhau cũng nên!

Khi tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vừa vang lên, Thế Lâm lấy xe đạp chờ Hoài Thương đến trường tiểu học Hùng Vương gần đó.

Đậu xe trước cổng trường một chút, bỗng thấy thằng nhóc nhanh chân hót ha hót hải chạy vội ra ngoài. Không túm cổ áo nó lại thì có khi nó chạy mất dạng luôn ấy chứ.

"Đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên. Làm gì chạy như bị ma chích đít vậy nhóc?"

"Chị đừng hỏi nữa! Ta cùng về nhà thôi! Nhanh lên!"

Thương và Lâm xanh mặt, ngạc nhiên hỏi nó.

"Sao đột nhiên khẩn trương vậy? Mày lại gây ra chuyện gì rồi à?"

"Có tụi anh ở đây nên em đừng sợ, ai bắt nạt em sao?"

Hoài Nam vừa kéo tay cô vừa cuống quýt nói.

"Không phải đâu anh chị, mau chạy đi!! Thầy chủ nhiệm quên dặn nộp bài tập rồi, mau chạy nếu không ổng réo lại thì tiêu!!!"

Một cơn gió chiều lành lạnh thổi qua.

Có cô chị gái cóc đầu đưa em trai mấy cái liên tiếp.

"Em chào anh, em chào chị."

Một cô bé xinh xắn, cùng với đôi mắt to tròn đáng yêu chạy lon ton tới, lễ phép khoanh tay, cúi đầu chào cặp đôi tuổi teen.

Chà, lớn tuổi hơn cũng có cái lợi hại của nó nha!

Đang phê phởn vì đầu lòi ra con bé ngoan ngoãn hết biết. Cho đến khi nhìn thấy con bé mồm mỉm cười ngại với thằng nhóc nhà cô. Cô mới chợt ngộ ra.

Ôi dồi ôi, biết ai không? Là bạn gái nó đó, tên là Nhiên thì phải. Cô bé xinh như thiên thần ý, nó cũng khéo chọn ghế góm.

"Chị Hoài Thương, em muốn mời bạn ấy sang nhà em ăn bánh kem dâu tây, được không chị?"

Biết ngay là có nhờ vả gì mà, mấy đứa tiểu học, rất dễ đi guốc trong bụng.

"Ừầy, chị chỉ có nhiệm vụ đón thằng nhóc này đi học về, chứ còn cho phép nó đi đâu chơi thì phải xin phép mẹ."

"Mẹ đâu có ở đây, chỉ cần chị hai đồng ý là được, em đi một lát rồi về ngay ý mà, nha nha nha!"

"Nhà em ở kế bên trường này, có ba mẹ em ở nhà nữa, nên chị không cần phải lo đâu!"

Nguyễn Hoài Nam và Lư Thảo Nhiên ngọt ngọt nhạt nhạt, năn nỉ ỉ ời cho bằng được.

Cô phân vân lắm, rồi anh bảo không sao đâu, xin số điện thoại ba mẹ Thảo Nhiên để có gì gọi điện về là được rồi. Đồng ý. Với lại, sẵn tiện bây giờ đi chơi riêng với anh, tạo một buổi hẹn hò nho nhỏ, cũng là một ý tưởng không tồi.

Chắc chắn, đôi lúc cô cảm thấy mình thông minh ra phết.

Im lặng nắm tay nhau, hai đôi chân bước cùng một nhịp, hai đôi mắt nhìn về hai hướng và thỉnh thoảng quay sang thì thầm nói cười. Cô cùng anh dạo bước trên những cung đường tấp nập đầy sức sống sôi động.

Mùi hoa oải hương phảng phất, làn da ngăm khỏe khoắn, mái tóc thẳng mềm mượt, gương mặt thu hút, thân hình thể thao. Nguyễn Thế Lâm như một thời nam châm thu hút mọi ánh nhìn của người đi đường.

Nếu như lúc trước, Nguyễn Hoài Thương vẫn luôn, vẫn luôn ngấm nhìn theo bóng dáng anh, hoà lẫn vào đám con gái, từ phía xa. Mà cảm thấy tủi thân, mà ngượng ngùng không biết, rằng mình có nên bắt chuyện với anh trước không?

Nhưng giờ đây, cô đã có thể tự tin vỗ ngực, ừ đúng rồi, anh chàng điển trai này là bạn trai của tôi đấy. Chỉ được ngắm ảnh một chút thôi, nếu không tôi sẽ ghen ý.

Cả hai ghé vào một tiệm phở ngay trung tâm, khói bay nghi ngút từ nồi phở thơm làm sôi cả bụng. Nhanh nhẹn gọi hai tô rồi thông thả tìm chỗ nào gần cửa sổ ngồi chờ.

- "Anh lỡ tay cho ớt sa tế vào tô của em nhiều quá rồi, xin lỗi, em vẫn ăn được chứ? Hay ta đổi tô nha?"

Hoàng tử ơi là hoàng tử, hậu đậu thì thôi rồi luôn. May cho bạn gái của anh là trù ần cay, giờ ra chơi nào chả dặn Tiểu Bảo mua mì nhó xít tương ớt nhiều vào. Vì thế, mấy việc này có hề hấn gì đâu mà.

Nhưng, nhìn ai đó nâng đũa mà lòng dạ ai kia bồn chồn không yên.

- "Em...có chắc là em ăn được không?"

- "Anh lo ăn phần của anh đi! Nghiêm!"

Thực ra, Thế Lâm đây cũng không phải là một chàng trai lăm chuyen và lo xa đến vậy. Chẳng qua, hãy đọc dòng chữ trên những mảnh giấy nhỏ dán trên vách tường ở mỗi bàn ăn đó đi.

"Chú ý: Ớt sa tế được làm bằng công thức bí mật, cay lắm."

- "Hoài Thương...em đang đổ mồ hôi kia, mặt cũng đỏ nữa."

- "Vị cay nồng thật quyến rũ! Ôi! Hết sây con bà bây!"

Ai đó yếu mà đòi ra gió, ai kia cười lăn cười bò.

Ăn phở xong, bạn trai xung phong đi mua nước, uống nước để giải nhiệt cơ thể. Trước khi đi còn không quên quay lại nhìn bạn gái cười tủm tỉm mới sợ chứ.

Mất mặt đến thế là cùng, ai đó liền giậm chân xuống đất rầm rầm cho bỏ ghét.

...

- "Thật sao? Có đúng là Nguyễn Thế Lâm của trường trung học phổ thông Hùng Vương không?"

- "Đúng thế! Tụi tao mới thấy tên khốn đó đi ngang qua chỗ này!"

- "Cái tướng đó không thể nhầm lẫn được! Đích thị là cái thằng chỉ được cái mã tốt tính bên ngoài ấy!"

- "Tao hận nó đến tận xương tủy! Hình như nó chỉ đi có một mình thôi, tụi tao đánh nó một trận đi!"

- "Này."

Nữ sinh hồ báo nhất ở ngôi trường mà bốn thằng con trai đang nói tới xuất hiện, chép miệng một cái, rồi đứng yên nhìn trừng trừng tụi nó.

- "Đằng ấy gọi tụi này đây hả?"

- "Muốn gì đây?"

- "Si nhục và nói xấu người khác sau lưng hình như không phải là một ý hay?"

- "Cô thì biết cái cóc khô gì? Tránh ra đi!"

- "Bạn trai của tôi chả lẽ tôi còn không hiểu rõ?"

- "À...thì ra bạn gái của nó."

Cả đám chụm đầu lại thì thầm to nhỏ gì đó. Bất ngờ một thằng tung nắm đấm về phía cô. Theo phản xạ, cô khê lách người sang một bên, rồi ngay lập tức túm lấy cánh tay hắn, nhẹ như không, vật tên to con qua vai, nện hấn xuống nền đất.

Mấy tên kia chứng kiến cảnh đó thì sững sờ vài giây, rồi đồng loạt xông lên. Cô nhanh như chớp tung một đòn đá chính diện vào mặt tên thứ nhất, đỡ đòn tấn công của tên thứ hai bằng cánh tay. Khi tên thứ ba hung hấn lao tới, cô túm lấy đầu tên thứ hai làm chỗ dựa, xoay người trên không trung tung cú đá như trời giáng vào đầu tên thứ ba.

- "Đánh thằng Thế Lâm đi!"

Tên đầu tiên lồm cồm bò dậy, giả vờ hô hoán muốn cô phân tâm nhưng thất bại toàn tập. Bởi cô không nhìn thì thôi, đã vậy còn tung đòn quét ngã sở trường, khiến hắn nằm chèm bẹp một lần nữa.

Khi cả bốn đối thủ đều bị hạ đo ván trên mặt đất, ánh mắt ai đó mới đảo quanh, tìm tìm kiếm kiếm

- "Hoài Thương, em..."

Thiệt chứ, nhìn thấy người ta, cảm xúc như vỡ òa ý. Đôi chân không tự chủ mà chạy thật nhanh, vội vã dò soát cả người anh, miệng không ngừng nói, làm quá mọi thứ lên.

- "Tốt quá! Trực giác của em luôn đúng mà! Anh không bị sao cả!"

- "..."

- "Lúc bọn họ nói anh bị đánh làm em sợ muốn chết đi được! Nhưng cũng may là anh không sao! Thật tốt quá!"

Toàn thân cô cứ run run thế nào ấy, rõ ràng là đang cười nhưng chẳng hiểu sao khóe mắt ươn ướt, méu méu máo máo. Vì quá vui chăng?

Thương còn muốn hỏi Lâm có ngạc nhiên khi nhìn em đánh nhau không. Nhưng chưa kịp mở miệng thì môi...đã bị một thứ gì đó mềm mềm, ẩm ẩm chặn lại.

Hoàng tử đang hôn...hôn cô.

Khi nụ hôn kết thúc, chàng trai giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô gái, hai cô gái cúi gầm mặt xấu hổ.

- "Anh phát hiện mình đã bị nghiện một thứ rất là trầm trọng, ngày nào không có là chịu không nổi."

- "Anh mau cai đi còn kịp, đã thế mà còn khoe."

- "Vậy...nghiện em phải cai như thế nào?"

....

Khi mặt trời vừa rút sau những đỉnh núi phía tây, hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Nắng đã tắt hẳn. Màn đêm nhàn nhạt bao trùm khắp nơi.

Lúc này, đường phố đã bắt đầu lên đèn. Thành phố chuyển mình sang những hoạt động mới của một buổi tối.

- "Cậu nhìn kia, anh chị bị làm sao ý nhỉ. Mặt cả hai đều đỏ như trái cà chua ấy, cư xử cũng lạ nữa."

Hoài Nam đắm chiều nhìn bà chị và anh trai mới quen đang dẫn xe đạp đi bộ đằng trước, bắt giác thờ dài.

- "Thảo Nhiên của tớ, có những chuyện, trẻ con chúng mình không nên tìm hiểu nhiều thì sẽ tốt hơn!"

- "Chuyện gì cơ? Cậu làm tớ tò mò quá."

- "Đợi khi chúng ta lên trung học, tớ sẽ nói cho cậu hiểu. Và dĩ nhiên, tớ cũng không thua kém gì anh ấy đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Không Thể Xem Là Bạn Thân Nữa Rồi

Trên đường về nhà, Hoài Thương chợt nhớ ra điều gì đó, mới ngẫm nghĩ một hồi rồi quay sang hỏi Thế Lâm.

- "Nhưng lúc đó, em đã tình cờ nghe được tụi con trai máng anh là tên khốn, hận anh đến tận xương tủy. Em không hiểu, anh đã làm gì chúng sao?"

Thiệt nghĩ không có lừa thì làm sao có khối, mọi chuyện ắt phải có nguyên nhân. Và lại, chuyện của anh cũng là chuyện của cô, phải tìm hiểu cho rõ ngọn ngành mới được.

- "Hả? À...ở trường mình, những cô bạn gái của bọn họ thích anh lắm, nên chắc họ sinh lòng đố kỵ và đâm ra ganh ghét, quyết định bàn tính với nhau cho

anh một trận ấy mà."

Hóa ra là thế, hiểu rồi. Ngay từ đầu cô cũng định ninh như vậy, bởi vì Thế Lâm tốt bụng và dễ xương lắm lắm, không thể nào xấu xa như lời tụi con trai ấy nói đâu.

Rồi bạn gái nhân thời cơ chín mùi, tha hồ ngọt ngọt ngào ngào. Nào là có em ở đây bảo vệ anh, nếu như tụi nó dám đụng đến một sợi tóc của anh thôi, em nhất định sẽ băm tụi nó ra thành vụn đoạn, còn khóc liệt hơn hôm nay nữa, cho nên anh yên tâm đi, đừng lo lắng gì cả.

Xem xem, rõ là có lòng tốt mà, đáng lẽ phải được hoàng tử hôn thêm một lần nữa chứ? Đây, thế nào mà số đại tỷ nhỏ quá, rõ là lương thiện như thế, chờ che bao bọc đến vậy, có làm sao mà Lâm cứ như muốn giết Thương ý.

Nói chung cũng chẳng biết mình sai ở đâu nữa, chỉ biết là nhìn cái mặt hầm hầm của ai kia mà bối rối ghê gớm, đành làm lủi bước theo người ta, một câu cũng không dám thốt.

Tình yêu của cô và hoàng tử cứ thế, đâm chồi nảy lộc mỗi ngày.

Hôm nay là thứ sáu, khoảng bảy giờ rưỡi tối, đến giờ đi tắm và thư giãn dưới làn nước ấm, con gái lớn nhà họ Nguyễn thông thả mở vòi cho nước nóng trước.

Dạo gần đây, cô bắt đầu biết chăm chút hơn đến ngoại hình. Biến tấu những kiểu tóc đẹp dễ thương mỗi ngày, chú ý tới quần áo, cách phối đồ, các nhãn hiệu dầu gội và sữa tắm, vâng vâng và mây mây.

Người đời có câu, dù có phải nhọc công đi chăng nữa, nhưng khi bạn thích một người, bạn sẽ luôn muốn bản thân mình trở nên hoàn hảo và xinh đẹp nhất, trong mắt người ta.

Ừ, quả đúng là như vậy thật.

"Hoài Thương, con đang tắm hả? Vòi sen sắp hỏng rồi, cẩn thận một chút, cẩn thận một chút."

"Vâng thưa mẹ."

Ừay, nụ hôn buổi chiều hôm đó vẫn không quên được mới mắc cỡ chứ. Suyt nói nhỏ nhé, là nụ hôn đầu của cô ý. Ôi thôi, hai má nóng bừng luôn này. Còn nhớ lúc trước chỉ hôn gián tiếp qua con mèo thôi, mà bây giờ lại...eo ôi. Ngại quá trời quá đất, bần rùn cả tay chân à.

Có đứa nhảy tung tung và cười sảng sặc một mình trong nhà tắm như con dờ. Đến khi nghe một tiếng xạch, mới ngớ ngẩn ra. Ôi dôi ôi, nước văng tung toé, nước bắn tứ lung tung rồi ôi dôi ôi.

"Mẹ mày đã nghi ngờ ngay từ đầu, nên đã cố ý dận mày những hai lần..."

Bà Nguyễn đứng trước hiện trường vụ án, hai tay chống hông, giọng đều đều.

"Mà mày làm ăn cái kiểu gì vậy hả?! Con phá hoại!! Con phá nhà!!"

"Con có cố ý đâu! Ui da đau!"

Bất đắc dĩ, con phá hoại phải sang nhà hàng xóm tắm nhờ. Đang đứng đợi tụi toàn tập ra mở cửa, cô tiện thể đưa mắt nhìn xuống mới giật mình. Mèn ơi, là thằng nhóc em, trước đó nó đã tắm rửa sạch sẽ, chải chuốt gọn gàng rồi nhưng vẫn lên theo chị cho vui.

Chờ một chút, có gì vui nhỉ? À à, chắc muốn sang chơi với anh trai hàng xóm đây mà.

Thương bà chằn và Tiểu Bảo có duyên gặp gỡ và chơi thân với nhau lúc vừa tròn năm tuổi. Vài tháng sau đó, mẹ Nguyễn tặng cho cô một đứa em trai, và đặt tên nó là Hoài Nam. Hồi nhỏ nó hay đi chơi cùng với tụi cô lắm, nhưng kể từ khi có con bé Thảo Nhiên xinh xắn, nó bám riết con bé không buông.

Cô cười hiền, không muốn làm phiền hai anh em trò chuyện, yên tâm thanh thoi đi tắm mà không hề hay biết rằng, mình đã bỏ lỡ nhiều thứ.

"Anh Bảo Bảo biết không? Lúc em đi xuống cầu thang thì nghe một tiếng bốp! Đoán thử xem? Khắc khắc! Mẹ đánh chị hai ấy! Cho chừa cái tội dám phá hoại tài sản chung!"

"Ôi dào, anh hiểu, chị gái của em vốn dĩ luôn hậu đậu như thế mà. Em còn nhớ cái lần chị em tài lanh trồng cây chuối ở công viên không?"

"Nhớ chứ, mỗi lần nhắc tới thì em lại thấy mắc cười. Cũng từ sau cái vụ đó chị hai thề không bao giờ ăn chuối nữa."

Chai dầu gội và cả chai sữa tắm này, là mùi của cậu, mùi hương the mát của bạc hà. Tuy cô thích mùi hoa oải hương trên người Thế Lâm nhất, nhưng hương thơm của Tiểu Bảo lại khiến cô cảm thấy dễ chịu và thân thuộc hơn hẳn.

Hoài Thương bước ra từ phòng tắm, lấy khăn bông lau lau mái tóc dài màu nâu hạt dẻ còn ướt của mình, cất giọng hỏi.

- "Huh, thằng Hoài Nam đâu?"

- "Mẹ bà bắt nó về nhà làm bài tập rồi."

- "Ừ, tui sẽ ở đây chơi một chút rồi về."

Vì dù sao về nhà cũng không làm gì. Cô tiếp tục dùng khăn lau khô tóc, đang đứng loay hoay thì bả vai bị ai đó đè xuống, vừa vịn ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đặt cạnh bàn học cậu.

Ồ, cậu lấy máy sấy tóc, nhưng không đưa cho cô mà trực tiếp vừa sấy vừa lau đầu cho cô.

Có đứa khỏe re, tăng hăng gọi chuyện.

- "Lâu rồi người hầu không gội đầu cho cô chủ ý, làm ăn kiểu này chắc phải đuổi việc thôi."

- "Tại cô chủ không nhờ thôi ý, người hầu tôi nào có tội tình chi ề."

Cả hai bắt đầu đấu khẩu chí choé và những tràng cười thoải mái vang lên.

Đến khi tóc Hoài Thương đã khô mát sạch sẽ, mềm mại buông xỏa nhờ đôi tay ôn nhu và khéo léo của Thiên Bảo. Định đứng dậy thì bắt ngờ cậu vuốt ve mái tóc cô, nhẹ nhàng nâng một lọn tóc của cô lên, thoải mái ngửi ngửi.

- "Bà có cùng một mùi..."

Hả? Ý Tiểu Bảo là mùi bạc hà ấy à?

- "Thật là một cảm giác kỳ lạ..."

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một cái gì đó rất nhanh thoáng qua, khiến cô cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, trước sự gần gũi của cậu bạn thân nhất này.

"Anh Bảo Bảo ơi, dạo này chị hai thay đổi rồi, không còn là mụ phù thủy Simla mà em từng biết nữa. Mặc dù chị ấy thay đổi theo chiều hướng tốt, nhưng em vẫn thích một bà chị hung dữ, cộc cằn như hồi đó hơn."

"Thay đổi, nhiều lắm sao?"

"Vâng, từ khi có bạn trai, chị ấy ngày càng trở nên nữ tính, nếu không muốn nói là điệu, điệu chảy nước luôn ấy."

"VẬY À..."

"Mấy hôm trước, giờ tan học chị ấy cùng bạn trai đi đón em, họ thân thiết lắm, còn mi nhau nữa. Thiệt, chưa đâu vào đâu đã tình cảm không chịu được thế này, bé tí bé tẹo đã yêu đương nặng nề xì ngấu. Hồng, quá hồng anh ạ."

Lòng ghen có tính cách vừa công bằng vừa hợp lý, bởi lẽ nó nhằm gìn giữ cho cái thuộc về ta hoặc cái mà ta tin là của ta.

Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào.

Dù lúc trước, có người đã tự nhủ với lòng rằng mình sẽ âm thầm chịu đựng, sẽ không ghen tuông vớ vẩn khiến Hoài Thương ghét mình thêm.

"Tui biết ông có tính hay ghen tuông, nhưng đến mức quản thúc cả việc tui ở bên cạnh ai và thích ai thì hơi quá rồi. Xin lỗi, tui không phải là con rối của ông."

Nhưng giờ đây, quả thực cậu không thể chịu đựng được nữa. Cậu cũng biết buồn, cũng biết đau mà. Huỳnh Thiên Bảo cậu bây giờ, sẽ tự tay chấm dứt mối tình đơn phương mười năm này.

- "Tui muốn được ôm chặt bà, dù biết trái tim bà đang gọi tên một người khác. Bởi tui thật yếu đuối nên tui muốn dựa vào vai bà mãi, dù biết bà chỉ xem tui là một người bạn thân."

- "Tiểu... Tiểu Bảo, ông đang nói những nói cuội cái gì thế?"

- "Nếu vì anh ta mà bà phải thay đổi bản thân, cố gắng để trở thành một cô gái hoàn mỹ như vậy, giả dối như vậy, thì bà hãy đến bên tui đi. Hãy cho tui một cơ hội, được chứ? Tui cũng mong bà quan tâm và chú ý tới tui, tui nghĩ mình không thể xem bà là bạn thân nữa rồi."

Chương 16: Cô Phải Làm Sao Đây?

Là thật rồi.

Đấy, thế mà vừa nãy không tin, vô tư nói người ta nói nhăng nói cuội.

Cô vừa lấy làm ngạc nhiên, vừa bồi hồi xao xuyến, đứng ngây như pho tượng. Nhất thời chưa biết nên làm gì, xử trí như thế nào và trả lời ra sao trước những lời thổ lộ đột ngột của cậu.

Đầu óc mụ mị hết cả, cuối cùng cô kiểm soát nói thôi bây giờ cũng trễ rồi, tui buồn ngủ quá, có gì ngày mai nói tiếp. Sau đó, cô ngơ ngác trở về phòng mình, nằm bẹp trên giường chìm trong mớ suy nghĩ rắc rối.

Thật sự ngay cả bản thân Hoài Thương cũng không thể ngờ, thậm chí còn không thể tin được là Tiểu Bảo, cậu bạn hiền lành ngốc nghếch luôn ở bên cạnh cô, cậu bạn cô quan tâm và cưng chiều nhất, cậu bạn đề cô chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, cậu bạn cô ao ước sẽ mãi mãi là bạn thân, là người hầu, là bao cát để cô trút giận, lại vừa mới...tỏ tình với cô.

Nhân dân vẫn thường hay đồn đại rằng không thể tồn tại mối quan hệ tình bạn khác giới đơn thuần, bởi vì hầu hết đều sẽ có một người trong hai người đang yêu thầm người kia, mà không dám nói ra hay tiến tới.

Hồi nhỏ ý, cô nghe từng câu từng chữ mà thấy thấm lặn chính xác quá cơ, người cứ lảng lảng như trên mây á, đầu óc lung tung mông mị hết cả. Buổi chiều mới tí ta tí tòn hỏi nhân vật chính, nghe nói ông thích tui đúng hơn?

Cậu nghe có vẻ rất hứng thú, tùm tùm cười mãi thôi, đoạn ghé vào tai cô thủ thỉ.

"Ba mẹ Nguyễn tin bà, em trai Hoài Nam tin bà, bà đọc nhiều truyện ngôn tình quá rồi, hãy thức tỉnh đi."

Đấy, vỡ mộng chưa? Nói đùa chứ Nguyễn Hoài Thương không còn chút thể diện nào luôn ý, thiếu chút nữa là chui ống cống cho đỡ quê rồi. Mà cũng từ sau hôm ấy, mặt lạnh mặt nhạt xong, cô tuyên bố nâng level hành hạ Huỳnh Thiên Bảo thêm một cấp nha.

Ừ, tự nhận thấy bản thân mình cũng độc ác hung tàn lắm chứ bộ. Nhưng chả hiểu sao, tình trạng nô lệ giốn mặt với cô chủ vẫn còn tiếp diễn mới ghê hồn.

"Thương bà chán nhé? Vì bạn vừa hung dữ, vừa thích bắt nạt mình, nên tên đó cũng rất phù hợp với bạn!"

"Bà đừng có cười! Khi cười nhìn bà càng đáng sợ hơn đó! Tắt ngay nụ cười đó lại!"

"Ba mẹ bà đặt cho bà một cái tên thật hiền lành và dịu dàng biết bao, thế mà tại sao bà không giống với cái tên chút nào vậy?"

Ồi dôi ôi, ai đòi lại thích người ta mà chê người ta như thế này. Phi lý, phi lý hết sức à.

Nhờ vào những câu nói ngây thơ và "có duyên" nhất quả đất kia, nên kiểu suy nghĩ vỡ vụn Tiểu Bảo thích cô từ lâu đã không còn hiện hữu trong tâm trí, cô cũng không còn để tâm tới nó nữa.

Do đó, đáng lẽ ra hôm nay khi cậu thổ lộ tình cảm, cô nên một mực không tin, trêu cậu cứ nói đùa hoài và cho cậu một cú đấm chứ.

Nếu thế, cũng không tiêu tốn nhiều calo mệt mỏi, suy nghĩ miên man đến vậy.

Ấy vậy mà, nghe ai kia nói với giọng trầm ấm, dịu dàng và thật lòng vô cùng, khiến ai đó không muốn tin...cũng phải tin.

Sáng hôm sau.

- "Chào buổi sáng chú Nguyễn, Hoài Thương chuẩn bị chưa xong sao ạ?"

- "Con cứ đến trường đi, nó nói có chút việc nên đi trước rồi."

...

Thật ra chẳng phải cô ngượng nghịu gì, chỉ là bây giờ chạm mặt cậu ấy thì cô biết nói gì đây? Và chẳng, nếu cậu ấy mà nhắc lại, khiến cô vừa không biết trả lời như thế nào, vừa không được tự nhiên như bình thường. Haiz, thôi, tránh mặt một tẹo, sau đó tương kế tựu kế tiếp.

Ừ thì tạm thời không nhìn mặt nhau, không đi cùng nhau đó. Nhưng Thương vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt mông lung, thoang thoang nét buồn của Bảo, đang dán chặt vào mình.

Tiết học thể dục hôm nay, thầy giáo tổ chức trận bóng đá ở sân trường chính rộng rãi. Thế là tập thể lớp 10F chia thành hai phe, hăng hái đuổi theo trái bóng tròn và sút tung lưới đối phương.

Mặc dầu khung cảnh nhộn nhịp và sôi nổi, cô vẫn không có tâm trạng để chơi đùa. Cô ngồi một xó trên băng ghế đá, nhàn nhạt ngắm mọi người, ngắm cây ngắm cỏ, ngắm bầu trời xanh.

- "Cậu và đảng ấy cãi nhau hả? Chuyện hiếm có à ghen."

- "Cậu thậm chí còn đến trường có một mình, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Trần Khả Ngân và mấy nhò bạn cùng lớp tạm thời dừng cuộc chơi, bước đến bên đại tỷ hỏi thăm.

Đại tỷ như có người đè trút bầu tâm sự, liền thở dài sườn sượt kể cho họ nghe. Và sau khi kể xong, phần đông đều bất ngờ và phấn khích hẳn ra, nhưng có một người thì sắc mặt bỗng chốc thay đổi, đuộm nét ưu buồn, rồi cũng không nói gì thêm nữa.

- "Tớ đã nói rồi, tám mươi phần trăm bạn thân khác giới đều có tình cảm với nhau từ trước cơ mà."

- "Này, sao tớ lại nghĩ Thiên Bảo đang nhầm lẫn giữa thích theo kiểu tình bạn tri kỷ và thích theo kiểu tình yêu nhỉ? Chưa biết chừng cậu ta chỉ cảm thấy tủi thân khi bạn của mình có bồ, bỏ rơi mình thôi!"

- "Tớ đồng tình với Lan, vì sao suốt mười năm trời Thiên Bảo lại không chủ động tỏ tình mà bây giờ mới chịu tỏ tình cơ chứ? Cậu ta đã có rất nhiều cơ hội mà?"

Mấy nhò bạn cùng lớp nói rành rọt từng câu, thảo thảo luận luận, lại còn rất có lý, báo hại cô đã rồi beng nay còn rồi beng hơn.

- "Hoài Thương! Coi chừng!"

BÓP.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô đã thấy nửa đầu phía sau đau quá à, trời đất ạ, trái bóng ở đâu ra thế này? Nó vừa đập vào đầu cô ý, chèn hết oí, sao không thương hoa tiếc ngọc gì hết vậy nè?

- "Cậu có sao không? Là ai? Là ai đã đá trái bóng?"

Hot girl lớp 10F vừa dứt lời là ó ưm sùm, từ phía xa, nhóm nam sinh cùng lớp lưng áo ướt đầm mồ hôi, hót ha hót hải chạy tới.

- "Tôi xin lỗi, cô không sao chứ?"

Là tên tóc vàng, ui chao, bất cẩn thế chứ nì.

- "Hoá ra là cậu, trái banh của cậu đã đánh thẳng vào đầu Hoài Thương đấy."

Trần Khả Ngân đi đến chỗ Vũ Minh Tuấn, bực bội quát. Thấy thế, thằng bạn bên cạnh lập tức thừa nhận sai lầm của mình.

- "Thằng Tuấn chỉ chặn bóng thôi, thực ra tớ mới là người đá trái banh đó. Hi hi, lỗi kỹ thuật, lỗi kỹ thuật."

- "Cậu phải chú ý chứ, và điều đó không buồn cười chút nào đâu."

- "Không phải, chỉ là tôi không chặn được nó đúng cách. Xin lỗi nhé, cô có muốn đi đến phòng y tế không?"

Chẳng muốn vì một chút chuyện còn con con mà trở nên ồn ào, phiền phức và phá hỏng trò chơi của mọi người, cô thở dài, phui phui cái bộ đồ thể dục đang mặc đứng đây, rồi nở một nụ cười thật tươi với Minh Tuấn.

- "Nhảm nhò gì trái banh nhẹ hều này, tôi không sao."

Ừ, người đối diện cư xử hòa nhã như vậy khiến hẳn thấy có chút không quen.

- "Cô thực sự ổn chứ?"

- "Tôi ổn, tôi ổn mà. Thôi nào, các cậu cứ tiếp tục chơi đi."

Cô trấn an rồi quay người đi, không quên vẫy vẫy tay chào kiểu hoa hậu.

Miệng nói, nhưng thân thể hoàn toàn hành động ngược lại, mới đi được vài bước thì không ổn rồi, đầu cô đau quá, như bị hai thái dương bó chặt lại vậy, cảm giác giống như kim châm ấy. Có thể vì tối qua cô ngủ không đủ giấc, cứ mãi suy nghĩ về...

Khi Nguyễn Hoài Thương choáng váng mặt mày, cơ thể bắt đầu mềm nhũn, ngã xuống thì ngay lúc đó có một bàn tay chìa ra đỡ lấy bên hông cô, và ôm cô, để cô bám vào trên người mình.

- "Mạnh mẽ tới đâu bà cũng là con gái, nếu đau thì hãy nói ra đi."

- "Gi..."

- "Xin phép thầy cho em đưa Hoài Thương lên phòng y tế một lát, dường như bạn ấy cảm thấy mệt quá rồi."

- "Gi đây Tiểu Bảo? Ông đang làm cái..."

Ồi dồi ời, còn chưa kịp la lối hết câu, người ta đã tự tung tự tác, vòng tay vác cô lên vai, như thể vác một bao gạo khiến cô chỉ biết ú ớ vùng vẫy.

...

Ông bác sĩ chẩn đoán, tại vì tối qua cô ngủ muộn, ăn bữa sáng sơ sài, cộng thêm va chạm nhẹ nên triệu chứng đầu đau nhói như kiến đốt cũng dễ hiểu, và nó sẽ không phải là một vấn đề lớn nếu cô biết thận trọng ngay từ bây giờ.

Ông bác sĩ sẽ đi thông báo với thầy chủ nhiệm lớp, khuyên cô nên nằm xuống nghỉ ngơi một chút.

Ừ buồn ngủ, nếu đặt lưng xuống là cô có thể ngủ ngay, trừ phi, cậu không ngồi bên cạnh giường và không nói một lời, đôi mắt đen láy, sâu thẳm vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cô.

Quả tình, nếu... chỉ là nếu thôi.

- "Ngày hôm nay, tui thực sự rất hạnh phúc."

- "Cái gì? Ông rất hạnh phúc khi thấy tui bị trái bóng đập vào đầu à?"

Có đưa máu điên sôi sùng sục, có đưa lức đầu lia lịa.

- "Không không không, tui không có ý đó."

- "Đừng có mà giả nai như vậy, tui biết hết đấy!"

- "VẬY... bà biết rõ chuyện tui khiến tâm trí bà lơ đãng, lòng rối như tơ vò và thái độ khác lạ luôn sao?"

Cái gì thế? Có sao hôm nay khéo mồm khéo miệng thế?

Bị Huỳnh Thiên Bảo đoán trúng tim đen, Nguyễn Hoài Thương gãi đầu gãi tai, nhưng cổ nuốt nước bọt làm kiêu, kênh kênh kiệu kiệu phát ghét.

- "Này nhé, tui nói cho ông biết nhé. Ai mà chả ngạc nhiên khi lời tỏ tình đến từ người bạn thân nhất hệ mặt trời chứ. Hành xử ngu ngốc như tui đây cũng là lẽ đương nhiên, tui còn nghĩ ông giỡn chơi và không thật lòng nữa kia."

Đang quê xệ mà, nói năng không suy nghĩ gì cả.

- "Dù sao, lúc này cảm giác của tui khá phức tạp, về lời tỏ tình của ông, tui nghĩ là..."

- "Quên nó đi."

- "Ừ quên... gì cơ?"

Có người thấp giọng cắt ngang lời người kia, hại người kia bối ra bối rối.

- "Điều đó... nó không phải là vấn đề to tát, chỉ tổ nhầm nhí khiến đại tỷ của chúng ta muộn phiền thêm thôi."

Ánh mắt Tiểu Bảo buồn buồn kiêu gì ý, giọng cũng trầm trầm, khô khốc không có vẻ gì là đang giỡn cả.

- "Ừm... cũng không hẳn, tình cảm của ông khiến tui cảm thấy rất vui..."

- "Ý bà là gì?"

Thiên Bảo rời ghế đứng dậy.

- "Đừng nhắc tới nó nữa, nó không quan trọng."

...

Hoài Thương ngẩn ngơ, nhưong mắt lên nhìn theo bóng dáng cười nhạt của cậu, lúc đầu không hiểu, sau đó ngẫm nghĩ lại mới chợt hiểu ra.

"Nếu tui nói...tui không thích bà ở bên cạnh anh ta, không thích bà mãi suy nghĩ về anh ta..."

"Nếu tui đạt điểm tối đa trong kỳ thi này, bà có thể...đừng thích anh ta nữa, được không?"

"Tui muốn được ôm chặt bà, dù biết trái tim bà đang gọi tên một người khác. Bởi tui thật yếu đuối nên tui muốn dựa vào vai bà mãi."

Trời ạ, cậu đã phải lặng lẽ chịu đựng, yêu đơn phương cô suốt mười năm mới có thể thổ lộ tâm tình với cô, mà cô đã làm ra điều gì thế này? Giỏi ghê, bây giờ thì cậu giận rồi kìa.

Trong lòng bứt rứt khôn nguôi, ôi thôi, làm sao đây? Rốt cuộc, cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nó Hạnh Phúc Như Thế Nào?

Cái cảm giác, cậu bạn thân đi đằng trước, chỉ để lại cho cô một cái bóng lưng, thực sự thì, chẳng thích chút nào.

"Này, ông giận đấy à? Giận thật đấy à?"

"Được rồi, giận thì giận. Chừng nào giận xong thì nói tui, vậy nha."

Cô làm bộ làm tịch, ngọt nhạt mỗi hết cả mồm ý. Thế mà cậu ấy vẫn không chịu mở miệng nói tiếng nào mới buồn chứ, chỉ chăm chăm nhìn cô một lúc à, kiểu nghĩ ngợi cái gì ấy, rồi lại quay đi.

Nói chung là chán lắm. Định luật gia truyền bấy lâu nay, không bao giờ người hầu giận cô chủ nhiều hơn hai mươi phút, đâu rồi? Có sao hôm nay phá kỷ luật luôn vậy?

Có người chỉ thấy được bóng lưng cao lớn của người kia, trong lòng không khỏi khó chịu bức bối, cao giọng quát.

"Hứ!! Chẳng thèm đi chung với ông nữa!!"

"Nhà bà không nằm ở hướng đó."

Vừa bức bối quay đi thì cánh tay đã bị ai đó kéo lại, ôi dào, Tiểu Bảo nha, thái độ thay đổi nhanh hơn cả chong chóng quay, mới đó còn tặng cô mấy ký bơ thơm ơi là thơm, bây giờ đã chủ động bắt chuyện rồi.

"Tui phải ghé qua chỗ này một lát, gặp lại sau nhé!"

Một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu, Nguyễn Hoài Thương vội xoay người muốn đi thì một lần nữa, kẻ khó hiểu nào đó lại nắm tay nắm chân, gọi với.

"Tui đi cùng bà."

"Không cần đâu Tiểu Bảo, tui đi một mình được rồi!"

Không muốn cho cậu đi theo bởi vì có lý do, vả lại cô cũng không nghĩ có gì quan trọng.

Chỉ là lúc tám giờ tối, khi cô hoàn thành mọi việc cần làm và trở về nhà với tâm trạng đầy phấn khích, thì giọng nói mang theo một chút lo lắng của những phụ huynh vọng ra từ trong nhà.

"Thằng Bảo nhà tôi cũng chưa về nhà ông bà Nguyễn ạ."

"Thiệt tình hai cái đứa này, đi đâu thế không biết? Tan học lâu rồi mà!"

"Hai người đừng quá lo lắng, tụi nhỏ lớn đầu hết rồi, chắc đang rủ nhau đi ăn uống gì thôi."

...

Có cô gái chạy một mạch tới một nơi nào đó, trên tay là một đồng hồ linh tinh, sau lưng vẫn mang theo chiếc cặp sách. Bởi sau khi nghe được cuộc nói chuyện giữa ba mẹ và cô Huỳnh, cô gái ấy không kịp suy nghĩ gì thêm, chỉ biết cầm đầu chạy.

Lúc này...lúc này liệu cậu có còn đứng ở đó đợi cô?

Không, điều này không thể nào đâu, tan học lúc năm giờ, ước chừng khoảng hơn bốn tiếng rồi chứ chẳng chơi, giỡn hoài.

Kiểu cuộc đời nhiều khi rất là buồn cười. Có những việc lo nom nớp, cuối cùng lại chẳng xảy ra. Tiểu Bảo không đứng đây đợi cô đâu nhá, e hèm, làm người ta cứ tưởng bỏ hà.

Đoạn mãi thờ phào nhẹ nhõm, cô mới chợt nhận ra bản thân mình rất "thông minh", trời đất ơi, Huỳnh Thiên Bảo không ở chỗ này, vậy cậu ấy biến đi đâu mất rồi?!

Vòng vèo mãi đột nhiên thấy cái đáng quen quen ngồi ở cái ghế đá dưới gốc cây bàng phía sau nhà để xe gần đó.

Nguyễn Hoài Thương sững sờ luôn, phải chớp mắt liên tục ý. Cho đến khi chắc chắn rồi, mới lao vụt về phía cậu, quát tháo ầm ĩ.

- "Tại sao ông cứ khiến người khác lo lắng thế hả? Từ bây giờ trở đi không bao giờ được biến mất nữa, nhớ chưa?"

Đoạn im lặng một lúc.

- "Nhưng...sao giống như ông đã ngồi đây đợi tui vậy?"

Cậu ấy trầm ngâm, không nói gì cả. Có người tự mình hiểu ra, ngây ngây ngốc ngốc, đến nỗi quên mất hai tay mình đang cầm hai túi to. Thế là đồ đạc bên trong, tự động rơi vãi ra ngoài.

- "Bà muốn làm đồ ăn vặt ư?"

Ai đó không nén được khó hiểu, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi.

- "Tui không có đầy đủ nguyên liệu ở nhà, vì thế lúc chiều tui đã đi chợ mua chúng, sau đó tui ghé qua nhà Khả Ngân, cùng cậu ấy thử nghiệm công thức làm. Tuy tui đã cố bám theo công thức nhưng nó có mùi vị gì kỳ lạ lắm."

- "..."

- "Tất nhiên đồ ăn vặt được mua từ các cửa hàng sẽ ngon miệng hơn nhiều. Nếu tui thử lại lần nữa mà nó vẫn hỏng, ngày mai tui sẽ ra tiệm mua, ông yên tâm đi."

- "Không sao đâu, ngay cả khi bị hỏng, tui vẫn sẽ ăn nó."

Thiên Bảo quỳ một chân xuống, hơi nghiêng đầu nhìn cô, vừa giúp cô cất đồ vào túi, vừa nhẹ giọng tường thuật lại câu chuyện.

- "Sau khi bà bỏ đi, tui nghĩ về nhà thì mình cũng khá rảnh rồi, bèn quyết định đi tản bộ một lát. Không khí trong lành thoải mái quá, tui lìm dìm mất ngủ, nên quên bưng cả giờ giấc. Chỉ vậy thôi, xin lỗi, đã khiến bà lo lắng rồi."

- "Thật sao?"

Nguyễn Hoài Thương ngây ngô hỏi dò, Huỳnh Thiên Bảo vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu đầy thẳng thắn. Giây phút ấy, nhẹ nhõm như trút đi một gánh nặng, có lẽ cô đã quên mất rằng, cái người này, giỏi nhất là bịa chuyện để khiến cô cảm thấy yên lòng.

- "Dẫu sao, hôm nay bà đã cất công như vậy, ắt hẳn...không chỉ vì muốn làm tui vui, mà còn có một lý do nào khác, đúng không?"

Có người điềm tĩnh mỉm cười, có người chợt xao xuyến lạ kì.

Kể cũng lạ, có đôi lúc, ai đó còn hiểu cô hơn chính bản thân mình.

...

- "Tui không thể tìm được những lời dịu dàng, tui chỉ có thể nói tui yêu anh ấy thôi. Anh ấy...ngọt ngào, ấm áp, toả sáng như một đóa hoa vậy. Bất tri bất giác, đã chiếm cứ một vị trí quan trọng trong tim tui, không sao thay đổi được."

Chuyện này thật hâm dờ, nhưng trong khoảnh khắc xui xẻo, khi trái bóng vừa đập vào đầu, ngoài việc cảm thấy đau ra, thì trong lòng cô, vô thức chợt nhớ đến lần gặp đầu tiên giữa cô và người nào đó.

"Xin lỗi nha, bạn anh đã hăng quá, em không sao chứ?"

"Mà em đừng có vừa đi vừa đọc sách nữa, nguy hiểm lắm."

Kỷ niệm ấy, rất bất ngờ, nhưng cũng rất mạnh mẽ và khó quên.

Chính xác thì không phải là Nguyễn Thế Lâm nghiện cô, mà cô đây, mới chính là người nghiện Nguyễn Thế Lâm mất rồi.

- "Tui và ông là một mối quan hệ trên tình bạn, nhưng không phải tình yêu."

- "..."

- "Xin lỗi! Và cũng cảm ơn tình cảm của ông dành cho tui, chúng ta vẫn sẽ thân thiết như mọi ngày nhé? Tui tin rằng, một ngày nào đó, sẽ có một người thay tui yêu ông bằng tất cả trái tim!"

- "Tui hiểu rồi, cảm ơn bà."

Hoài Thương mỉm cười, Thiên Bảo cũng mỉm cười theo. Đoạn cậu vươn tay vỗ vỗ gò má cô, xong khẽ néo cánh mũi đáng yêu của cô. Cử chỉ nhẹ nhàng khoan khoái như gió tắm xuân.

Đùa chứ người hầu xem cô chủ y chang con thú nhồi bông vậy, trước giờ chỉ mình cô chủ mới có quyền làm vậy thôi, hôm nay bức bối báo thù hay sao ý? Á, có câu quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Uầy, khôn quá, quá khôn luôn!

Nhìn khuôn mặt đẹp hơn hoa của người đối diện, có đũa ngấm ngấm nghĩ nghĩ. Dù từ chối lời tỏ tình nè, nhưng vẫn giữ được tình bạn. Mèn đét oi, mọi chuyện suôn sẻ và tốt đẹp quá à, cảm giác cứ như mơ ấy nhỉ?

- "Được rồi Tiểu Bảo, chúng ta mau về nhà thôi! Ba mẹ chắc đang nổi trận lôi đình lắm ý!"

...

Những ngày sau đó, đều là những ngày tuyệt đẹp. Buổi sáng là không gian mát mẻ của mùa xuân, buổi trưa là khí trời ấm áp của mùa hè, buổi chiều khiến lòng người lắng lại với những cơn gió hiu hiu của mùa thu, và buổi tối là cái se lạnh ngọt ngào của mùa đông.

Tình bạn càng trở nên thân thiết quấn quýt, tình yêu lại càng trở nên nảy lộc đâm chồi, tình gia đình cũng đầm ấm không thua kém.

Vốn tưởng đó là một câu chuyện cổ tích với kết thúc có hậu, vốn tưởng cuộc sống của đại tỷ sẽ cứ thuận buồm xuôi gió như thế. Nhưng cuộc đời, nào ai nói được chữ ngờ?

Cây kim trong bọc lâu ngày, cũng sẽ lòi ra.

Vào một ngày bầu trời âm u, mang theo một mảng xám xịt buồn bã, là ngày mà Nguyễn Hoài Thương nghe được...một chuyện mà bản thân không nên nghe...thì sẽ tốt hơn.

- "Sao hả Huỳnh Thiên Bảo? Cái cảm giác, yêu đơn phương bạn thân mười năm, rồi tỏ tình và bị từ chối. Nó hạnh phúc như thế nào?"

- "Anh đang nói gì thế?"

Người con trai mà cô ngày nhớ đêm mong, yêu không tả xiết, đang khoanh tay trước ngực, ánh mắt anh ta...rất lạnh, rất đáng sợ.

- "Yêu đơn phương cũng giống như đi trên cát, bước rất nhẹ nhưng vết lún rất sâu. Thế nào, mày đã lún sâu đến cỡ nào rồi? Chắc, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ!"

Lời lẽ ấy, đầy kiêu ngạo. Ngực khí ấy, đặc mùi thuốc súng. Khuôn mặt ấy, lạnh lẽo như tiền. Thái độ ấy, hách dịch hống hách.

Người con trai này, là ai? Con người này, cô quá thật...không quen.

- "Bị tao cướp bồ, tức lắm đúng không? Cơ mà con nhò đó cũng dễ dỗ thật, chỉ cần vài lời bùi tai đường mật là có thể câu ngay!"

- "..."

- "Sao im ắng quá vậy? Cũng nên lột bộ mặt thật của mày ra đi chứ? Giả ngu bao nhiêu năm rồi vẫn chưa thấy mệt sao? Giả tạo chết đi được ấy!"

- "Chính xác là...hai người...đang trò chuyện về vấn đề gì...?"

- "Hoài Thương?"

Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết toàn thân cứng đờ, đến nỗi nói cũng lắp ba lắp bắp, tim cũng bất giác đập thình thịch.

Anh đây rồi, vẫn là chàng trai cô yêu từ cái nhìn đầu tiên, chàng trai mang đến cho cô nụ cười hằng ngày, tưới mát tâm hồn cô bằng sự chân thành của trái tim.

Tháng ngày ở bên anh, ngọt ngào lắng mạn, cảm giác an toàn, cảm thấy bình yên.

Được che chở là thế, được bảo vệ là thế.

Cớ sao giờ đây, không khí đầy ngọt ngào bức bối?

Bởi lẽ ánh mắt ai đó, căn bản không còn là, ánh mắt nồng nàn chan chứa yêu thương...mà cô từng biết nữa rồi.

"Nếu đã như vậy, thì tôi sẽ nói cho em nghe toàn bộ câu chuyện."

Nói.

Anh muốn nói...điều gì?

Toàn bộ câu chuyện.

Câu chuyện...gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không Được Khóc

"Luu Khánh My là cô bạn thanh mai trúc mã của tôi, chúng tôi đã chơi với nhau từ khi còn nhỏ. Đúng vậy, tôi cũng giống như Huỳnh Thiên Bảo, cũng yêu đơn phương cô bạn thân của mình, rất nhiều..."

"Và tình cảm của tôi được đáp lại, Khánh My nói rằng cô ấy cũng thích tôi. Tuy nhiên quãng thời gian đấy chúng tôi vẫn còn nhỏ, nên đành hứa hẹn mai sau khi cả hai lớn hơn một chút, mới chính thức hẹn hò và yêu đương như mấy anh chị khóa trên..."

"Trở trêu thay, khi chúng tôi lên cấp hai, vì một lý do ngớ ngẩn nào đó, Khánh My đã bắt đầu chú ý đến Thiên Bảo, đàn em khối dưới kém cô ấy một tuổi..."

"Theo đánh giá của tôi, ngoài việc hiền lành vô tội lẫn khờ khạo ra thì ngoại hình của tên kỳ đà căn mũi này sau lớp nón áo khoác cũng không tồi, nhưng chỉ dừng lại ở mức bình thường, thậm chí còn thua xa tôi về mọi khoản..."

"Em có tin nổi không? Ấy vậy mà Khánh My lại thích cậu ta thay vì tôi mới ghê chứ!"

"Cũng vì lẽ đó, lời hẹn ước mai sau giữa chúng tôi nhanh chóng trôi vào quên lãng. Suốt ngày cô ấy chỉ biết nghĩ đến cậu ta, những rung động dành cho tôi cũng mất dần, suy cho cùng, tôi chẳng là cái đinh gì trong mắt cô ấy hết..."

"Tình đầu dù đẹp đến đâu thì cũng chỉ là một mối tình không trọn vẹn, có những lúc thích một người cũng không phải là nhất định phải có người đó, mà là khiến cho người đó hạnh phúc. Tôi quyết định bỏ cuộc..."

"Nhưng tôi được biết, sự thật là Thiên Bảo không thèm đoái hoài gì tới Khánh My, cậu ta vô tâm đến mức khiến cô ấy đau khổ, tổn thương. Mà này, theo tao đoán thì bây giờ mày cũng chẳng còn nhớ cô ấy là ai nữa, đúng không?"

Có người quay sang, lạnh giọng hỏi, mâu quang âm trầm.

Có người khẽ nhủ mày, tưởng chừng như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi.

Có người vẫn bần thần lắng nghe, hồi hộp quan sát nhất cử nhất động của hai người con trai đối diện, cô dường như bị dính vào như một kẻ mất đi lý trí.

Sau một lúc im lặng, bầu không khí nặng nề, Nguyễn Thế Lâm khẽ nhếch mép cười, ung dung đút hai tay vào túi quần.

"Một thời gian sau đó, gia đình Khánh My chuyển nhà đi nơi khác, tao thực sự càng ngày càng hận mày đến chết đi được. Những gì đã xảy ra giữa tao và cô ấy, tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày."

"Điều thú vị nhất là khi phát hiện được bộ mặt thật của mày, biết đâu bất ngờ nhỉ? Mày không hề ngốc nghếch, mềm yếu như vẻ thường thấy mà ngược lại rất thông minh, rất ghê gớm!"

"Đặc biệt, mày cũng có một cô bạn thanh mai trúc mã kia!"

"Bây giờ em đã hiểu rồi chứ? Đó là lý do tại sao tôi đột ngột trở nên thân thiết với em, yêu chiều em. Cũng vì tôi muốn trả thù Thiên Bảo. À quên mất, cái lần cậu ta xém bị đình chỉ, là do tôi làm đấy!"

Sao cô lại quên mất việc...người ấy cũng là thành viên trong hội học sinh chứ? Hóa ra là vậy...

- "Và đương nhiên em không là gì đối với tôi cả, em đơn thuần chỉ là...một công cụ mà thôi."

Nguyễn Hoài Thương lặng người, khoé mắt rung rung mờ mịt, khó khăn lắm mới lên tiếng được.

- "Ý anh là gì...?"

- "Em, vẫn không hiểu sao? Ngụ ngốc đến vậy à? Tôi đã sử dụng em...như một công cụ vậy."

Người cô lúc này mới khẽ run rẩy, lòng dấy lên một nỗi chua xót mơ hồ. Anh càng nói, lòng cô lại càng quặn thắt chua xót.

- "Đó là một lời nói dối, tất cả đều là những lời nói dối, tôi hoàn toàn không có một chút tình cảm nào với em cả."

- "Câm ngay...câm mồm lại ngay, Thế Lâm!"

- "Tất cả mọi thứ tôi từng nói với em, thậm chí ngay cả nụ cười, ánh mắt, cử chỉ, hành động...tất cả đều là dối trá, là giả tạo."

- "Tao bảo mày câm mồm lại ngay trước khi tao cắt lưỡi mày, thằng khốn!!!"

Một người con trai bốc hỏa tức điên.

- "Sự thật là..."

Một người con trai bình tĩnh điềm đạm đến lạ kỳ.

- "Tôi chưa bao giờ thật lòng thích em, dù chỉ là một chút...cũng không."

Trước mắt Nguyễn Hoài Thương, tất cả bỗng dưng tối tăm mù mịt, chân tay cứ sao tê cứng, đầu óc như muốn nổ tung, mọi thứ bỗng dưng u uất tối tăm.

Anh nói, từng lời như dao nhọn, cắt từng mảng, cứa từng khúc, giằng xé tâm can cô.

Cô thậm chí không hiểu rõ cảm xúc của mình lúc này là gì nữa, chỉ thấy lạnh lẽo thấu xương, toàn thân cứng đờ không sao cử động nổi.

- "Chết tiệt...tao sẽ giết chết mày!!!"

Vì đâu?

Vì đâu mọi chuyện thành ra nông nổi này?

Đây có phải là...trò đùa của số phận không?

- "Làm ơn dừng lại đi."

Lời nói ấy thoát ra, nghẹn ngào thốn thức. Cô mệt rồi, thực sự rất mệt.

Hai chàng trai cao ráo đang bán sống bán chết, nhìn cô gái như không còn sức sống trước mặt, sống lưng truyền tới cảm giác lạnh buốt, không kiềm lòng bèn vội vàng dừng tay.

- "Hôm nay, như vậy là đủ rồi."

Nguyễn Thế Lâm cười nhạt, tâm tình không ai đoán được, thông thả rời đi. Nhưng đi được hai bước chân, anh đột nhiên dừng người lại.

- "Buông ra."

- "..."

- "Buông tay ra."

- "..."

- "Tôi bảo em buông tay ra, Hoài Thương."

Cô mím chặt môi, cố sao cho mình thật mạnh mẽ, cố sao cho không rơi lệ trước mặt ai đó.

Không được khóc, mày không được khóc, Nguyễn Hoài Thương, nếu muốn khóc thì cũng không phải ngay lúc này, đợi khi về nhà rồi hẵng khóc.

Bởi lẽ đang nắm tay nắm chân, cố gắng níu kéo người ta như vậy, mà còn khóc huhu, sẽ ra cái thể thống gì đây? Còn gì là mặt mũi cô nữa?

Cô là ai chứ? Là nữ sinh mạnh nhất trường Hùng Vương, là đại tỷ đám học sinh năm nhất đấy.

Hàng vạn lời nhắn nhủ kiên định trong đầu, lý trí thật mạnh mẽ, chỉ có điều, nước mắt hư đốn không nghe lời, cứ lặng lẽ tuôn rơi, một giọt, hai giọt, ba giọt...càng lúc càng nhanh hơn. Cuối cùng giống như hai dòng suối nhỏ tuôn theo đôi gò má, ướt cả cổ áo.

Nguyễn Thế Lâm dường như chẳng để tâm, anh nhìn cô, đơn giản là chỉ nhìn.

Huỳnh Thiên Bảo đứng bên kia, lòng bàn tay siết thật chặt, hận không thể làm gì hơn, hận không thể chạy tới ôm cô vào lòng, hận bản thân mình vô dụng, không bảo vệ được cho cô, hận mình không phải là người ấy, người cô yêu da diết, và cũng là người có thể...khiến cô ngừng khóc.

Cậu, căn bản muốn làm một phép thử, lấy độc, để trị độc.

- "Tiếc quá, con người em đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào rồi."

Có người lạnh nhạt rút tay ra, rồi thản nhiên xoay người đi.

Có người đứng chôn chân tại chỗ, gió vẫn thổi, mái tóc dài vẫn bay loạn.

"Xin lỗi nha, bạn anh đá hăng quá, em không sao chứ?"

"Mà em đừng có vừa đi vừa đọc sách nữa, nguy hiểm lắm."

"VẬY SAO? TÔI LẠI THÍCH KIỂU CON GÁI NHƯ VẬY Đấy, rất mạnh mẽ, rất cá tính."

"Xin lỗi, tôi có hẹn với đàn em khối dưới này rồi, tạm biệt!"

"Lâu quá không làm nên lụi nghệ rồi, đành phải làm chén com vậy, em thấy sao? Trông nó rất ngon đúng không?"

"Con trai sơn móng tay có được không đó? Lỡ như người ta hiểu nhầm giới tính anh thì khổ."

"Wow không thể tin được! Tuyệt quá! Chúng ta trông giống nhau rồi này! Bàn tay của em là thần!"

"Ôi không, cô ấy trông thật đáng yêu khi cười, mình không muốn ai khác thấy điều đó...mình chỉ muốn một mình mình...được nhìn thấy."

"Đó không phải là vô nghĩa, ngay cả tên em, Nguyễn Hoài Thương, là một cái tên rất hay...rất hợp với em."

"Biết em phải phụ giúp nhiều việc, nên anh cố ý mua rồi đem đến."

"Đồ ngọc...đừng tự làm đau bản thân như thế, anh đâu có yếu đuối đến mức đó, hiểu chưa?"

"Trông em ngộ nghĩnh thế này, làm anh nghĩ em cũng dễ thương lắm đó."

"Em sao vậy? Chẳng nói chẳng rằng chạy đi đâu thế? Đi một mình giữa đêm tối nguy hiểm lắm, nếu muốn thì chúng ta cùng đi!"

"Vì thế, em đừng khóc."

"Anh có thể xem đây là một lời tỏ tình không?"

"Em tự soi gương đi!"

"Được anh thích, thừa thím hai."

"Chúng ta đã hiểu rõ tình cảm của nhau rồi, chỉ ít em cũng nên quay mặt lại nhìn anh chứ?"

"Khi nhìn em, anh cảm giác tim anh như loạn nhịp."

"Cô ấy là bạn gái của tôi."

"Đối với tôi, cô ấy là người xinh đẹp nhất, thú vị nhất, và đáng yêu nhất mà tôi từng gặp. Còn lâu các cô mới được bằng với cô ấy."

"Anh lỡ tay cho ớt sa té vào tô của em nhiều quá rồi, xin lỗi, em vẫn ăn được chứ? Hay ta đổi tô nha?"

"Anh phát hiện mình đã bị nghiện một thứ rất là trầm trọng, ngày nào không có là chịu không nổi."

"VẬY...nghiện em phải cai như thế nào?"

Từng dòng ký ức ngọt ngào đẹp đẽ ấy...giống như tua chậm một cuốn băng ngọt ngào trong quá khứ vậy.

Tại sao mọi thứ xung quanh vẫn thế...chỉ lòng người đổi thay?

Những thứ đó đều là giả, tất cả đều là giả.

Một vở kịch mang cái tên...lừa dối.

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Em Thấy Mình Thật Ngu Ngốc

Buồn nhất không phải là...không có ai ở bên cạnh, mà buồn nhất là khi...có người bước vào cuộc đời mình, và...lại bước ra đi..

Thì ra từ trước đến nay, là do cô tự mình đa tình, tự mình ảo tưởng rồi.

Lách tách...lách tách...

Những giọt mưa rơi nhẹ như chạm vào lòng của ai đó. Lúc nào cũng thế, mưa luôn làm cho nhân loại phải trầm tư. Tiếng mưa rơi đầy tai, những hạt mưa mỗi lúc một nặng hạt, chúng trĩu xuống tán lá, chúng khẽ gõ ngoài đường phố.

Giọt mưa, tròn quá! Chúng rơi xuống và vỡ tan ra, lại rơi xuống, lại vỡ tan ra, lại rơi, lại vỡ,...

Khóc dưới mưa, cũng thú vị nhỉ? Bởi chúng ta sẽ chẳng thể nào phân biệt được, đâu là giọt nước mưa, và đâu là...giọt nước mắt.

Nguyễn Hoài Thương bản thân lặng lẽ nhìn xa xăm, một hồi lâu mới chợt nhận ra, tại sao người cô không bị ướt mưa một chút nào thế?

Ngẩng mặt lên, hóa ra...là nhờ cái người này...đang giơ cao chiếc áo khoác màu đen của mình trên tay, để nó bay phấp phới trên không trung, vừa vặn che chắn cơ thể cô.

Và mặc cho...bản thân mình ướt sũng.

- "Tui không cần, ông tránh ra đi."

- "Bà lạnh không?"

- "..."

- "Bà chịu lạnh một chút nhé, chúng ta cùng nhau về nhà, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi..."

Như câu ca dao, dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân. Hoài Thương càng cứng đầu, Thiên Bảo lại càng kiên quyết và mặt dày gấp bội.

Vâng, cho đến cuối cùng thì cô cũng đành phải đầu hàng mà theo cậu về nhà!

Cậu trầm ngâm không lên tiếng, cô cũng trầm ngâm không cất tiếng. Bước đi trên con đường mưa nhẹ rơi, không khí u buồn tĩnh lặng là thế. Chỉ là, khi gần đến khu nhà của cả hai, thì bỗng nhiên bước chân của cậu chậm chậm, rồi dừng lại.

- "Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tui..."

Cổ họng Nguyễn Hoài Thương nghẹn đắng, tim cũng nhói lên một cái.

- "Không phải lỗi của ông, không cần phải xin lỗi."

- "..."

- "Nếu có trách, thì hãy trách tại tui vốn dĩ quá ngu ngốc, quá tin người. Tuy vậy, căn bản là vở kịch bên ngoài của họ quá hoàn hảo, diễn xuất rất đạt."

Huỳnh Thiên Bảo hiểu, hiểu chứ, rằng cô không chỉ đang đề cập đến Thế Lâm, mà còn ám chỉ đến...chính bản thân cậu đây.

- "Đau đớn nhất là khi biết được người mình yêu quý và tin tưởng nhất lại lừa dối mình trong suốt một khoảng thời gian dài, và lừa hết lần này đến lần

khác. Ông biết không? Cảm giác giống như...giống như ông xem thường tui vậy..."

Hoài Thương khẽ lách người sang một bên, cô cố gắng hít một hơi sâu, sau đó mới chậm rãi nói, từng lời, từng lời.

- "Tui suy nghĩ thông suốt rồi, điều này sẽ là cách tốt nhất cho cả hai chúng ta."

- "Cách tốt nhất?"

- "Kể từ ngày mai, tui sẽ bắt đầu đến trường một mình, và ngay cả khi ở trong lớp học, tui cũng sẽ không nói chuyện với ông."

- "..."

- "Cho nên là, xin ông cũng đừng bắt chuyện với tui, chúng ta...hãy giữ khoảng cách trong một thời gian đi."

Đêm hôm đấy, là một đêm dài nhất mà cô đã phải trải qua. Bao nhiêu cảm xúc, tâm tư, nỗi niềm, cứ theo dòng chảy nước mắt mà tuôn xuống.

Ngày hôm nay...ngày hôm nay...chỉ ngày hôm nay yếu đuối nhu nhược thôi, rồi ngày mai, sẽ trở lại bình thường mà. Thoa thêm một chút phấn, một chút má hồng, một chút son, và...tiếp tục chiến đấu.

Suy cho cùng, những người mạnh mẽ không phải vì họ muốn thế, mà chỉ là vì họ nhận ra rằng trên thế gian này ta chẳng thể dựa dẫm vào bất kỳ ai ngoài chính bản thân mình. Không mạnh mẽ, thì yếu đuối cho ai xem?

Bản thân cô không cần ai thương hại, đôi chân này thừa sức tự đứng lên.

Dù chúng ta đã đi xa đến đâu, nhưng nếu sai đường, chúng ta vẫn luôn có thể quay đầu lại.

Cuộc sống luôn cho chúng ta cơ hội thứ hai, và nó được gọi là ngày mai.

Can đảm lên! Và chiến thắng nỗi sợ hãi của chính bản thân mình, cô có thể làm được mà.

- "Nghe nói cậu lại đứng nhất ở kỳ thi toán cấp quận đúng không? Cậu giỏi thật đấy, không hổ danh là nam sinh hoàn hảo nhất trường Hùng Vương!"

- "Tớ không tuyệt đến mức đấy đâu, mà có chuyện gì à?"

- "Hehe, chuyện là tớ học kém môn toán lắm, nếu cậu không phiền thì có thể dạy kèm tớ sau giờ học chứ?"

- "Được thôi, không vấn đề gì. Vậy tan học hẹn gặp nhau ở thư viện trường nhé."

- "Cậu trên cả mức tuyệt vời ấy chứ!! Quyết định vậy đi, gặp lại cậu sau!!"

Nguyễn Thế Lâm mỉm cười hoà nhã, đoạn anh chợt cảm thấy có ai đó đang nhìn chằm chằm mình, theo bản năng, anh quay người lại.

- "Vò bọc bên ngoài thân thiện tốt tính như thế này, có ai biết bên trong là một thằng bỉ ổi, khốn nạn?"

Tuy cô ấy có trang điểm một chút, nhưng vẫn không sao che đi được...đôi mắt sưng húp vì khóc.

Tối hôm qua trời mưa lớn...chắc sẽ không để mình bị cảm lạnh ấy chứ?

- "Cũng đúng, nhưng mà...có người lại yêu hết lòng hết dạ một thằng bỉ ổi, khốn nạn như thế đấy. Trách ai được?"

Từng bước một, anh giẫm đạp lên nỗi đau của cô một cách nhẹ nhàng.

Thời khắc anh bước ngang qua cô, thì lạ lắm...bao nhiêu ý chí, động lực, quyết tâm tối qua như cuốn theo chiều gió. Và không chỉ thế, trái tim còn vô thức nhói lên từng hồi, xót xa, đau buốt.

Vương vấn mãi không quên, là do anh không đủ tàn nhẫn hay giận bản thân em vẫn chưa đủ ngu ngốc?

Cô nhin, nhin hết nỗi rồi.

Một tay Nguyễn Hoài Thương tóm lấy cổ áo Nguyễn Thế Lâm, ấn anh xuống mặt đất, một tay thì đấm thật mạnh vào vách tường.

- "Anh hại tôi ra nông nỗi này, vừa lòng hả dạ anh chưa?!"

- "Anh đi chết đi!! Anh là tên khốn kiếp!! Tên xấu xa!! Tên giả tạo!! Tên hai mặt!!"

- "Anh biết danh tiếng của tôi như thế nào mà, đại tỷ tôi hạ gục hết mười thằng con trai cao to đấy, một mình anh chẳng ăn thua gì đâu!! Tôi còn có thể sai đàn em của tôi xử anh trong đêm nữa kia!!"

Cứ sau mỗi câu nói ra, cô lại tự đập mạnh tay vào tường. Rồi chẳng biết là vô tình hay cố ý, vì không muốn cô đau hay vì một lý do nào khác, anh chặn tay cô ngăn lại.

Sau đó, anh nhìn cô bằng ánh mắt dường như có thể xuyên thấu tận tâm can, tay thì mãi không buông ra, hai người cứ thế, im lặng nhìn nhau.

- "Những lời em đang nói ra, tất cả đều trái ngược với những gì gương mặt em biểu hiện."

Giống như... khoảng trắng trong xanh thế này, lại có mưa rất lớn đằng xa.

- "Nếu em ghét tôi đến vậy, không cần phải chờ đến đêm đâu, cứ đánh tôi đi, ngay bây giờ."

- "..."

- "Nhanh lên, tôi biết em hoàn toàn có thể làm điều đó mà. Đây, đánh mạnh vào, chứ đừng tự làm khổ bản thân như thế, trông em thật đáng thương hại."

Nguyễn Hoài Thương, không thể nào làm được điều đó.

Lý do ư?

Dẫu cho lòng ngập tràn bão giông đến cách mấy, nhưng trong lúc cô còn đang thất thần suy nghĩ, thì anh đã khẽ đặt vào tay cô một chiếc khăn tay nhỏ, tràn ngập mùi hương hoa oải hương.

Hành động vừa đánh vừa xoa này, là để đề phòng ai đó lại bật khóc tức tưởi, nước nôi.

- "Đánh anh tôi cũng ngại làm bẩn tay mình, anh đi đi..."

- "Và tôi muốn nói cho anh biết... những ngày tháng gặp được anh, là những lúc tôi hoang phí hết tất cả vận may của mình..."

- "Em muốn nghĩ sao thì nghĩ, muốn hiểu thế nào cũng được, tôi không quan tâm."

Thoáng nhìn theo bóng dáng người ấy rảo bước, tấm lưng rộng rãi thẳng tắp không thay đổi, một giọt nước mắt lạnh lẽo ứa ra trên khoé mi cô.

Dù biết là không đáng, dù biết là không nên, dù biết rằng mình thật cả tin, dù nhận ra mình chỉ là một công cụ trong trò chơi của người ta...

Một lần nữa, em thấy mình thật ngu ngốc.

Nhưng trên tất cả, vẫn không có điều gì thay đổi được, sự thật là... những ngày tháng gặp được anh, là những lúc em cảm thấy hạnh phúc nhất.

Những kỷ niệm, ngọt ngào và khó quên...

...

- "Hoài Thương... tớ đã biết về chuyện của cậu và Thế Lâm rồi. Thật ra thì ngay từ đầu tớ đã có linh cảm không tốt về anh ta, mà tớ lại không muốn phá hỏng tình yêu của cậu. Nhưng dù sao đi nữa, chuyện không muốn xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, cậu hãy xem như đây là một bài học vậy. Cách tốt nhất để không làm mình tổn thương, đó là đừng yêu và đừng đặt niềm tin vào ai đó quá nhiều..."

- "Hoài Thương, tôi hiểu cô đang phải trải qua khoảng thời gian khó khăn. Xin lỗi, tôi không biết giúp gì hơn, tôi chỉ muốn nói vài điều... nếu như cô bị rút lại phía sau, hãy chạy nhanh hơn, không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ đầu hàng, hãy chống lại nghịch cảnh. Khó khăn không phải để quật ngã ta, nhưng là để ta quật ngã chúng."

Thiệt tình chứ, hai ông bà này xem cô là gì đây? Cứ như là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, sắp chết tới nơi không bằng.

- "Cảm ơn hai người nhé, bây giờ thì tôi ổn lắm, không đến mức tiêu tụy như hai người nghĩ đâu."

Trần Khả Ngân thờ phào, nắm lấy cánh tay cô bạn lắc qua lắc lại, đoạn cao hứng lên tiếng.

- "À mà nè, tan học tụi mình đi hẹn hò nhé? Uầy, đã lâu rồi cậu không đi chơi riêng với tớ đấy!"

- "Nghe có vẻ rất thú vị, tôi cũng sẽ đi cùng với các cô!"

- "Không có phần của cậu đâu, Minh Tuấn! Đây sẽ là khoảng thời gian riêng tư cho tụi con gái xinh đẹp chúng tớ, để tạm quên đi những chuyện tồi tệ mà đám con trai các cậu gây ra!"

- "Này này, cô đừng có vơ đũa cả nắm như thế chứ!"

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua. Mọi thứ đều trở lại như bình thường, như vốn có của nó. Những gì cần quên, cũng đã tập quên đi.

Giờ ra chơi hôm ấy, Hoài Thương cùng Khả Ngân đi dạo.

- "Ôi dào, thôi tui mình đi đường khác đi, chỗ này nhiều chướng ngại vật quá."

Nhỏ nói khẽ vào tai cô, rồi kéo tay cô đi.

- "Nè Hoài Thương, cậu đi đâu vậy??"

Đã dặn lòng đừng nhìn, mà tim, vốn chẳng nghe lời.

Đã dặn lòng đi thật nhanh, vì đầu chân lại không nỡ bước?

Đề rồi, đứng trước nhóm đàn anh khôi mười một đang ngồi ăn trưa, mà lòng thấy nôn nao đến lạ thường.

Cô quyết tâm lắm rồi, chỉ là... có một chuyện cần xác nhận.

- "Chẳng phải... anh không ăn được cà rốt sao?"

"Anh xin em... đừng cho cà rốt vào nhé, xin em đấy!"

"Đó là vì... chúng quá ngọt! Mùi vị thì như bòn ẩy! Mâu gì mà cam cam!"

Một chàng trai trong nhóm nghe thế, bàn tay cầm đĩa bất giác cứng lại trên không trung, anh hơi lấy làm ngạc nhiên, nhưng rồi cũng nhanh chóng lên tiếng.

- "Ngày hôm đó tôi đã nói với em những gì, em quên nhanh đến vậy?"

"Tất cả mọi thứ tôi từng nói với em, thậm chí ngay cả nụ cười, ánh mắt, cử chỉ, hành động... tất cả đều là dối trá, là giả tạo."

Cô tự nhủ, cũng phải thật, đến cả những chuyện như thế này mà cũng có thể chỉ là diễn kịch, thì này... còn mong đợi điều gì ở cái mối quan hệ mục nát này hả, Nguyễn Hoài Thương?

- "Tôi đã từng rất yêu anh, Thế Lâm."

- "Wow wow!"

- "Và cho dù có ra sao, tôi vẫn không bao giờ hối tiếc về điều đó."

Lời vàng ý ngọc thốt ra, ai nấy đều sững sờ và thích thú. Công khai tỏ lộ tình cảm đây mà, lãng mạn quá đi thôi!

Tuy nhiên là, chỉ có một vài người nghe rõ, và thấu hiểu được hàm ý của nó.

Đã yêu và đang yêu, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Đã từng rất yêu, là yêu rất sâu nặng, nhưng bây giờ, tất cả đã kết thúc.

Cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, tình yêu đầu tiên.

Tình đầu dù đẹp đến đâu thì cũng chỉ là một mối tình không trọn vẹn.

Tình yêu đầu tiên của cô, thế là chấm hết...

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Em Trai Là Thiên Sứ Đáng Yêu

Gần đây mọi thứ có vẻ buồn chán hơn so với lúc trước như thế nào ấy nhỉ?

Đừng hiểu nhầm, chuyện tình gà bông của Hoài Nam vẫn còn rất tốt. Thảo Nhiên biết quan tâm và chia sẻ lắm. Trong nụ cười của bạn ấy, nó nhìn thấy một cái gì đó còn xinh đẹp, lấp lánh hơn cả các ngôi sao trên bầu trời.

Ngoài ra, bạn ấy có tính chiếm hữu rất mạnh!

"Vội danh nghĩa bạn gái, tớ có thể hứa với cậu rằng nếu cậu ghét ai, tớ sẽ ghét người đó. Ai ghét cậu, tớ sẽ ghét người đó. Mà ai thích cậu, tớ cũng sẽ ghét người đó!"

Nó và Lưu Thảo Nhiên hẹn ước sẽ cố gắng học thật giỏi ở năm cuối cấp một này, để cùng thi đậu vào một ngôi trường cấp hai lân cận, mai sau lại tiếp tục bước chân vào ngưỡng cửa của cấp ba. Cả hai đứa cứ thế, cùng nhau đi đến tương lai.

Lại nói về chuyện khiến thằng nhóc thấy canh cánh trong lòng. Ủ thì chị gái của nó đó, tính khí thất thường vốn không lạ, nhưng không biết lần này chị ấy có ổn không?

Từng nghĩ đến lý do chị lại bị thất tình, mà ngẫm đi ngẫm lại thì có vẻ không khả thi cho lắm.

Như này, ăn hết mấy hộp bánh tráng trộn ở nhà, chị hai cũng không nói gì... Xài ké đồ dùng học tập rồi âm thầm chiếm làm của riêng, chị hai cũng không buồn quan tâm... Trèo lên giường ngủ chung, cũng không bị chị hai một cước đá bay ra ngoài như thường lệ...

Thói quen giận cá chém thớt lên người nó, dường như cũng trôi vào quên lãng.

Tuy bướng bỉnh không muốn thừa nhận, nhưng thực ra trong lòng nó rất nhớ một Hoài Thương của ngày trước. Thiếu đi bà chằn hung dữ thích bắt nạt nó cũng như cho nó chọc tức mỗi ngày, căn nhà chẳng vui tẹo nào.

Chiều hôm sau, Nguyễn Hoài Nam nuốt nước mắt giấu mẹ bỏ nhà đi bụi.

Đùa thôi, nó đi đến trường cấp ba Hùng Vương.

"Anh gì ơi! Xin cho hỏi anh Huỳnh Thiên Bảo có ở đây không?"

"Cái thằng công tử bột nhát cáy đó hả? Ban nãy có thấy nó đang dọn vệ sinh trong lớp ấy."

"Cảm ơn nhé, anh hết giá trị lợi dụng rồi, đồ lỗ mũi to!"

"Định mệnh mày nói gì...đứng lại cho tao!!!"

Ai biểu dám nói xấu anh Bảo Bảo chứ!

"Ui da!"

Nó ba chân bốn cẳng chạy đến nổi...vấp chân ngã nhào vào người đối diện! Chưa kịp định hình thì tên lỗ mũi to đằng sau đã đuổi tới.

"Bắt được mày rồi...thằng...nhãi...ranh..."

"Cái thằng nòi kia, mày to xác thế mà bắt nạt thằng bé con à?"

Anh trai này...cuốn hút nổi bật không thua kém gì cái anh hôm cùng chị Hoài Thương đến đón nó tan học về nhà.

Anh ta theo kiểu một chàng trai năng động, chỉ quan tâm đến luật lệ của chính mình, đặc biệt mái tóc vàng dưới ánh nắng hoàng hôn càng trở nên chói mắt hơn.

"Việc của mày à thằng cò hó? Không cút đi ông đánh chết bây giờ!"

Bây giờ mới để ý, hãy xem cái cách anh ấy dùng bạo lực chống lại bạo lực kia. Gọi nhớ bóng dáng bà chị đại tỷ đâu đây nhỉ? Cả hai có nhiều điểm tương đồng quá luôn!

"Nhóc vẫn ổn ch..."

"Ôi chào, chẳng phải là em trai Hoài Thương đây sao?!"

Còn chưa kịp diễn hết bộ phim "Siêu anh hùng giải cứu trẻ con", Vũ Minh Tuấn đã bị Trần Khả Ngân cắt ngang một cách không thương tiếc.

À mà khoan...nhỏ này vừa nói gì?

"Lâu lắm rồi chị không gặp em đây, Hoài Nam! Đã lớn bồng như thế này rồi à! Lúc trước em chỉ cao tới đây...tới đây chị thôi!"

Một thời gian dài không gặp mấy đứa nhỏ, thoáng một cái tụi nó đã lớn nhanh như thổi ấy.

Bánh xe thời gian luôn luôn chạy nhanh mà không chờ đợi bất kỳ ai, nên là, cứ ngồi mà nghĩ viễn vông hay lo sợ khó khăn thì cả tuổi trẻ sẽ trôi vụt qua trong chớp mắt, nhỉ?

- "Càng lớn càng xinh xắn ấy chứ! Kawaii!"

Mặc cho người ta nhào nặn mình như bột mì, Nguyễn Hoài Nam vẫn đứng yên bất động. Sau một hồi lâu, nó mới thâm thúy lên tiếng.

- "Thứ nhất, là do em cao lên hay do chiều cao của chị đậm chân tại chỗ? Thứ hai, đừng khen những người có giới tính nam bằng từ xinh xắn. Thứ ba, đừng sờ mó lung tung, em có bạn gái rồi."

Đứa trẻ này, vẫn không tử tế chút nào...

Khán giả Vũ Minh Tuấn cũng được dịp ôm bụng cười hả hê.

Vậy...đây là em trai của cô ấy. Chị nào em nấy thật nhỉ? Dù không giống nhau lắm, nhưng mồm miệng lanh lợi hết chỗ chê.

....

"Nhóc vẫn chưa đủ trưởng thành để hiểu được những mặt trái của tình yêu, và lại, anh cũng không muốn đầu độc nhóc. Nào ai biết được mai sau, tư tưởng của nhóc bị ảnh hưởng bởi những lời nói vô ý này thì làm sao?"

"Càng lớn lên chúng ta lại càng khác đi, và có đôi khi, chúng ta trở thành con người mà hồi bé chúng ta đã từng nghĩ, mình sẽ không bao giờ như thế. Nhóc bây giờ, hãy vô tư đúng tuổi của mình đi, được chứ?"

"Cũng đừng nói anh không lo lắng cho chị của nhóc, cô ta thật khiến anh tức chết đi. Dẫu sao, anh cũng đã gián tiếp trả được thù cho cô ta theo cách riêng của anh rồi."

....

Bạn sẽ tin vào những lời khuyên cuộc sống từ một người tưởng chừng như lớn tuổi - nhưng thực chất chỉ ra đời trước bạn năm cái mùa xuân chứ?

Câu trả lời của cậu bé là có, kỳ thực không biết có tính xác thực cao hay không, đơn giản là, nó tin vào những gì mình muốn tin.

Hiểu được phần nào, Nguyễn Hoài Nam quyết định không đào sâu chuyện của chị nữa. Thay vào đó, dù chỉ một chút thôi, nó muốn được nhìn thấy chị mình vui vẻ.

- "A! Có cuộc đối thoại kinh điển giữa em và mẹ Nguyễn, tự nhiên nhớ lại mà em vẫn thấy buồn cười, ngớ ngẩn không chịu được!"

Xem kia xem kia, nó khơi dậy trí tò mò của chị hai rồi đấy!

- "Em cùng mẹ đang ngồi trong phòng khách nha, rồi mẹ dùng hai tay che mắt mình lại, nũng nịu ngọt ngào..."

"Hú la la cục cưng bảo bối bé nhỏ của mẹ đâu rồi ấy nhỉ?"

"Con lạy mẹ, con đã mười tuổi rồi, không phải là em bé chín tuổi nữa đâu."

"Một là trả lời, hai là nghỉ xin tiền tiêu vặt, nghỉ chơi máy tính, nghỉ mua đồ chơi, đồ ăn ngon cũng thuộc về chị mày hết. Mày chọn đi!"

"Cục cưng bảo bối bé nhỏ của mẹ ở ngay đây nè, oe oe oe oe..."

Câu chuyện được kết thúc bằng một tràng cười sảng khoái của người kể chuyện trong căn phòng im phăng phắc.

Im phăng phắc, im phăng phắc, là im phăng phắc đó!

- "Ồ...tại sao chị lại không cười!? Em cười đến đau cả bụng nè! Em cứ ngỡ là chị sẽ cười cơ đấy!"

- "Bộ mày nói là tao phải cười hả?"

Thằng nhóc này chắc bị chạm dây thần kinh nào rồi.

- "Nó là một cô gái có ngoại hình rất bình thường, tuy nhà nghèo, nhưng ý chí chiến đấu rất mạnh mẽ. Hắn là một thiếu gia điển trai nhà siêu giàu, tay ăn chơi có tiếng, là tâm điểm của cả trường..."

- "..."

- "Nhưng mà họ ư có yêu nhau đâu! Hahaha!"

Ngôn tình ngoài đời thực hài như vậy, vẫn giữ nguyên gương mặt không cảm xúc là thế nào?

- "Phụt..."

Hả? Có phải chị hai vừa mới...

- "Xin lỗi, trông mặt mày tếu quá, tao nhìn không được."

Còn chưa kịp để người kể chuyện nổi máu điên, bất ngờ Nguyễn Hoài Thương đã nghiêng người qua, "chụt" một tiếng, thom mạnh lên gò má nó một cái.

Lúc mới cất tiếng khóc chào đời, em trai cô là thiên sứ đáng yêu, dễ thương mà không từ ngữ gì có thể diễn tả được.

Những tâm tư, nỗi niềm mà Hoài Thương vẫn thường thầm trách bố mẹ tại sao không sinh mình ra chậm vài năm để cô được vùng vẫy trong vùng trời mang tên "anh trai và em gái". Cô cũng tự nhủ sẽ không đòi co so sánh nữa, thay vào đó sẽ chăm sóc và bảo vệ cậu em trai bé bỏng hết lòng.

Nhưng đừng trông mặt mà bắt hình dong, càng lớn nó càng hiện nguyên hình là một tên tiểu quỷ không hơn không kém.

Cuộc đời của em cô chắc hẳn là rất vô vị. Vì sao hả? Nếu không vô vị thì tại sao nó cứ bày trò phá phách bà chị già này từ sáng tới chiều, từ năm này qua tháng nọ cơ chứ?

Thiết nghĩ đã là con trai mà lại làm út thì thôi rồi, trong mắt bà và mẹ Nguyễn Hoài Nam luôn bé nhỏ như hạt tiêu, chỉ có bà chị già này là quý dừ.

Mặc dù cô cũng quý dừ thật.

Thế mà cũng có ngày nó tìm đủ mọi cách để có thể làm cho cô cười.

- "Thằng nhóc ngố tàu, mày thật quá lấu cá đi."

- "Còn chị thật không biết xấu hổ...oái!"

Cô ôm chầm lấy tên tiểu quỷ, thom tới tấp vào má nó.

- "Buông em ra, buông...ra! Huhuhu ba ơi mẹ ơi...con không thể lấy vợ được nữa rồi!"

....

- "À mà quên, sao anh Bảo của em lại bị phạt trực vệ sinh lớp hả? Anh tóc vàng đã nói với em vậy đấy!"

....

Thời khóa biểu sáng hôm nay của lớp 10F sẽ khá là mệt mỏi với lịch trình Văn Toán dày đặc. Đùa chứ ngay cả khi tiết học chưa bắt đầu, nữ sinh mạnh nhất trường đã ngáp ngáp dài, mang bộ dạng hài đến độ không thể chêm vào đâu.

- "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa nhìn thấy ai ngáp bao giờ à?"

Vũ Minh Tuấn không để ý, vẫn là đang chăm chú nhìn vào cô, nhìn đủ rồi đột nhiên mở trừng mắt.

- "Mắt tôi rất to, vì phải chứa đựng tất cả vẻ đẹp của cô..."

Đoạn tám trăm trái sắn màu vàng đỏ lại bỗng nhiên nhắm nghiền mắt lại.

- "Mắt tôi lại rất nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có thể chứa đựng một mình cô..."

Vừa dứt lời thì Hoài Thương vò giấy ném thẳng vào mặt Minh Tuấn.

Thiệt tình, phũ phàng hơn cả mong đợi.

Người ấy, chẳng bao giờ đối xử với hắn như một con người, cũng như nhất định không biết mọi câu đùa của hắn đều có đôi ba phần chân thật và nghiêm túc.

Đợi mãi mới đến giờ ra chơi sau hai tiết học dài lê thê.

Hiển nhiên, mắt Vũ Minh Tuấn đã luôn chỉ tập trung vào một điểm, chỉ cần liếc qua cũng đã nhận ra. Ngay cả khi chuẩn bị bước ra khỏi lớp đi mua đồ ăn trưa cũng vậy, như một thói quen rồi.

Ái chà, hắn đang thấy người đó chống khuỷu tay lên bàn để làm điểm tựa cho đầu, và đánh một giấc ngon lành từ lúc nào không hay.

Cô nàng ngỏ ngáo, rốt cuộc hôm qua mấy giờ ngủ vậy chứ?

Sau hết, cảnh tượng đập vào mắt Minh Tuấn chính là "bạn cùng bàn cũ" của Hoài Thương. Vì một vài lý do phức tạp nào đó, cô ấy tự động đổi chỗ ngồi, cũng như không có vẻ gì để ý đến sự có mặt của cậu ta nữa.

Song cô ấy làm lơ cậu ta là một chuyện, cậu ta cũng sẽ làm lơ cô ấy hay không lại là chuyện khác. Vẫn quan tâm đến cô ấy hay không là chuyện khác nữa.

Ngay vừa rồi, sau khi lặng lẽ bước đến bên cạnh Hoài Thương, Thiên Bảo tiếp tục đi về phía cửa sổ gần đó, đứng như chôn chân trước cửa thế thôi.

Người ngoài nhìn vào ắt hẳn cho rằng không có gì đặc biệt. Nhưng nếu để ý một chút, thật ra...cậu ta chính là đứng che luồng ánh sáng chiếu vào người cô gái đang ngủ gà ngủ gật.

Ánh nắng gay gắt gần như không thể mở mắt ra nổi, chiếu trên gương mặt trắng bệch của cậu ta. Thỉnh thoảng, cậu khẽ đưa tay vén những lọn tóc mai dính chặt vào mặt cô.

Ngủ lăm mới không nhận ra ánh mắt khi Huỳnh Thiên Bảo nhìn Nguyễn Hoài Thương khác rất nhiều so với khi cậu ta nhìn những người khác.

Cảm xúc, khó nói thành lời.

....

- "Em kia."

- "Cái em chỉ ngồi yên một kiểu trong suốt hai mươi phút từ khi tiết học bắt đầu kia!"

Nhỏ bạn cùng bàn vừa định quay sang kêu bạn thì cô giáo ngăn lại. Rồi cô Trang cầm hai viên phấn trên tay, hạ thấp giọng.

- "Cả lớp im lặng, tôi có một phương pháp hiệu quả giúp em ấy tỉnh ngủ ngay lập tức đấy."

Lời vàng ý ngọc đã quyết, "phương pháp hiệu quả" cũng đã sẵn sàng được du ngoạn.

- "I HAVE A PEN..."

- "I HAVE AN APPLE..."

- "UGH, APPLE PEN!"

Có người giật mình tỉnh giấc. Cái gì vậy trời? Cô đang ở đâu đây? Vẫn chưa hết tiết sao?

- "Thiên Bảo, Minh Tuấn và Khả Ngân, trả lời tôi...rất cuộc thi các em đang làm cái trò gì vậy?!"

- "Chúng em chỉ cảm thấy có chút ngấu hứng thôi, thành thật xin lỗi cô."

Trần Khả Ngân thở phào nhẹ nhõm, cũng may là nhỏ phản ứng nhanh nhẹn trước cái nhìn đầy ẩn ý của hai tên kia, cứu Nguyễn Hoài Thương một bàn thua trông thấy.

- "Quay lại với cái người sử dụng quái chiêu để che mắt giáo viên. Em nghĩ tôi dễ dàng qua mặt lắm à? Lên bảng trả bài thơ mà tiết trước tôi có nói qua đi, nếu không thuộc thì em biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đó."

Rõ ràng bài thơ này thuộc về phần đọc hiểu, bà Trang cũng chỉ giảng qua loa. Trên hết, bà chính là muốn phạt cô thôi. Nếu ngay từ đầu đã có ý định phạt rồi thì tại sao không thực hiện luôn? Cứ rườm rà phiền phức.

Mặc kệ, muốn ra sao thì ra.

- "Em khô..."

- "Em xung phong lên trả bài ạ."

- "Xung phong hát trong lớp cũng là em, xung phong trả bài cũng là em. Được thôi, tôi sẽ chiều theo ý của em. Đổi lại, tôi sẽ rất gắt gao đấy!"

Huỳnh Thiên Bảo nhân lúc tình hình căng thẳng, đã cố gắng học thuộc nhanh nhất có thể. Bằng khả năng ghi nhớ vốn có, kết quả, cậu thuộc như nằm lòng. Duy chỉ có khổ thơ cuối cậu đọc sai một chữ, nên bị phạt trực vệ sinh lớp hai tuần, căn bản sau đó bà Trang cũng bớt khó chịu hơn.

....

- "Dù biết rằng hai cậu đang chiến tranh lạnh, nhưng chỉ lần này thôi, xin cậu hãy nói gì đó với cậu ấy đi, đi, đi nha!"

Hoài Thương trầm ngâm, đoạn đi tới trước mặt Thiên Bảo.

- "Ông nghĩ...làm như vậy sẽ khiến tui rất cảm kích sao? Tự mình chuốc lấy phiền phức, vẫn vô tư...đến thế à?"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Đó Không Phải Là Sự Mê Mẩn

Hành động theo bản năng xong Trần Khả Ngân mới thấy mình đồ thêm dầu vào lửa.

"Nếu ông nghĩ những việc ông làm sẽ khiến tui rất cảm kích thì ông làm to rồi. Tui không những không biết ơn, ngược lại còn cảm thấy phiền phức chết đi được, làm ơn, đừng xen vào chuyện của tui nữa."

Hix, có ý tốt muốn giúp hai người họ làm lành thôi, ai mà biết lại khiến cho sự việc càng tồi tệ hơn đâu chứ?

"Tớ về đây."

Cuối cùng cũng được kéo về với thực tại. Là vì khả năng tưởng tượng của nhỏ hơi bị sâu xa hóa, chẳng có lời nói cay đắng nào cả, chỉ có bóng lưng nhỏ nhún lỉnh đạm của cô rời đi thôi.

Khả Ngân còn đang méo mặt đưa mắt nhìn Hoài Thương thì đầu đó vang lên chất giọng trầm trầm

"Tiếc quá."

Nhỏ xoay người, nhất thời không hiểu ý cậu là gì.

"Tớ đã thực sự nghĩ rằng cô ấy sẽ nói chuyện với tớ, phũ phàng hay mắng chửi tớ cũng mặc...chỉ ít đến cuối cùng thì cô ấy cũng chú ý đến tớ, dù là một chút thôi cũng được. Nhưng có vẻ tớ mong đợi quá nhiều rồi..."

"Thua keo này ta bày keo khác, cậu đừng nghĩ nhiều làm gì."

Trần Khả Ngân trầm tư một lúc rồi tiếp tục.

"Tớ ở lại giúp cậu một tay."

Huỳnh Thiên Bảo cười đáp lễ.

"Không cần đâu, tớ sẽ hoàn thành rất nhanh thôi. Cảm ơn cậu."

Cậu không muốn làm phiền người khác, dù sao bản thân cũng sẽ gắn bó với việc trực nhật này trong suốt hai tuần mà lại.

"Tớ hiểu rồi..."

"Cậu về đi kéo muộn."

"Vây ngày mai gặp lại."

"Ừm"

Đội Huỳnh Thiên Bảo xoay người, nhỏ nhìn bóng lưng thon dài thẳng tắp đó mà nhất thời ngẩn ngơ, đến độ quên đi cậu đã từng luôn cúi đầu gù lưng, trông rất lụp xụp.

Cả thần thái giờ đây cũng không hề giống một tệ toàn tập khi xưa. Vóc dáng vốn đã cao lớn, nay lại thêm "thẳng lưng nhìn đời", riết rồi thật cứ nói chuyện với cậu ấy là phải ngẩng mặt lên, mới cổ chết đi được.

Lại còn dần dần lộ rõ bản thân không hề yếu đuối và vô dụng như những lời đồn đại quen tai. Nên quá dễ để hiểu lý do tại sao dạo gần đây đám con gái trong lớp bắt đầu chú ý đến cậu bạn tên Bảo cùng lớp.

Nhỏ chìm đắm trong những dòng suy nghĩ mênh mang, cậu thì đang đứng một bên nhanh nhẹn dọn dẹp. Một lúc mới ý thức ra được chân tay mình quá mức thừa thãi, Trần Khả Ngân cũng chịu lạng lẽ rời đi.

Ngày qua ngày lại qua ngày, vẫn là sự tĩnh lặng tới buồn tẻ.

Thiết nghĩ đúng hay sai, khi nói im lặng là sự hùng biện cuối cùng của nỗi buồn, im lặng là cách tốt nhất để cho ai đó biết họ đã làm bạn bị tổn thương?

"Đại tỷ, có gan đi hóng gió với tên tóc vàng này không?"

Gọi đại tỷ xưng tên tóc vàng, ôi trời, không nghe nhầm chứ?

"Hóng gió, có gì mà không thể? Vấn đề là tôi không muốn đi cùng cậu."

Đánh đá một lúc thì thấy balo của mình bị cái kẻ đang ngồi xe đạp kia nhanh nhẹn cuỗm lấy.

"Cậu là ăn cướp hả?"

"Cuộc sống ngày càng phát triển thì mình càng phải biết cách dùng mưu trí để đối phó, đi thôi!"

....

Thực ra, gọi là đi hóng gió, không bằng nói rằng để cho tâm hồn được giải thoát. Xe đạp được điều khiển với một tốc độ vừa phải, cả Minh Tuấn lẫn Hoài Thương đều không nói với nhau bất cứ điều gì.

Thong thả ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, thích ý hưởng thụ cảm giác gió lướt qua mặt, tận tình cảm thụ mùi vị của tự do. Bao lâu rồi cô không có những thời khắc thoải mái như vậy?

Rong ruổi suốt từ con phố này sang con phố khác, điểm dừng chân tiếp theo của cả hai là sân thượng của một tòa nhà.

"Này đừng nghĩ quẩn nha, nếu cậu chết thì kẻ tình nghi số một sẽ là ai đây? Thương xót tôi chút đi."

"Nghĩ quẩn cái đầu cô, lên đây đi."

Tuy không khỏi nghi hoặc, nhưng có cô nàng nọ cũng làm theo, bước từng bước đến gần lan can sân thượng.

"Đứng ở một nơi thật cao và hét lên thật to, hét lên những điều kín đáo ẩn sâu trong lòng, để rồi tan vào không gian bao la bất tận. Nơi này là tuyệt nhất rồi."

Vũ Minh Tuấn tự hào, đưa mắt nhìn xuống dòng người tấp nập trong ánh nắng hoàng hôn của buổi chiều tà.

"Cô bắt đầu trước hay..."

"Bọn họ, tất cả bọn họ, đều đi chết hết đi! Albert Einstein, Isaac Newton, Johannes Kepler đều đang ở một thế giới khác chờ mấy người! Xin hãy trả lại trái đất cho những sinh vật nhỏ bé yếu đuối bọn tôi đi, cảm ơn!"

Nguyễn Hoài Thương kéo theo tràng cười giòn tan sáng khoái.

Bọn họ cụ thể là ai thì không tiện kể tên vậy.

"Ấn tượng, rất ấn tượng!"

Người bên cạnh không kìm được thích thú, tán dương không ngừng.

"Đến lượt cậu đây!"

Nụ cười của Minh Tuấn nhỏ dần rồi trở nên nhàn nhạt cô hữu.

Lúc này, hắn muốn nói hết những điều trong lòng mình.

"Cô có biết động lực đến trường của tôi là gì không?"

"Quậy phá?"

Đại tỷ cười ranh mãnh, tên tóc vàng này đến trường cũng chỉ thích giở trò lưu manh nghịch ngợm, quen thuộc quá mà.

"Thử...nhìn chữ đầu tiên xem."

Có người ngẩn ra một lúc, rồi lại tiếp tục với vẻ mặt vô tư lự hóng chuyện.

Có người chậm rãi ngẩng lên nhìn xa xăm, bùi ngùi nói.

"Rõ ràng tôi không hề có hứng thú với kiểu người như cô ta, thế mà bây giờ vẫn cứ đắm đầu vào điên cuồng rung động trước cô ta như vậy..."

"Đến mức mà không biết mỗi ngày đến trường nên mượn có gì để trêu chọc, để làm phiền cô ta, cảm giác này ai hiểu?"

Vũ Minh Tuấn nhắm mắt hít một hơi thật sâu, cuối cùng không chịu được bầu không khí yên ắng này, phải cất tiếng hỏi.

"Cô có nghe tôi nói không?"

"Nghe chứ, vẫn đang nghe mà."

"Vậy thì..."

"Dù sao thì thăm mền cũng là một trong những chuyện đẹp nhất tuổi học trò. Cậu đã rất khổ tâm, tôi phần nào hiểu và đồng cảm với cậu lắm."

"Đợi một chút!"

Cách trả lời này, sao hần có cảm giác như?

"Cô...cô biết cô gái mà tôi đang đề cập đến là ai chứ?"

Hoài Thương vỗ vỗ vai Minh Tuấn vài phát.

"Ây da hiểu được tâm trạng của cậu là được rồi, tôi đây đâu có nhiều chuyện đến thế!"

....

Sẽ rất đau đớn khi bạn thăm mền một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng sẽ còn đau đớn hơn khi bạn không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã thăm mền như thế nào.

Hần, đã nói rồi? Tuy kết quả còn sốc hơn dự kiến, nhưng đến cuối cùng thì hần cũng đã nói ra rồi?

"Sao lại cười?"

"Tôi chợt nhận ra ngày mai lớp mình có bài kiểm tra, và một chữ tôi cũng chưa đụng đến."

"Xi...vừa nãy còn bày đặt tâm trạng!"

"Mà nè, kể từ giờ tôi gọi cô là nhỏ tóc nâu nhé?"

"Thôi cảm ơn, tôi đã có nhiều biệt danh lắm rồi."

"Không công bằng, cô suốt ngày đều gọi tôi là tên tóc vàng thôi."

Cuộc nói chuyện của cả hai đến đây đã rất vui vẻ. Có người thì thoải mái tự nhiên hẳn ra. Có người cũng chợt vui lây, và thăm nghĩ, quyết định lần này của mình thật đúng đắn.

Cho dù hiểu thì cũng phải giả vờ như không hiểu. Nếu không mang lại được tình cảm như người ta mong muốn, thì cách tốt nhất là nên im lặng.

Và vờ đi.

....

Bốn giờ chiều, giờ tan học.

Từ khi cái người nào đó được phân công trọng trách dọn vệ sinh lớp sau giờ học, ai đó cũng không buồn nán lại trong lớp thêm mấy giây nào nữa. Cứ hể reng chuông một cái là cuốn gói đồ đạc về nhanh nhất có thể thôi.

Thiết nghĩ Nguyễn Hoài Thương đã làm gì sai hay sao mà phải tránh tránh né né như vậy?

Không có gì đặc biệt, chỉ là không muốn đụng phải cậu thôi.

Dẫu luôn cho rằng người đó tự chứng tỏ thì tự chịu trách nhiệm, cũng đâu phải việc của cô. Nhưng thật ra, không dễ dàng chút nào.

Nói tới nói lui, thế tại sao hôm nay chịu phá lệ mà ở lại vậy?

"Tuy tôi không chắc điều này sẽ mang lại những gì, nhưng chiều mai tan học cô hãy nán lại trường một chút. Rất có thể đây sẽ là một cuộc đối thoại giúp cô hiểu rõ hơn về người đó đấy."

"Hẹn gặp sau giờ học thực chất là thừa lúc vắng vẻ tận cho tình địch một trận, đúng không? Mà tao thích đánh nhau nơi công cộng cơ, sẽ nhộn nhịp hơn rất nhiều."

Gi...gi chứ? Hai người họ...

"Khà, anh còn không đủ tư cách để trở thành tình địch của tôi."

- "Trời trời, nghe mà đau lòng quá."

- "Nếu có thể, tôi muốn nói lời xin lỗi với cô bạn thanh mai trúc mã của anh."

Có thoáng ngạc nhiên hiện lên trong đáy mắt Nguyễn Thế Lâm.

- "Tại sao? Nếu mày đang cố chứng minh mình là người tử tế thì..."

- "Xin lỗi, vì đã phớt lờ trước cảm nhận của cô ấy, tình cảm của con gái vốn dĩ không phải là thứ có thể điều khiển được. Xin lỗi, vì dù có cố đến mấy, tôi cũng không nhớ nổi dáng vẻ của cô ấy trông như thế nào."

- "..."

- "Đó là những gì tôi muốn truyền tải đến cô gái tên Lưu Khánh My, không phải anh."

Huỳnh Thiên Bảo nói ra những lời canh cánh trong lòng. Người đối diện vẫn còn duy trì nụ cười nửa miệng, cười như không cười.

- "Tao nói này, con bé mày thích còn thua xa cô ấy của bây giờ, một ngàn lần. Danh xưng đại tỷ mạnh mẽ cóc gì chứ, một chút thông minh sắc sảo cũng chẳng bằng cô ấy."

- "Ngày trẻ dại, ai cũng sẽ có lúc mắc sai lầm. Sai lầm càng nhiều thì trưởng thành càng nhanh và vững chắc. Không có đôi chân nào rắn rỏi mà chưa từng bước qua những khúc quanh của khờ dại. Tôi tin Hoài Thương sẽ làm được."

- "Kẻ tung người hứng!"

- "Nhân đây..."

BÓP!

Có cậu trai xoay một vòng, chân trái giơ cao đá vào đầu gối chàng trai kia, tay phải nắm ngang nệm thẳng vào bên mặt của chàng trai kia. Động tác nhanh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng ma sát với gió.

Thật ngại quá, cậu chỉ cảm thấy đàn anh này nên xứng đáng bị đánh, xứng đáng bị đá vậy thôi.

Nguyễn Thế Lâm lùi lại đằng sau, đưa tay sờ nhẹ vào khoé miệng. Mùi vị tanh ngọt thoáng qua chớp mũi khiến anh khẽ cười một tiếng.

- "Haizz... đã bảo là không hứng thú đánh đấm nơi vắng vẻ rồi!"

Trước khi rời đi, Huỳnh Thiên Bảo bỏ lại một câu.

- "Một cô gái yêu anh. Cứ lẻo đẻo sau lưng anh, đến cả thay đổi chính bản thân mình để được ở gần anh. Dù vô tình hay cố ý, anh cũng luôn xem thường, nghĩ rằng cô ấy mê mẩn anh và sẽ không bao giờ rời xa anh. Nhưng sẽ có một ngày cô ấy nhận ra mình đã trao tình cảm nhầm người và cô ấy ra đi. Đến lúc nào đó anh mới hiểu, đó không phải là sự mê mẩn, mà là sự chân thành."

Không rõ vì sao, không hiểu vì lý do gì, những lời này, khiến Nguyễn Thế Lâm cảm thấy chẳng ổn chút nào.

Vết thương cùi bắp trên mặt không là gì so với trái tim như bị thứ gì đó vặn xoắn, méo mó ép lại với nhau, nhói đau từng hồi.

Lại một lần nữa, thứ cảm giác âm ỉ không thể nói thành lời lại lan rộng trong lòng, kể từ cái ngày ấy.

- "Thật sự cậu ta vẫn không có chút ấn tượng nào về sự tồn tại của tôi trong quá khứ sao?"

- "Khó có khả năng, trừ phi nói ra tên thật thì may ra."

- "Vậy thì thôi, từ đầu tôi vốn dĩ cũng không hy vọng gì nhiều..."

- "Tôi xin lỗi."

Có người nheo mắt quan sát người kia một lúc, thoáng nhận ra có điều gì đó.

- "Anh không vui sao? Hôm nay anh đã làm rất tốt đấy."

- "Sao chứ? Tôi đương nhiên..."

- "Anh bảo tất cả mọi thứ đều là dối trá, thế còn nụ hôn đó thì sao?"

- "Cái gì...?"

- "Nụ hôn của cả hai ngày hôm ấy, là do anh chủ động. Anh trả lời tôi đi, chẳng lẽ... nó cũng nằm trong một phần kế hoạch?"

Đối phương im lặng, không đáp cũng không nhúc nhích, lòng tự dưng trống rỗng.

"Tốt quá! Trực giác của em luôn đúng mà! Anh không bị sao cả!"

"Lúc bọn họ nói anh bị đánh làm em sợ muốn chết đi được! Nhưng cũng may là anh không sao! Thật tốt quá!"

Bạn đang đọc truyện *Em Chọn Ai? Người Yêu Hay Cậu Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.